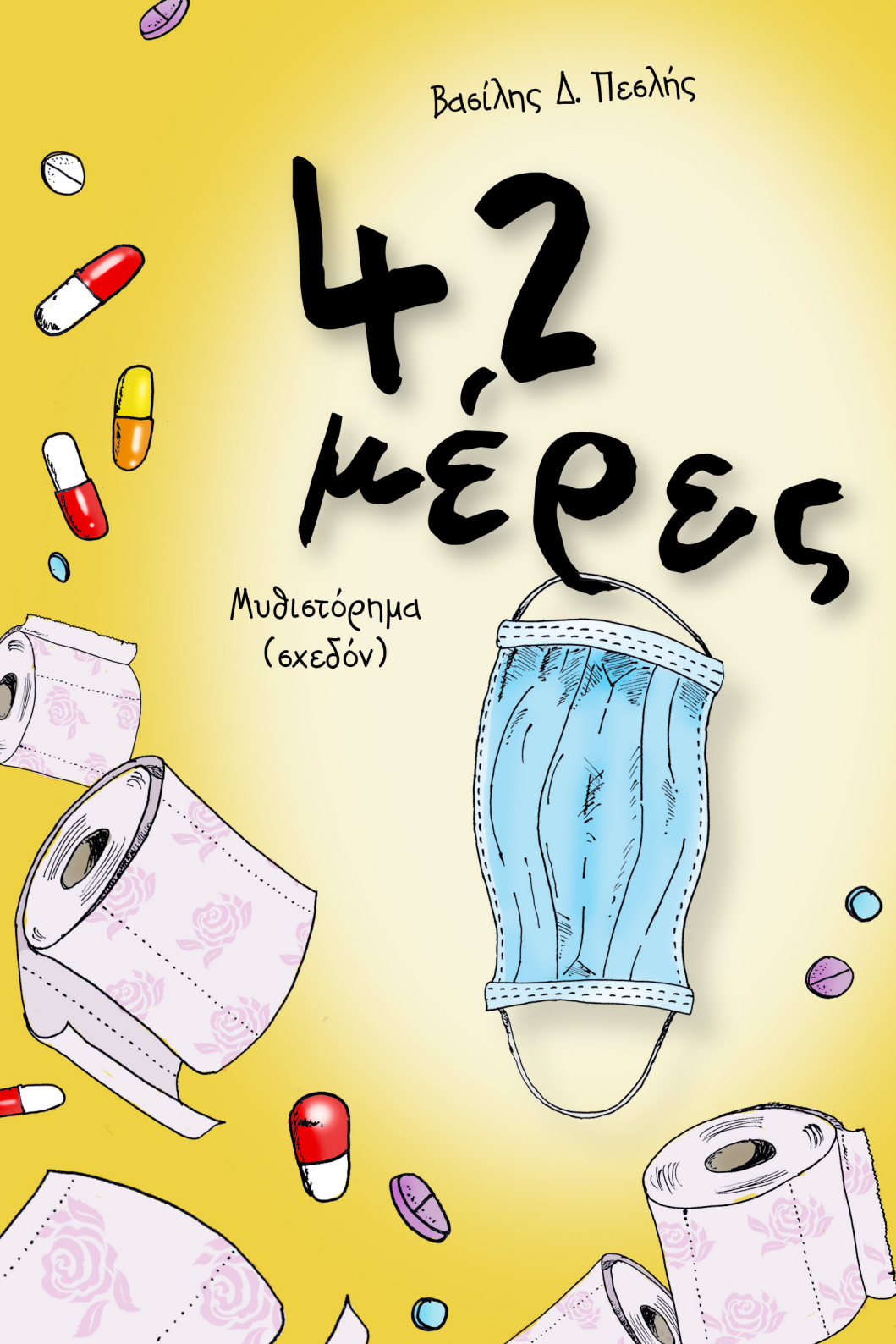

Βασίλης Δ. Πεσλής

4,2 ΜΕΡΕΣ

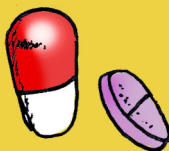
Μυδιετόρημα
(εκεδόν)

Ο Βασίλης γεννήθηκε το 1977 στην Αθήνα. Έχει καταγωγή από τον Ξυλοσύρτη Ικαρίας και το Νεοχώρι Καρδίτσας, αλλά δηλώνει Νεοσμυρνιώτης. Είναι γραφίστας, σκιτσογράφος, αρθρογράφος, μπλόγκερ και φαν των ταινιών τρόμου.

Εργάστηκε, μεταξύ άλλων, στις Εκδόσεις Λυμπέρη (οι οποίες έκλεισαν), αρθρογράφησε στο Fridge.gr (το οποίο έκλεισε) και, γενικότερα, η επιτυχία τον ακολουθεί όπου πάει. Τα τελευταία χρόνια κάνει μακρινές βόλτες ακούγοντας μουσική, γράφει στο μπλογκ του όποτε θυμηθεί, ενώ παριστάνει, ενίοτε, και τον συγγραφέα.

Βασίλης Δ. Πεσλής

4,2 ΜΕΡΕΣ

Βασίλης Δ. Πεσλής, 42 μέρες
Πρώτη έκδοση Αθήνα, Νοέμβριος 2020
Σελιδοποίηση: Βασίλης Πεσλής
Εικονογράφηση εξωφύλλου: Βασίλης Πεσλής
 www.prosoxidagwnei.wordpress.com
 www.facebook.com/prosoxidagwnei

Μπορείτε να μοιραστείτε, αντιγράψετε και αναδιανέμετε το υλικό με κάθε μέσο και τρόπο, υπό τους ακόλουθους όρους:

Αναφορά Δημιουργού — Θα πρέπει να καταχωρίσετε αναφορά στο δημιουργό, με σύνδεσμο της άδειας, και με αναφορά αν έχουν γίνει αλλαγές. Μπορείτε να το κάνετε αυτό με οποιοδήποτε εύλογο τρόπο, αλλά όχι με τρόπο που να υπονοεί ότι ο δημιουργός αποδέχεται το έργο σας ή τη χρήση που εσείς κάνετε.

Μη Εμπορική Χρήση — Δεν μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το υλικό για εμπορικούς σκοπούς.

Μη παραγόμενα — Αν αναμείξετε, τροποποιήσετε, ή δημιουργήσετε πάνω στο υλικό, δεν μπορείτε να διανεμίετε το τροποποιημένο υλικό.

ISBN: 978-618-00-2485-2

*Σε όσους παλεύουν να μη χάσουν το χιούμορ και την
αισιοδοξία τους αυτές τις μέρες.*

Σε όσους δεν τα καταφέρνουν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	09
----------------	----

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Τάδε έφη Πέουλας ο Γίγαντας	12
2. Η Μαίρη, η Μαιρούλα	18
3. Η Κόλαση είναι οι άλλοι	26
4. Ο Τοίχος	32
5. Κρουαζιέρα θα σε πάω	38
6. Συνήθεις ύποπτοι	45
7. Μνήμες Τσερνόμπιλ	52
8. Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί	57
9. Δείπνο ηλιθίων	61
10. Παράπλευρες απώλειες	70
11. Παλαμάκια-παλαμάκια, να χτυπούν τα τακουνάκια	78
12. Ντετόλ-α ή τίποτα	85
13. Η τεχνολογία μάς ενώνει	91
14. Εχω ένα μυστικό	97
15. Τα κεφάλια μέσα	103

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

16. Ημέρα 1: Εκπαιδεύοντας την Τασία	108
17. Ημέρα 2: Στείλε μου μήνυμα	115
18. Ημέρα 3: Εθνική υπερηφάνεια	121
19. Ημέρα 4: Αμβλύνους υγιής εν σώματι υγεί	126
20. Ημέρα 5: Πραγματικότητα	131

21. Ημέρα 7: Αυτός, αυτή και τα Αχραντα Μυστήρια	133
22. Ημέρα 10: Πρωταπριλιά	138
23. Ημέρα 13: Γκουίνεθ Πάλτροου	144
24. Ημέρα 14: Σκυλίσια ζωή	148
25. Ημέρα 15: Μνήμες Τσερνόμπιλ, μέρος δεύτερον	154
26. Ημέρα 17: Ψεκασμένοι	159
27. Ημέρα 18: Σύρραξη	165
28. Ημέρα 21: Μυστική αποστολή	170
29. Ημέρα 22: Μαλλιά κουβάρια	175
30. Ημέρα 27: Χριστός Ανέστη;	180
31. Ημέρα 28: Αληθώς Ανέστη!	185
32. Ημέρα 30: Θωμά, είσαι σπίτι;	190
33. Ημέρα 32: Το μεγάλο μπαμ	194
34. Ημέρα 34: Χλωρίνη	200
35. Ημέρα 42: Γιορτή της Μητέρας	204
Επίλογος	210

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Μην τους αφήσεις να με πάρουν. Μην τους αφήσεις. Δεν θέλω».

Η ηλικιωμένη γυναίκα πάλευε με όσες δυνάμεις τής είχαν απομείνει, κουνώντας τα χέρια δεξιά κι αριστερά, σαν να πολεμούσε κάποιον αόρατο εχθρό. Εκείνος πρώτη φορά παρατήρησε προσεκτικά τα χέρια της. Λιπόσαρκα, ρυτιδιασμένα, γερασμένα. Το ίδιο και το πρόσωπό της.

Τώρα που της φορούσαν τη μάσκα οξυγόνου και τον κοιτούσε με τρόπο και απόγνωση, ήταν λες και διέκρινε για πρώτη φορά πόσο είχε αλλάξει η φυσιογνωμία της στο πέρασμα των δεκαετιών. Πόσο είχε αφήσει ο χρόνος ανεξίτηλα τα σημάδια του στο δέρμα της.

«Μην τους αφήσεις να με πάρουν», είπε ικετευτικά, ακόμη μια φορά, πίσω από τη μάσκα που θόλωσε.

Γράπωσε γερά το μπράτσο του -σχεδόν τον εξέπληξε η δύναμή της.

«Δεν τους αφήνω, μάνα, θα έρθω κι εγώ μαζί», της είπε.

Όσο καθησυχαστικά μπορούσε.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε ξανά.

Κι αυτό το τελευταίο το είπε πιο πολύ για τον εαυτό του...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Η ζωή πριν

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Τάδε έφη Πέουλας ο Γίγαντας

Η ζωή κυλούσε φυσιολογικά στην αρχή. Οσο φυσιολογικά μπορεί να κυλήσει η ζωή, δηλαδή, σε μια ετοιμόρροπη, ελληνική πολυκατοικία στο κέντρο της Αθήνας. Το κτίριο ήταν από εκείνα τα παλιά, τα άχαρα, τα ταλαιπωρημένα από δεκαετίες νέφους, καιρικών φαινομένων και κιτς αισθητικής.

Οποιος το έβλεπε απ' έξω αναρωτιόταν αν ζούσαν ακόμη άνθρωποι μέσα σε αυτό ή μόνο ποντίκια, αράχνες και τα φαντάσματα πνιγμένων φιλοδοξιών και καταβαραθρωμένων ονείρων. Μόνο οι γλάστρες σε ορισμένα από τα μπαλκόνια μαρτυρούσαν την ύπαρξη ανθρώπων, αν και τα μισά φυτά σε αυτές έδειχναν χλεμπονιάρικα και κιτρινισμένα από το καυσαέριο που μεταβόλιζαν σε καθημερινή βάση.

Παρά τις πρώτες εντυπώσεις, όμως, το κτίριο έσφυζε από ζωή. Τέσσερις ορόφους είχε και οχτώ διαμερίσματα όλα κι όλα. Δύο σε κάθε όροφο -τόσα χωρούσαν μόνο, μια και η πολυκατοικία ήταν σφηνωμένη ανάμεσα σε άλλες δύο, πιο νταβραντισμένες. Και κάθε ένα από αυτά τα διαμερίσματα φιλοξενούσε ενοίκους. Υπήρχε και μια γκαρσονιέρα στο ισόγειο, η οποία τα τελευταία είκοσι χρόνια ήταν μονίμως άδεια, κάτι που ήταν απολύτως λογικό, μια και χωρούσε ένα άτομο με το ζόρι -κι εκείνο μόνο αν κοιμόταν όρθιο, σαν άλογο.

Η γειτονιά ήταν σχετικά ήσυχη, παρότι βρισκόταν πολύ κοντά στη φασαρία του κέντρου. Τα ψηλά κτίρια

τριγύρω λειτουργούσαν σαν ένα είδος ασπίδας από τον θόρυβο και ο δρόμος στον οποίο βρίσκονταν δεν ήταν και τόσο πολυσύχναστος. Μια φορά στο τόσο τους έρχονταν τίποτε ξώφαλτσες πέτρες ή δακρυγόνα από διαδηλώσεις και ταραχές, αλλά -σε γενικές γραμμές- ακόμη και τα ταραχοποιά στοιχεία αδιαφορούσαν για το σημείο εκείνο. Ενα μέτριο κτίριο σε μια μέτρια γειτονιά.

Ταίριαζε απολύτως ο Αντώνης, λοιπόν, αφού ήταν μια μετριότητα κι εκείνος. Ούτε ψηλός, ούτε κοντός. Ούτε χοντρός, ούτε λεπτός. Ούτε πλούσιος, ούτε φτωχός. Ούτε κούκλος, ούτε κάνα μπάζο. Ούτε ιδιοφυία, ούτε τελειώς στόκος. Μέχρι και το μεσαίο παιδί ήταν. Η επιτομή του μέσου όρου, κολλημένος συνεχώς κάπου στο ενδιάμεσο. Οχι ότι τον πείραζε και πολύ αυτό.

Αν υπήρχε ένα πράγμα που είχε μάθει στη ζωή, αυτό ήταν ότι δεν πρέπει να ξεχωρίζεις. Αυτοί που ξεχωρίζουν είτε επωμίζονται τα πάντα, είτε την πληρώνουν όταν όλα πάνε στραβά. Είχε τη θητεία του στο στρατό να ευχαριστεί γι' αυτό το ψήγμα σοφίας που είχε αποκομίσει. Θυμόταν ότι του το είχε πει ένας από τους παλιούς, όταν ο Αντώνης είχε πρωτοπαρουσιαστεί στον Εβρο.

«Φιλαράκο, ό,τι και να κάνεις, φρόντισε να μην δίνεις στόχο. Πέρνα απαρατήρητος όσο μπορείς, μη μάθει κανείς καν πώς σε λένε», του είπε και μετά έφυγε για την καθημερινή του αγγαρεία στα μαγειρεία, όσο ο Αντώνης τον κοιτούσε με απορία.

Μετά έμαθε ότι του είχε μιλήσει εκ πείρας. Πικρής πείρας. Ονομαζόταν Βλάσης Μπέουλας και ήταν 1,90 ύψος. Οπως ήταν αναμενόμενο, ο Πέουλας ο Γίγαντας -όπως τον είχε βαφτίσει το στρατόπεδο μόλις είκοσι λεπτά μετά την πρώτη αναφορά- ήταν το πρώτο άτομο που ερχόταν στο μυαλό του Διοικητή όποτε ήθελε να

χώσει κάποιον. Αλλά και να μην του ερχόταν, ήταν ο πρώτος που έβλεπε, αφού έριχνε τρία κεφάλια και κάτι ψιλά σε όλους τους υπόλοιπους. Καμηλοπάρδαλη με κράνος.

Ο Αντώνης, λοιπόν, ήταν ευτυχισμένος εκεί που βρισκόταν: στη μέση. Απαρατήρητος και ασφαλής, όσο οι Πέουλες του κόσμου έκαναν όλες τις αγγαρείες και τραβούσαν την προσοχή. Η μάνα του, η κυρα-Τασία, από την άλλη είχε άλλη άποψη. Ελλειψη φιλοδοξίας το ονόμαζε αυτό -αν και δεν χρησιμοποιούσε αυτή την κομψή περιγραφή ακριβώς. Θεωρούσε ότι ο γιος της άφηνε τις ευκαιρίες να χάνονται ανεκμετάλλευτες και ήταν βολεμένος σε μια τελματώδη στασιμότητα που τον κρατούσε πίσω. Και πάλι, αυτή δεν ήταν ακριβώς η περιγραφή που χρησιμοποιούσε η μάνα του, καθώς εκείνη προτιμούσε περισσότερο όρους όπως: “τεμπέλης”, “ακαμάτης” και “μπουνταλάς, σαν τον πατέρα σου”.

Δεν βοηθούσε ότι τα δυο αδέρφια του Αντώνη είχαν, σαφώς, καλύτερη εξέλιξη. Καριέρα, οικογένεια, παιδιά, οικονομική άνεση. Καμιά σχέση με τη μέση και τη μετριότητα αυτά. Ο Χρήστος, ο μεγαλύτερος, ήταν πολιτικός μηχανικός και η Αγγελική δικηγόρινα. Ο Αντώνης, από την άλλη, είχε παρατήσει τις σπουδές του και είχε αναλάβει το κατάστημα σιδηρικών του μακαρίτη του πατέρα τους. Για οικογένεια, ούτε κουβέντα. Είχε ζήσει από κοντά τα πέντε δαιμονισμένα ανίψια του και είχε πάρει τη συνειδητή απόφαση να μην κάνει ποτέ παιδιά, ακόμη κι αν εξαρτιόταν το ίδιο το μέλλον της ανθρωπότητας από τους σπερματικούς του πόρους.

«Σαραντάρισες, βρε μαγκούφη, μόνος σου θα μείνεις;» του πέταξε μια μέρα η κυρα-Τασία στα καλά καθούμενα. «Πότε θα βρεις κι εσύ ένα καλό κορίτσι;»

«Εμένα μου αρέσουν τα κακά κορίτσια», απάντησε εκείνος κι είδε τη μάνα του να παίρνει ανάποδες.

«Όλα στην πλάκα τα παίρνεις, αλλά ποιος θα σε κοιτάξει στα γεράματα;»

«Όπως σε κοιτάζουν εσένα ο γιος σου ο αρχιτέκτονας ή η κορούλα σου; Διότι δεν είδα κανέναν τους να πατάει το πόδι του εδώ τελευταία.»

«Αυτοί έχουν παιδιά, βρε, εμένα θα κοιτάζουν;»

«Αμα δεν φροντίζουν εσένα τα δικά σου τα παιδιά, γιατί να φροντίσουν εμένα τα δικά μου;»

«Με φροντίζεις εσύ. Παιδί μου δεν είσαι κι εσύ;»

«Κι αν βρω γυναίκα και κάνω κι εγώ παιδιά πώς θα σε φροντίζω;»

«Γιατί, βρε; Θα σου πιαστεί ο σβέρκος να έρχεσαι να βλέπεις τη μάνα σου μια στο τόσο;»

Ο Αντώνης την κοίταξε αποσβολωμένος. Αυτά τα παράδοξα και τα οξύμωρα της κυρα-Τασίας είχε ν' αντιμετωπίσει κάθε μέρα από τότε που επέστρεψε στο πατρικό.

Όταν έπαθε το έμφραγμα η μάνα τους δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσουν ξανά μόνη της στο σπίτι. Ήταν ελαφρύ μεν, αλλά ο φόβος ενός δεύτερου επεισοδίου υπήρχε πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού τους. Για οικιακή βοηθό, ούτε λόγος. Η μάνα τους δεν ήθελε μια ξένη μες στο σπίτι της. Για την ακρίβεια, δεν ήθελε κανέναν στα ποδάρια της, μόνη της είχε μάθει να τα βγάζει πέρα από τότε που ταξίδεψε σε τόπο χλοερό ο άντρας της και μόνη της θα τα έβγαζε πέρα και τώρα.

Αποφασίστηκε ομόφωνα (από τα άλλα δυο αδέρφια), να πηγαίνει ο Αντώνης να την βλέπει κάθε μέρα, μια που εκείνος δεν είχε ούτε οικογένεια, ούτε ευθύνες, ούτε σοβαρή καριέρα, ούτε στον ήλιο μοίρα. Φυσικά, δεν του το έθεσαν έτσι ακριβώς, ήταν πιο διπλωματι-

κή η πρότασή τους. Ομως ο Αντώνης ήξερε πως κάπως έτσι το σκέφτονταν και οι δύο. Να που η ασφάλεια της μετριότητας δεν σε γλιτώνει από όλες τις ευθύνες, τελικά. Μήπως η κοσμοθεωρία του Πέουλα του Γίγαντα είχε ψεγάδια;

Περνούσε ο Αντώνης από τη μάνα του όταν έκλεινε το μαγαζί, περνούσε τα σαββατοκύριακα, περνούσε και τις αργίες, μέχρι που στο τέλος του πέρασε κι η ιδέα να εγκατασταθεί μονίμως στο πατρικό και να γλιτώσει τα συνεχόμενα πηγαινέλα. Αντιστάθηκε σθεναρά η κυρα-Τασία στην ιδέα, αλλά όχι τόσο σθεναρά που να του αλλάξει γνώμη, διότι ενδόμυχα ήθελε κι εκείνη έναν δικό της άνθρωπο κοντά κι ας μην το παραδεχόταν. Ξενοίκιασε, λοιπόν, το διαμέρισμά του ο Αντώνης, έφερε τα πράγματά του στο πατρικό και βρέθηκε στα σαρανταδύο του χρόνια να μένει πάλι στο παιδικό του δωμάτιο.

Το μόνο μειονέκτημα ήταν πως πλέον δεν ήταν τελείως μόνος και δεν είχε πια την άνεση που είχε στο διαμέρισμά του. Με λίγα λόγια, ήταν αναγκασμένος να φοράει παντελόνι όλη μέρα. Κι η ερωτική του ζωή έμεινε λίγο πίσω, μια και είναι κάπως δύσκολο να πείσεις γυναίκα να έρθει στο σπίτι σου με την ατάκα: «Αρκεί να κάνουμε ησυχία, γιατί η μάνα μου είναι στο διπλανό δωμάτιο». Από την άλλη, η ερωτική ζωή του Αντώνη είχε μείνει πίσω πολλά χρόνια πριν επιστρέψει στο πατρικό. Για την ακρίβεια, εκείνος ζούσε στον εικοστό πρώτο αιώνα και η ερωτική του ζωή στην Πλειστόκαινο.

Ευτυχώς, το σπίτι της μάνας του είχε wifi, οπότε το ίντερνετ έπαιξε και πάλι τον ρόλο της παρένθετης ερωμένης και αν ποτέ του καθόταν γυναίκα που να μην είναι φτιαγμένη από pixel, θα βολεύονταν και σε ξενοδοχείο. Κι έτσι, η ζωή κυλούσε σχεδόν φυσιολογικά.

Σχεδόν, διότι πολύ σύντομα ο Αντώνης συνειδητοποίησε πως η ζωή με την κυρα-Τασία μόνο φυσιολογική δεν μπορεί να είναι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Μαίρη, η Μαιρούλα

Δεν ήταν μόνο οι παραξενιές της κυρα-Τασίας -οι οποίες τα τελευταία χρόνια είχαν πολλαπλασιαστεί σαν κουνέλια- που δοκίμαζαν τα νεύρα του Αντώνη. Ήταν και η υπόλοιπη πολυκατοικία. Ένας διάχυτος σουρεαλισμός μπορούσε να γίνει αισθητός στην ατμόσφαιρα, λες και κάθε ένοικος ζούσε σε κάποια εξωφρενική, παράλληλη διάσταση. Κοινώς: στην κοσμάρα του.

Οι μόνοι που θυμόταν ο Αντώνης από παιδί ήταν οι γείτονές τους στον πρώτο όροφο -ο κυρ-Απόστολος και η κυρία Σταυρούλα- αν και πλέον είχαν γεράσει κι εκείνοι. Είχαν σίγουρα πατήσει τα εβδομηνταφύγα, ασχέτως αν η όψη τους έφερνε περισσότερο σε αιγυπτιακή μούμια -τα επακόλουθα του να ζεις κάθε μέρα μες στο καυσαέριο. Ο κυρ-Απόστολος ήταν παλιά γυμνασιάρχης και κάθε φορά που συναντιόντουσαν στον διάδρομο ή στην είσοδο της πολυκατοικίας, έβγαζε το ίδιο λογίδριο για τη σημασία της εκπαίδευσης και της γνώσης.

«Η επανάληψη είναι μήτηρ πάσης μαθήσεως» κατέληγε κάθε φορά. Φυσικά, του πήρε κάμποσα χρόνια του Αντώνη για να συνειδητοποιήσει πως ο μπάρμπας έλεγε “μήτηρ” και όχι “μύτη” και όταν τελικά συνέβη αυτό, το γνωμικό έβγαλε επιτέλους νόημα. Δυστυχώς, λίγο αργά μια κι είχε ήδη παρατήσει τη σχολή ως τότε.

Η κυρία Σταυρούλα ήταν ανέκαθεν η τυπική “κυρία Διευθυντού”. Σοβαρή, μετρημένη, με επιμελημένο παρυσιαστικό, φρόντιζε πάντα να είναι τυπική και ευ-

παρουσίαστη, όπως άρμοζε σε μια γυναίκα της θέσης της. Η οποία θέση της, φυσικά, δεν ήταν και τίποτε το σπουδαίο, διότι ο άντρας της ήταν γυμνασιάρχης σε μια τρώγλη στην Καλλιθέα κι όχι σε κολλέγιο της Φιλοθέης, αλλά κανείς δεν την ξεσυνεριζόταν, διότι ήταν γλυκούλα και καλόκαρδη κατά βάθος.

Κάθε φορά που συναντούσε εκείνη τον Αντώνη στον διάδρομο, άνοιγε την τσάντα της και του γέμιζε τη χούφτα με καραμέλες. Γεγονός το οποίο ο Αντώνης είχε μάθει να εκμεταλλεύεται, φυσικά, αφού στηνόταν μπροστά στην πόρτα κι όποτε την άκουγε να βγαίνει έξω, αποφάσιζε κι εκείνος -τελείως συμπτωματικά- να βγει και να πέσει "τυχαία" πάνω της. Μέχρι που τον πήρε χαμπάρι η μάνα του και τον απείλησε πως θα τον στείλει στον οδοντίατρο.

Μόνο η κυρα-Τασία είχε τη μαγική ιδιότητα να μετατρέπει τη γονική μέριμνα σε απειλή: «Αν δεν φας όλο το φαγητό σου, ξέχνα τις τηγανητές πατάτες, από αύριο θα σου έχω μόνο λαχανικά και ρύζι», «Αν αρρωστήσεις, κακομοίρη μου, θα σε πάω σηκωτό στο γιατρό», «Μην τυχόν και πας αδιάβαστος στο σχολείο, θα σε βάζω να κάνεις τα μαθήματά σου τρεις ώρες τη μέρα».

Λίγες μέρες αφού εγκαταστάθηκε ξανά στο πατρικό ο Αντώνης, πέτυχε το ηλικιωμένο ζευγάρι στον διάδρομο. Ο κυρ-Απόστολος ήταν υποβασταζόμενος από τη γυναίκα του, η οποία με τη σειρά της στεκόταν όρθια με τη βοήθεια ενός μπαστουνιού. Ένας τους να παραπατούσε λιγάκι, θα έγερναν κι οι δυο σαν τα ντόμινο.

«Ποιος είσαι εσύ;» είπε ο ηλικιωμένος άντρας, κοιτώντας τον Αντώνη καλά-καλά.

«Ο Αντώνης».

«Ποιος Αντώνης;»

«Ο γιος της κυρίας Τασίας. Ηρθα να μείνω εδώ πάλι».

«Εσύ είσαι, Αντωνάκη μου;» είπε όλο εγκαρδιότητα η κυρία Σταυρούλα.

«Ποιος Αντώνης;» ξαναρώτησε ο κυρ-Απόστολος, ο οποίος έδειχνε να παθαίνει μικρές διαλείψεις κατά διαστήματα.

«Ο γιος της Τασίας, της γειτόνισσας, καλέ», του είπε εκείνη με δυνατή φωνή.

«Ο Αντώνης είσαι;» ρώτησε ξανά αυτός, φανερά έκπληκτος. «Είσαι σίγουρος;»

«Αν είμαι σίγουρος ότι είμαι γιος της μάνας μου; Δεν ξέρω, τελευταία ελπίζω να έχω υιοθετηθεί.»

«Πώς μεγάλωσες έτσι!» είπε η κυρία Σταυρούλα.

Παραλίγο να της απαντήσει “παρομοίως”. Πάτησε το κουμπί του ασανσέρ. Ήταν στον τέταρτο το ρημάδι, με το πάσο του θα ερχόταν.

«Θα σε έχουμε πάλι γείτονα, Αντωνάκη μου;» ρώτησε η κυρία Συνταξιούχου Διευθυντού.

«Για κάποιο διάστημα, ναι. Μέχρι να σιγουρευτώ πως είναι καλά η μητέρα μου.»

«Μπράβο, ήσουν πάντα το πιο ευαίσθητο και φιλότιμο από τα παιδιά.»

Ο Αντώνης σκέφτηκε να της ζητήσει να το ξαναπεί αυτό, ώστε να το ηχογραφήσει στο κινητό του και να το παίζει στη μάνα του κάθε φορά που έπλεκε εγκώμια για τ’ αδέρφια του, αλλά συγκρατήθηκε.

«Ποιος είσαι εσύ;», ρώτησε ξανά ο κυρ-Απόστολος, ο οποίος έκανε reset στην προσωρινή μνήμη.

«Ο Αντώνης, ο γιος της κυρίας Τασίας, εκατό τα εκατό σίγουρος», απάντησε εκείνος χαμογελώντας.

Ο θάλαμος του ασανσέρ έφτασε και ο Αντώνης άνοιξε την πόρτα για το ηλικιωμένο ζεύγος.

«Μην τον παρεξηγείς. Αυτά έχουν τα γεράματα», είπε η κυρία Σταυρούλα με ένα πικρό μειδίαμα.

Μπήκαν στον ανελκυστήρα κι ο Αντώνης πήρε τις σκάλες. Μέχρι να έβγαιναν έξω, θα είχε προλάβει να φτάσει στην εξώπορτα. Λίγο πριν πιάσει το πόμολο, άκουσε τη φωνή του κυρ-Απόστολου από τον θάλαμο: «Τελικά, αυτός ποιος ήταν;»

Στο δεύτερο όροφο έμενε εκείνη. Η Μαίρη. Η Μαιρούλα, όπως την αποκαλούσε σύσσωμος ο ανδρικός πληθυσμός του κτιρίου. Οι γυναίκες, από την άλλη, βλέποντας τους άντρες να γουρλώνουν τα μάτια σαν τα καρτούν στο πέρασμά της, είχαν σκεφτεί ένα άλλο παρατσούκλι, λιγότερο χαϊδευτικό, το οποίο -εντελώς συμπτωματικά- έκανε και ομοιοκαταληξία με το “Μαιρούλα”.

Η Μαίρη ήταν ελεύθερη κι ωραία και πολύ πολύ μοιραία και δικαίως τα βλέμματα κολλούσαν πάνω της. Είχε μια εντυπωσιακή παρουσία, που δύσκολα μπορούσε κάποιος να αγνοήσει. Τριαντάρα -που άνετα περνούσε για εικοσιπεντάρα- ψηλή, καλλίγραμμη, ευπαρουσίαστη, με κυματιστά μαλλιά που έπεφταν στους ώμους της “σαν κατακόκκινες, λάγνες φλόγες από τα βάθη της Κόλασης”, όπως τα είχε περιγράψει μια μέρα ο Πελοπίδας του τρίτου ορόφου. Ήταν πολύ ταιριαστή η παρομοίωση, πάντως, διότι αμέσως μετά τον πήρε ο διάολος, αφού η γυναίκα του στεκόταν από πίσω του όσο εκείνος σαλιάριζε σαν ξεμωραμένος.

Απέναντι από τη Μαίρη έμενε η κυρία Ελένη. Στα εξήντα της αυτή, σπανίως έβγαινε από το διαμέρισμα, μιας και την ταλαιπωρούσαν διάφορα προβλήματα υγείας. Τουλάχιστον, έτσι έλεγε η ίδια σε όποιον της έπιανε την κουβέντα. Μια υποψία ότι ίσως ήταν λίγο υποχόνδρια άρχισαν να την έχουν οι υπόλοιποι ένοικοι, αφού κάθε φορά ήταν σίγουρη πως έπασχε κι από κάποιο και-

νούργιο σύνδρομο -το οποίο, συνήθως, είχε ακούσει σε κάποια ιατρική σειρά την προηγούμενη μέρα.

Η κυρία Ελένη, παρόλα αυτά, ήταν έξω καρδιά άνθρωπος και γεμάτη όρεξη για ζωή, πράγμα που έκανε τεράστια αντίθεση με την πεποίθησή της ότι από κάτι περίεργο θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή. Το σημαντικότερο ήταν πως αποτελούσε πολύ καλή φιλενάδα της μάνας του Αντώνη. Και αυτό ήταν πολύ καλό για την κυρα-Τασία, η οποία είχε στη μπούκα τη Μαίρη, τη Μαιρούλα και είχε αναθέσει στην κολλητή της χρέη κατασκόπου.

Εβγαине η Μαίρη στο μπαλκόνι; Εβγαине κι η κυρία Ελένη και παρακολουθούσε κρυφά πίσω από τον φίκο της και μετά κατευθείαν τηλέφωνο στην Τασία να της περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια τι έκανε, τι φορούσε, τι έπινε, τι χρώμα είχαν τα βρακιά που άπλωνε. Ακουγόταν το τηλέφωνο στο διαμέρισμα της Μαίρης; Ετρεχε με το νεροπότηρο η κυρία Ελένη και έστηνε αυτί στη μεσοτοιχία, μπας και πιάσει λαβράκι.

Ο Αντώνης δεν είχε ιδέα για ποιον λόγο είχε στραβώσει τόσο πολύ με την από πάνω η μάνα του. Ο ίδιος τη θεωρούσε πολύ συμπαθητική και ευγενική και

«Μάζεψε τα σάλια σου, εσένα θα γυρίσει να κοιτάξει;» τον προσγείωσε ανώμαλα η μάνα του.

Μια φήμη υποστήριζε πως είχαν τσακωθεί άγρια μια μέρα που η Μαίρη έπλυνε τη βεράντα της και έπεσαν βρομόνερα στην απλωμένη μπουγάδα της κυρα-Τασίας. Αλλη ισχυριζόταν πως ο τσακωμός έγινε εξαιτίας των τακουνιών που φορούσε η Μαίρη μες στο σπίτι και πως όταν η κυρα-Τασία τής έκανε παρατήρηση, εκείνη άρχισε να χορεύει από πάνω επίτηδες. Ο Αντώνης υποψιαζόταν πως η μάνα του είχε γίνει απλώς στριμμένη και την ενοχλούσε το παραμικρό.

Το πραγματικό γλέντι, όμως, έγινε ένα μεσημέρι που η κυρα-Τασία ανακάλυψε κάτι στη βεράντα της. Κάτι που θα έριχνε στη φωτιά των κουτσομπολιών όχι λάδι, αλλά κηροζίνη! Βγήκε έξω να σκουπίσει τη βεράντα και την προσοχή της τράβηξε αμέσως κάποιο κόκκινο αντικείμενο, το οποίο είχε πέσει μέσα σε μια από τις κρεμαστές ζαρντινιέρες. Απλωσε το χέρι, το τράβηξε κι αμέσως έγινε κι εκείνη κατακόκκινη.

«Χιιιιιιιιιιιι!» έβγαλε μια φωνή κι εισέβαλε στο δωμάτιο του Αντώνη.

Εκείνος κοψοχολιάστηκε έτσι που βρόντηξε η πόρτα στον τοίχο και κόντεψε να μείνει όπως ήταν, πάνω στο πληκτρολόγιο.

«Ρε μάνα, πώς μπαίνεις έτσι, σαν τον Αттіλα τον Ούνο; Θα με στείλεις πριν την ώρα μου».

«Κοίτα εδώ ρεζιλίκια!» φώναξε εκείνη. «Κοίτα εδώ πομπές!»

Κούνησε μπροστά στη μούρη του Αντώνη το κόκκινο ύφασμα. Ήταν ένα σουτιέν. Ένα προκλητικό, κατακόκκινο σουτιέν με μαύρη δαντέλα. Ο Αντώνης ένιωσε το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι του -αφού πρώτα έκανε στάση σε κάποιο άλλο σημείο του σώματός του.

«Τι... τι είναι αυτό, ρε μάνα;»

«Σαν τι σου φαίνεται εσένα;»

«Σουτιέν;»

«Ναι, αλλά τι σουτιέν; Ποιες τα φοράνε αυτά;»

«Οι γυναίκες;»

«Ναι, αλλά ποιες γυναίκες;»

«Οσες έχουν βυζιά;»

«Τι λες, παιδάκι μου;»

Σάμπως ήξερε κι εκείνος τι έλεγε; Το μυαλό του είχε κατεβάσει ρολά από τη στιγμή που είδε τον αισθησιακό στηθόδεσμο. Η καλύτερα, από τη στιγμή που φαντά-

στηκε αυτά που συγκρατούσε ο συγκεκριμένος στηθόδεσμος.

«Τέτοια πρόστυχα εσώρουχα μόνο όσες είναι του δρόμου τα φοράνε», συνέχισε η κυρα-Τασία, αγνοώντας το αλλήθωρο βλέμμα του γιου της.

«Τι λες τώρα;» ξεσπάθωσε ξαφνικά εκείνος. «Έχει δικαίωμα να φορέσει ό,τι γουστάρει η γυναίκα. Γιατί να μη χαρεί τη σεξουαλικότητά της, στο κάτω κάτω;»

«Βρε άντε μου από δω. Όταν ήμουν νέα εγώ φορούσαμε φούστα μέχρι τον αστράγαλο και δεν τολμούσαμε να σηκώσουμε το βλέμμα από το πάτωμα, γιατί έπεφτε το χαστούκι σύννεφο».

«Αλήθεια; Δεν ήξερα ότι μεγάλωσες στο Ιράν!» είπε σαρκαστικά ο Αντώνης, για να εισπράξει ένα ράπισμα στη μούρη, με το σουτιέν.

«Να μου λείπουν οι ειρωνίες σου. Εννιά μήνες σε κουβάλησα, μέχρι το τελευταίο λεπτό. Δεν έλεγες να βγεις από μέσα μου».

«Μάνα, αυτό που κάνεις ονομάζεται εσωτερικευμένος μισογυνισμός».

«Τι είναι αυτό; Σαν τον κομμουνισμό;» ρώτησε εκείνη, με τα μάτια γουρλωμένα.

Δυο πράγματα φοβόταν η κυρα-Τασία: τα φίδια και τους κομμουνιστές. Ο Αντώνης ξεφύσηξε και την κοίταξε αποδοκιμαστικά.

«Ναι, μάνα. Ακριβώς σαν τον κομμουνισμό είναι. Πεποιθήσεις κολλημένες στο 1920».

«Δεν ξέρω τι λες εσύ, πάω πάνω στην Ελένη. Θα πάρω και το σουτιέν και θα το κρεμάσω κάτω στην είσοδο, να την κάνω βούκινο τη λεγάμενη!»

«Δεν θα κάνεις τίποτα, φέρτο εδώ» φώναξε ο Αντώνης και άρπαξε το εσώρουχο από το χέρι της μητέρας

του. «Δεν ντρέπεσαι; Τι σου έκανε η κοπέλα; Θα πάω να της το δώσω εγώ».

«Μμμμ, άλλο που δεν ήθελες», είπε η μάνα του περιφρονητικά.

Λίγα λεπτά αργότερα ακούστηκε η εξώπορτα που έκλεινε. Η κυρα-Τασία ανέβαινε στον δεύτερο να κουτσομπολέψει με τη φιλενάδα της. Το συγκεκριμένο περιστατικό αρκούσε για να έχουν να ασχολούνται κάνα μήνα, μετά θα έβρισκαν κάτι καινούργιο. Ο Αντώνης κράτησε το κόκκινο εσώρουχο στα χέρια του κι ένιωσε ένα σκίρτημα. Κοίταξε έξω από την πόρτα και στη συνέχεια έφερε το ύφασμα στη μύτη του και πήρε μια ρουφηξιά. Μύριζε μαλακτικό, αλλά εκείνος φαντασιωνόταν ότι ήταν η Μαιρούλα που μύριζε σαν άνθη μηλιάς και βενζυλική αλκοόλη.

Αναρωτήθηκε τι μέγεθος ήταν. Σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά στον ολόσωμο καθρέφτη που κρεμόταν στην πόρτα της ντουλάπας του. Έφερε το σουτιέν στο στήθος του, το κράτησε με τα δυο του χέρια κι έκανε δεξιά-αριστερά, ελέγχοντας το είδωλό του. Με την άκρη του ματιού έπιασε μια ανεπαίσθητη κίνηση στα δεξιά του. Γύρισε και τον έλουσε κρύος ιδρώτας όταν αντίκρισε τη μάνα του να στέκεται στην πόρτα του δωματίου, με μια γκριμάτσα απογοήτευσης.

«Ξέχασα να πάρω λίγο κέικ για την Ελένη», είπε άψυχα.

Ο Αντώνης την κοίταξε αποσβολωμένος, με το σουτιέν ακόμα ακουμπισμένο στο στήθος του.

«Πραγματικά, δεν είναι αυτό που φαντάζεσαι».

«Τι να σου πω, παιδάκι μου; Στο σημείο που έχουμε φτάσει, κι ένα καλό παλικάρι να βρεις να νοικοκυρευτείς, εγώ χαρούμενη θα είμαι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η Κόλαση είναι οι άλλοι

Από τον τρίτο όροφο ξεκινούσε το απόλυτο χάος. Ακριβώς πάνω από τη Μαίρη ήταν το διαμέρισμα του Πελοπίδα, της Κασσιανής και των δύο παιδιών τους. Αγνωστοι και αυτοί στον Αντώνη, αλλά θα τους μάθαινε καλά τις ερχόμενες εβδομάδες.

Ήταν σαρανταπεντάρηδες περίπου. Εκείνος αποτελούσε τυπικό δείγμα μικροαστού: κοιλίτσα, γκρίζοι κρόταφοι, αξυρισιά και ένα μονίμως μισοβαριεστημένο-μισομεθυσμένο ύφος. Η γυναίκα του ήταν πιο κοκέτα και μεγαλοπιασμένη, με όνειρα για μεγαλεία και δόξες. Δύσκολα τα μεγαλεία, όμως, όταν ο σύζυγός σου πουλάει απλώς παπούτσια. Και να πεις ότι είχε αλυσίδα με υποδηματοποιεία, κάτι γινόταν. Υπήρχε μια ελπίδα ανέλιξης και προοπτικής, ένα franchise τέλος πάντων. Αλλά όχι! Ο Πελοπίδας είχε ένα παπουτσήδικο της κακιάς ώρας. Μια τρύπα κάπου στην Ομόνοια, σε ένα σημείο που “πάντα μύριζε κατρουλιό”, σύμφωνα με τη γυναίκα του.

Είχαν τρία χρόνια στο κτίριο κι ήδη είχαν πάρει χαμπάρι όλοι οι όροφοι τι ψωνάρα ήταν η Κασσιανή. Τελευταία, μάλιστα, την αποκαλούσαν “Μαντάμ Σουσού” πίσω από την πλάτη της. Η πρώτη επαφή του Αντώνη μαζί της ήταν ένα βράδυ που γύριζε σπίτι από το μαγαζί και την πέτυχε να περιμένει έξω από την πολυκατοικία με το ύφος κοντέσσας. Φορούσε ένα φουστάνι καλυμμένο με χρυσές παγιέτες, καπελαδούρα-ούφο -σαν εκεί-

νες της Αλέξης Κόλμπι Κάρινγκτον στη Δυναστεία- και γόβες. Είχε κι ένα κακορίζικο γουναρικό με αλωπεκία-ση ριγμένο στους ώμους κι έμοιαζε λες κι είχε ανατιναχτεί πάνω της μπουζουξίδικο.

Ο Αντώνης κοντοστάθηκε και την κοίταξε με τρόμο, ενώ εκείνη του έριξε μια εξεταστική ματιά από την κορυφή ως τα νύχια και έσφιξε πιο γερά το χρυσαφί τσαντάκι της. Όταν ο Αντώνης έβγαλε τα κλειδιά του και πλησίασε την πόρτα, φάνηκε κάπως να χαλαρώνει και του μίλησε.

«Εδώ μένετε;»

«Στον πρώτο, είμαι γιος της κυρίας Τασίας».

«Αχ, ναι. Τι συμπαθητική κυριούλα», είπε εκείνη με ευγένεια πιο προσποιητή κι από πτώση σε ποδοσφαιρικό ματς.

«Εσείς;» ρώτησε ο Αντώνης με τη σειρά του. «Περιμένετε κάποιον;»

«Ναι, τον σύζυγό μου. Είμαστε καλεσμένοι σε ένα σουαρέ», είπε και τράβηξε με ύφος το ξεμαλλιασμένο γουναρικό να σταθεί καλύτερα στην πλάτη της.

Ο Αντώνης έπνιξε ένα αυθόρμητο γέλιο με έναν ψεύτικο βήχα και μπήκε μέσα. Την επόμενη μέρα έμαθε από τη μάνα του ότι το σουαρέ ήταν μια Βραδιά Ρετσίνας κάπου στη Νίκαια. Φαντάστηκε την Κασσιανή με την καπελαδούρα και το γουναρικό ανάμεσα στους μεθυσμένους με τα ξεκούμπωτα πουκάμισα και τον σκεμπέ να πετάγεται πάνω από τη ζώνη και του ήρθε πάλι αυθόρμητο γέλιο.

Στο άλλο διαμέρισμα του τρίτου έμενε ο Θωμάς. Ο Θωμάς ήταν ειδική περίπτωση. Για την ακρίβεια, ήταν περιπτωσάρα. Ήταν ο τύπος που πετύχαινες, συνήθως, στα σχόλια κάποιας δημοσίευσης στο ίντερνετ,

να μιλάει για καταχθόνια σχέδια, σατανικές συνωμοσίες, κρυφά πειράματα και δολοπλοκίες που σκοπό είχαν να σκορπίσουν το χάος, να αποδυναμώσουν κυβερνήσεις ή να ελέγξουν τον πληθυσμό.

Πυρκαγιά σε δάσος; Ευθύνεται κάποια σκιώδης, μιλιταριστική οργάνωση αντίπαλης χώρας. Θανατηφόρο τροχαίο; Δολοφονία που μασκαρεύτηκε ως δυστύχημα, από πληρωμένο δολοφόνο. Μυστηριώδης εξαφάνιση; Προφανώς και ήταν εξωγήινοι. Για κάθε ανεξήγητο φαινόμενο, ο Θωμάς είχε την προφανή εξήγηση. Και, φυσικά, θεωρούσε χρέος του να ξυπνήσει τον κόσμο, ασχέτως αν προκαλούσε έτσι τις σκοτεινές δυνάμεις που υποκινούσαν τα πάντα και θα κατέληγε κάποια στιγμή κι εκείνος νεκρός, θύμα της αναζήτησής του για την Αλήθεια.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Θωμάς δεν έβγαине συχνά από το σπίτι του και όταν το έκανε, φρόντιζε πάντα να παίρνει τις απαραίτητες προφυλάξεις. Τη μέρα που πρωτοσυνάντησε τυχαία τον Αντώνη στις σκάλες, έπαθε τέτοιο σοκ που γλίστρησε και τις κατέβηκε σκαλί-σκαλί με τον κόκκυγα. Ακόμα κι όταν του εξήγησε η κυρα-Τασία πως ο Αντώνης ήταν γιος της και όχι Αρχιερέας των Ιλλουμινάτι, εκείνος συνέχισε να τον κοιτάζει με μισό μάτι και να τον αποφεύγει.

Το κακό με τον Θωμά ήταν ότι έψαχνε πάντα κοινό για να μοιραστεί τις παρανοϊκές θεωρίες του. Και δεν υπήρχε καλύτερο κοινό από τις κυρίες της πολυκατοικίας, οι οποίες είχαν μια τάση να πιστεύουν το παραμικρό, ειδικά με τον πειστικό τρόπο που τα ανέλυε όλα εκείνος. Ο Θωμάς θα πήγαινε απέναντι στην Κασσιανή και θα της εξηγούσε, για παράδειγμα, με ποιον τρόπο οι αμερικάνοι έχουν καταφέρει να ελέγξουν την κίνηση

των τεκτονικών πλακών και να προκαλούν γιγαντιαία τσουνάμι, με τη βοήθεια στρατιωτικών δορυφόρων.

Η Κασσιανή, με τη σειρά της θα κατέβαινε στον δεύτερο και θα ενημέρωνε σχετικώς την κυρία Ελένη. Η κυρία Ελένη, φανερά σοκαρισμένη, θα καλούσε την φιλενάδα της, την κυρα-Τασία να την προειδοποιήσει να μην αφήσει ρούχα απλωμένα και βραχούνε με το τσουνάμι και η κυρα-Τασία θα πεταγόταν απέναντι στην κυρία Σταυρούλα να της πει ότι έρχεται κακοκαιρία και να περιμένουν και χαλάζι -διότι, στο μεταξύ, από στόμα σε στόμα η είδηση άλλαζε, όπως στο χαλασμένο τηλέφωνο.

Το σουρεαλιστικό παζλ συμπλήρωναν τα δύο διαμερίσματα του τέταρτου και τελευταίου ορόφου. Στο ένα έμενε ο Αγέλαστος και στο άλλο οι Τρέντηδες. Καθένας είχε αποκτήσει το παρατσούκλι του στην πολυκατοικία και ο Αντώνης αναρωτιόταν πόσο θα τους έπαιρνε να σκαρφιστούν κάποιος και για εκείνον. Ήξερε μόνο ότι η μάνα του είχε ήδη κάμποσα στο μυαλό της, με τα οποία φρόντιζε να τον στολίζει κάθε τόσο.

Τον Αγέλαστο τον κάλυπτε ένα πυκνό πέπλο μυστηρίου. Ήταν ένας ευπαρουσίαστος τριαντάρης, μουσάτος, ψηλός, γυμνασμένος, που τον έβλεπαν κάθε πρωί να φεύγει κουστουμαρισμένος για τη δουλειά του. Δεν μιλούσε σε κανέναν, δεν χαμογελούσε, δεν χαιρετούσε. Πού και πού όταν τον καλημέριζε κάποιος, εκείνος μπορεί να γρύλιζε κάτι ακατάληπτο, λες και τον είχαν μεγαλώσει λύκοι, όπως τον Μόγλη.

Μόνο το όνομά του γνώριζαν: Σάββας. Για όλα τα υπόλοιπα -μια και κανείς δεν τολμούσε να τον ρωτήσει- υπήρχαν μόνο εικασίες. Η κυρα-Τασία πίστευε πως ήταν εφοριακός. Η κυρία Ελένη θεωρούσε πως ήταν δι-

κηγόρος. Η Κασσιανή βιομήχανος. Και ο Θωμάς έκοβε το κεφάλι του ότι ήταν κυβερνητικός πράκτορας που είχε σταλεί να τον κατασκοπεύει και πως είχε ήδη φυτέψει κοριούς στο διαμέρισμά του.

Απέναντι από τον Αγέλαστο ήταν οι Τρένηδες, η πιο πρόσφατη προσθήκη στην πολυκατοικία, αφού μετακόμισαν ένα μήνα μετά τον Αντώνη. Ήταν ένα ζευγάρι εικοσιπεντάρηδων με ένα μαύρο λαμπραντόρ, που το είδε ένα πρωί η κυρα-Τασία να τρέχει στις σκάλες ξαμολυμένο και παραλίγο να καλέσει τον παπά της ενορίας για αγιασμό. Το σκυλάκι, όμως, ήταν άκακο και συμπαθέστατο, σε αντίθεση με τους ιδιοκτήτες του, τους οποίους και η κυρα-Τασία και ο γιος της θεώρησαν αμέσως κρετίνους ολκής.

Ήταν μοδάτοι, με περίεργα χτενίσματα, κάμποσα τατουάζ και τρυπήματα, κολλημένοι με τα social media και πετούσαν συνεχώς αγγλικές λέξεις εδώ κι εκεί. Με λίγα λόγια, πιο εκνευριστικοί κι από πετραδάκι που έχει χωθεί στο παπούτσι σου.

Η Φλωρεντία ή Φλο, όπως ήθελε να την αποκαλούν (Του-Μπο-Φλο όπως την έλεγε ο Αντώνης κοροϊδευτικά), δήλωνε ίνφλουενσερ. Δηλαδή, περνούσε τις μέρες της τραβώντας ξιπασμένες σέλφι σε ταράτσες, μπαλκόνια, σκαλωσιές και χαλάσματα. Ο Στάθης, από την άλλη, ήταν επαγγελματίας γκέιμερ και ξημεροβραδιαζόταν μπροστά σε τρεις τεράστιες οθόνες, με ακουστικά στα αυτιά, μικρόφωνο κι ένα χειριστήριο στο χέρι, κάνοντας λάιβ στρίμινγκ.

Η κυρα-Τασία, φυσικά, δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι σήμαιναν όλες αυτές οι ξένες λέξεις που της αράδιαζαν αυτοί οι δύο, οπότε έβγαλε κατευθείαν το δικό της πόρισμα: αυτή ήταν μια χαζοβιόλα ξυλόκοτα και ο φίλος της ήταν απλώς χαραμοφάης του κερατά. Το γε-

γονός και μόνο ότι συζούσαν χωρίς να έχουν παντρευτεί, τους έβαλε δεύτερους στη μαύρη λίστα της -διότι πρώτη ήταν η Μαίρη και θα παρέμενε στο θρόνο μέχρι να παγώσει η Κόλαση...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο Τοίχος

Από όλους τους ενοίκους του κτιρίου, αυτός με τον οποίο τα πήγαινε καλύτερα ο Αντώνης ήταν ο Πελοπίδας, ο άντρας της Μαντάμ Σουσου. Πιθανότατα επειδή ήταν ένα προσγειωμένο και συμπαθητικό ανθρωπάκι -και με τα ανθρωπάκια τα πήγαινε καλά. Ανήκαν στην ίδια, μέτρια κατηγορία και μπορούσαν να συνεννοηθούν πιο εύκολα. Ο Πελοπίδας, μάλιστα, ήταν εξπέρ στη μετριότητα, προς βαθύτατη απογοήτευση της φαντασιόπληκτης γυναίκας του. Δεν είχε πετύχει τίποτε το ιδιαίτερο στη ζωή του και δεν προβλεπόταν να αλλάξει αυτό στο άμεσο μέλλον.

Συχνά πυκνά τον συναντούσε στην είσοδο της πολυκατοικίας ο Αντώνης, όταν πήγαιναν στα μαγαζιά τους, οπότε κουβέντιαζαν για λίγο. Ήταν ένα πρωινό του Γενάρη, όταν ο Πελοπίδας ανέφερε μια παραγγελία από την Κίνα που είχε ακυρώσει. Ο Αντώνης σκέφτηκε να του πει ότι αυτό ήταν μάλλον ευλογία, διότι το τελευταίο κινέζικο παπούτσι που είχε αγοράσει από αυτόν, έμεινε το μισό μέσα στην πρώτη λακούβα που πάτησε και το άλλο μισό πάνω στο ποδάρι του. Αλλά επέλεξε να δείξει λίγη επαγγελματική αβρότητα.

«Γιατί την ακύρωσες; Τι συνέβη;»

«Δεν έχεις ακούσει στις ειδήσεις τι γίνεται εκεί; Κάποια καινούργια γρίπη έχει εμφανιστεί και αρρωσταίνουν όλοι».

«Και τι φοβάσαι; Μην έρθουν γριπωμένα τα παπούτσια;»

«Ε, ξέρεις πώς είναι η φάση με αυτές τις αρρώστιες. Δεν θέλω να το ρισκάρω. Είμαι και λίγο σιχασιάρης εγώ!»

Ο Αντώνης είχε δει το μαγαζί του Πελοπίδα και, πολύ περισσότερο, είχε δει και το σημείο στο οποίο βρισκόταν το μαγαζί, γι' αυτό και δεν πολυπίστεψε αυτή την τελευταία δήλωση.

Το ίδιο απόγευμα βρήκε τη μάνα του στημένη μπροστά στην τηλεόραση να κουνάει το κεφάλι της, όπως το κουνούσε κάθε φορά που είχε κάτι να πει. Και είχε πολλά να πει.

«Είδες τι γίνεται εκεί χάμω;»

«Τι γίνεται εκεί χάμω; Και για πόσο χάμω μιλάμε;» απάντησε ο Αντώνης.

«Στην Κίνα, παιδάκι μου. Χαμός γίνεται, αρρωσταίνουν όλοι».

«Ναι, κάτι άκουσα».

Εκατσε στον καναπέ δίπλα της και παρακολούθησε το ρεπορτάζ που έπαιζε τη στιγμή εκείνη, με τα τυπικά πλάνα αρχείου με γιατρούς ντυμένους με λευκές στολές και κόσμο να περιφέρεται με μάσκες στη μούρη.

«Δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Γιατί τόσος ντόρος;» ρώτησε τη μάνα του.

«Αυτή είναι καινούργια αρρώστια, λένε. Μπορεί να ξαπλωθεί παντού».

Ο Αντώνης σηκώθηκε κι έβγαλε το μπουφάν του.

«Και για την γρίπη των πτηνών έτσι έλεγαν. Και για τον SARS και για την γρίπη των χοίρων. Τα κανάλια τρελαίνονται να σκορπίζουν τον πανικό με το παραμικρό. Φτερνίζεται ένα κινεζάκι στη Σαγκάη κι οι δημοσιογράφοι αρχίζουν να σκάβουν τάφους».

«Αυτοί οι Κινέζοι μάς έχουν πάρει στο λαιμό τους. Τι ήθελαν και τον άνοιξαν τον τοίχο;»

Ο Αντώνης κοίταξε τη μάνα του, ενώ εκείνη έκλεισε την τηλεόραση και σηκώθηκε να πάει στην κουζίνα.

«Ποιον τοίχο;» τη ρώτησε και μετάνιωσε αμέσως που το έκανε, διότι ήταν σίγουρος ότι η μάνα του ετοιμαζόταν για επικό παραλήρημα.

«Αυτοί δεν έφτιαξαν έναν τοίχο γύρω από την Κίνα για να τους αφήσει ο κόσμος ήσυχους; Και μετά έκατσαν μέσα μονάχοι και δεν άφηναν ξένο να μπει;»

«Σινικό Τείχος το λένε, ρε μάνα».

«Να με συγχωρείς, εγώ τις γεωγραφίες δεν τις έμαθα, ήμουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά», είπε εκείνη σαρκαστικά, ρίχνοντας και λίγο τριπάκι τύψεων στο μίγμα.

«Και τι ακριβώς εννοείς “θα μας πάρουν στο λαιμό τους”;» ξαναρώτησε ο Αντώνης, που ήταν προφανές πως πήγαινε γυρεύοντας.

Η κυρα-Τασία γύρισε και τον κοίταξε.

«Ολες οι αρρώστιες από κει ξεκινάνε. Και εκείνη τη γρίπη με τα πουλερικά ποιος την μετέφερε παντού;»

«Τα πουλιά, ρε μάνα! Γι’ αυτό την είπαν έτσι. Δες να ήταν ιπτάμενοι Κινέζοι;»

«Να μου λείπουν οι ειρωνίες σου. Εννιά μήνες σε κουβάλησα, μέχρι το τελευταίο λεπτό. Δεν έλεγες να βγεις από μέσα μου».

Αυτή η φράση ακουγόταν, συνήθως, όταν η κυρα-Τασία καταλάβαινε πως δεν την έπαιρνε και πολύ να συνεχίσει τη συζήτηση.

«Στο κάτω-κάτω, ενάμιση δισεκατομμύριο πληθυσμό έχει η Κίνα, λογικό είναι να ξεσπάνε εκεί τόσες επιδημίες», είπε ο Αντώνης.

«Δεν φταίει ο πληθυσμός. Οι βλακείες που τρώνε φταίνε. Το έδειξαν και στις ειδήσεις».

«Ε, αν το έδειξαν στις ειδήσεις θα είναι σίγουρα αλήθεια. Πού ακούστηκε να στήνουν ρεπορτάζ στην ελληνική τηλεόραση;»

«Μου το είπε κι ο Θωμάς από τον τρίτο»,

«Ο Θωμάς; Ο ΘΩΜΑΣ;» έσκουξε εκείνος. «Ο Θωμάς μας είχε στημένους μισή ώρα στην είσοδο τις προάλλες και μας έλεγε ότι η σελήνη είναι εξωγήινο διαστημόπλοιο, με δουλεύεις; Ο τύπος είναι ένα στάδιο πριν τη χλωροπρομαζίνη!»

«Παιδί μου, νυχτερίδες τρώνε!» ξέσπασε η μάνα του. «Τ' ακούς, Αντώνη; Νυχτερίδες και φίδια και σκορπιούς. Είχανε μια αγορά γεμάτη με δαύτα εκεί χάμω κι από κει ξεκίνησε το χτικιό».

«Ο ιός ξεκίνησε από τις άθλιες συνθήκες υγιεινής, όχι επειδή έφαγε κάποιος νυχτερίδα».

«Χάθηκε να φάνε κρεατάκι του Θεού;» συνέχισε εκείνη το χαβά της.

«Ρώτησες αν έχουν λεφτά να το φάνε το κρεατάκι;» είπε ο Αντώνης, νιώθοντας ότι πολύ σύντομα θα του άναβαν τα λαμπάκια.

«Γιατί; Πιο φτηνή είναι η νυχτερίδα; Πόσο πάει το κιλό;»

«Πού να ξέρω, ρε μάνα; Δεν έχω πετύχει νυχτεριδοπώλη στη Βαρβάκειο, να ρωτήσω».

«Εγώ ξέρω ότι δεν είναι φυσιολογικά πράγματα αυτά. Αν τρως ό,τι βρομιά βρίσκεις μπροστά σου, θα αρρωστήσεις στο τέλος. Ξέρεις τι είναι η νυχτερίδα; Ποντίκι με φτερά είναι».

«Ενώ όταν τρως εσύ το μυαλό από τα σιχαμένα τα κεφαλάκια που κρατάς στην κατάψυξη, είναι καλύτερα, ε;»

«Αυτά είναι από τα κατσίκια του θείου σου στο χωριό, που είναι πεντακάθαρα».

«Αυτό που προσπαθώ να σου πω είναι ότι κουλτούρα από κουλτούρα διαφέρει. Αυτό που εσένα σου φαίνεται αηδιαστικό, μπορεί για κάποιον άλλο να είναι λιχουδιά. Και το ανάποδο».

«Α, μπα; Θα έτρωγες εσύ νυχτερίδα, δηλαδή;»

«Όχι, μάνα, νυχτερίδα δεν θα έτρωγα, αλλά για άνθρωπο το σκέφτομαι όπως το πας».

Η μάνα του τον κοίταξε με μισό μάτι και γύρισε πάλι την πλάτη της για να συνεχίσει την ετοιμασία του βραδινού. Χωρίς να παραλείψει την πατροπαράδοτη μουρμούρα, φυσικά.

«Του θίξαμε τους Κινέζους. Δεν κοιτά που έχει γεμίσει η Αθήνα, θα μας αρρωστήσουν κι εμάς στο τέλος».

Ο Αντώνης σηκώθηκε να πάει στο δωμάτιό του για να μην την ακούει, αλλά κοντοστάθηκε στα μισά του δρόμου.

«Όταν σε πιάνει το ρατσιστικό σου, ρε μάνα, μου γυρίζει το μάτι ανάποδα», της είπε.

Εκείνη γύρισε με το στόμα ορθάνοιχτο και τα μάτια γουρλωμένα.

«Αααα, θα με βγάλεις και ρατσίστρια τώρα; Εγώ δεν έχω πρόβλημα με τους Κινέζους».

«Άσε να μαντέψω, έχεις και φίλους Κινέζους», είπε εκείνος γελώντας.

«Όχι, αλλά όποτε πηγαίνω στη λαϊκή ψωνίζω από εκείνο το ζευγάρι από την Κίνα. Να, και τη ζακέτα που φοράω τώρα από εκεί την πήρα».

«Μπράβο, να σε στείλουμε για πρέσβειρα».

«Είναι καλοί άνθρωποι και οι δυο τους. Και έχουν κι ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Κινεζάκι είναι!»

«Κινέζοι είναι, ρε μάνα. Τι ήθελες να έχουν; Βραζιλιανάκι;»

«Καλά παιδιά και οι δυο τους. Αυτός έχει μάθει και λίγα ελληνικά και τα μαθαίνει και στη γυναίκα του και στο κοριτσάκι, να είναι έτοιμο όταν ξεκινήσει το σχολείο. Κάθε φορά που με βλέπουν με φωνάζουν να μου μιλήσουν».

Επέστρεψε στις δουλειές της και μετά από λίγο πρόσθεσε.

«Ξέρεις κάτι; Νομίζω καλά έκαναν και τον άνοιξαν τον τοίχο, τελικά. Όσο κλείνουν τον υπόλοιπο κόσμο απ' έξω οι άνθρωποι, τόσο κλείνουν και τα μυαλά τους».

Η κυρα-Τασία συνέχισε να ασχολείται με το βραδινό και ο Αντώνης στεκόταν εμβρόντητος στο χωλ και την κοιτούσε. Μπορεί να είχε τις παραξενιές και τις εμμονές της η μάνα του, αλλά ορισμένες φορές πετούσε κάτι τέτοιες σοφίες από το πουθενά και τον άφηνε σύξυλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Κρουαζιέρα θα σε πάω

Οι μέρες κύλησαν όπως κυλούσαν συνήθως. Ρουτίνα, δουλειά, σπίτι και καμιά βόλτα στα μπαράκια των Εξαρχείων, διότι η εναλλακτική ήταν να κάτσει στο σπίτι ο Αντώνης, με την κυρα-Τασία να του ανεβάζει την πίεση. Ο Ιανουάριος έφυγε με τις ειδήσεις για τον καινούργιο ιό να καταλαμβάνουν όλο και μεγαλύτερο κομμάτι στα δελτία ειδήσεων.

Η каранτίνα που είχε επιβληθεί στο χωριό-επίκεντρο της επιδημίας είχε έρθει αργά και κάποια διάσπαρτα κρούσματα είχαν αρχίσει να εντοπίζονται και σε άλλες χώρες, γεγονός που για την κυρα-Τασία αποτελούσε κάποιο είδος επιβεβαίωσης.

«Στο είπα εγώ, δεν στο είπα; Θα μας πάρει όλους η μπάλα στο τέλος».

«Μάνα, είμαστε αρκετά μακριά. Το λένε και οι ειδικοί, ο κίνδυνος είναι χαμηλός για εμάς. Έχουν απαγορευτεί και οι πτήσεις από Κίνα, οπότε είμαστε ασφαλείς για την ώρα».

«Εγώ, καλού κακού, σταμάτησα να ψωνίζω κι από τους Κινέζους στη λαϊκή».

«Ωραία. Να κάνεις παρέα με τον Πελοπίδα που ξεκίνησε κι εκείνος εμπάργκο στα κινέζικα προϊόντα».

Το τηλέφωνο διέκοψε τη συζήτηση. Ο Αντώνης κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Ήταν η ώρα της κυρίας Ελένης.

«Η φιλενάδα σου θα είναι, στην ώρα της όπως πάντα».

«Ξεκινάει το έργο όπου να'ναι, πήρε να μου το θυμίσει».

Η μάνα του και η φιλενάδα της ήταν κολλημένες με ένα καθημερινό σήριαλ, από εκείνα τα φασόν με τις ίντριγκες, τα πάθη και τα ερωτικά τρίγωνα, που ενίοτε γίνονταν και πολύγωνα. Ανέβαινε στον δεύτερο η κυρα-Τασία να το δούνε παρέα και με την ευκαιρία έβγαζαν και τα φτυάρια τους κι έθαβαν τους πάντες. Για καμιά ωρίτσα είχε την ησυχία του ο Αντώνης, τουλάχιστον.

Η κυρία Ελένη, εν τω μεταξύ, είχε αφηνιάσει με τα νέα για τον ιό και κάθε μέρα ξυπνούσε σίγουρη πως τον είχε κολλήσει. Μάταια προσπαθούσε να της εξηγήσει η κυρα-Τασία πως για να τον κολλήσεις έπρεπε να κυκλοφορείς κι εκείνη είχε να βγει από το σπίτι της από την πρωθυπουργία Σημίτη. Τίποτα εκείνη.

Κάθε πρωί που ξυπνούσε είχε και ένα καινούργιο σύμπτωμα, για το οποίο έσπευδε να ενημερώσει την κόρη της τηλεφωνικώς. Όταν η κόρη της έκλεινε απηυδησμένη το τηλέφωνο, ερχόταν η σειρά της φιλενάδας της, στην οποία μαζί με τα συμπτώματα, άρχιζε και την κλάψα για την άσπλαχνη κόρη. Μέχρι το μεσημέρι είχε ξεχάσει τα πάντα και της καρφωνόταν κάποια άλλη ασθένεια, οπότε ξεκινούσε το απογευματικό τελετουργικό κλήσεων.

Εκείνη τη μέρα, ένα συγκεκριμένο συμβάν είχε μονοπωλήσει το ενδιαφέρον στις ειδήσεις, το οποίο είχε όρεξη να συζητήσει η κυρα-Τασία, προφανώς. Όταν κατέβηκε πάλι, μπήκε φουριόζα στο σαλόνι που καθόταν ο Αντώνης και έκατσε σε μια πολυθρόνα.

«Εντάξει, το είδατε το έργο σας;» ρώτησε εκείνος, χωρίς να πάρει το βλέμμα από την τηλεόραση.

«Το είδαμε. Είπαμε και τα δικά μας. Σήμερα είχε την καρδιά της η Ελένη».

«Α, ναι; Είναι Τρίτη, η καρδιά της την πιάνει συνήθως Παρασκευή».

«Μου είπε και για την κόρη της πάλι, όλο ξεχνάει ότι μου τα έχει πει από το τηλέφωνο και τα επαναλαμβάνει. Μου είπε και για τα χουνέρια της λεγάμενης».

«Της Μαιρούλας;» είπε γρήγορα ο Αντώνης, κοιτάζοντας για πρώτη φορά τη μάνα του.

«Μμμ, αλλιώς την λέμε εμείς, αλλά τέλος πάντων. Αυτηνής. Με κάποιον καινούργιο τραβιέται πάλι, αλλά δεν κατάφερε να τον δει καλά από το ματάκι η Ελένη».

«Να της μειώσεις το μισθό», είπε ειρωνικά ο Αντώνης.

«Ε, μετά σταματήσαμε το κουτσομπολιό. Επεσε η Γλυκερία από τις σκάλες και πολύ το 'φχαριστηθήκαμε».

Ο Αντώνης γύρισε και την κοίταξε έντρομος.

«Τι λες, ρε μάνα; Ποια είναι η Γλυκερία;»

«Η κόρη του Σέκερη».

«Ποιοι είναι αυτοί; Μετακόμισαν καινούργιοι στην πολυκατοικία;»

«Τι λες, παιδάκι μου; Από το έργο που βλέπουμε είναι».

«Για τη χαζοσειρά μιλάς; Και τι σας έκανε αυτή η Γλυκερία και χαρήκατε τόσο;»

«Μα δεν της έφτανε ο Βύρωνας που είναι καλό παιδί, ήθελε να τυλίξει και τον Ανέστη, η παλιοχαμούρα. Εσπασε την κεφαλα της σήμερα κι έπαθε αμνησία».

«Βγαλμένα όλα απ' τη ζωή...» είπε ο Αντώνης, που αμέσως μετάνιωσε που ρώτησε.

Επεσε για λίγες στιγμές ησυχία και η μάνα του ακούστηκε και πάλι, εν μέσω αναστεναγμού.

«Βρε, τι πάθανε οι άνθρωποι».

«Ο Σέκερης και η Γλυκερία;» ρώτησε ο Αντώνης κοιτώντας την οθόνη.

«Όχι καλέ»

«Ε, ποιοι άνθρωποι τότε;»

«Αυτοί στο πλοίο».

«Της Αγάπης;»

«Ποιας αγάπης, βρε; Δεν είδες ειδήσεις;»

Είχε δει ειδήσεις, απλώς του άρεσε πάντα να ταλαιπωρεί λίγο τη μάνα του, ως αντίποινα για την ταλαιπωρία που περνούσε κι ο ίδιος με αυτές τις κουβέντες τους.

«Για το κρουαζιερόπλοιο λες;»

«Ναι, αυτό το Διαμάντω, πώς το λένε»

«Σιγά μην το λένε και Μανταλένα. Diamond Princess το λένε», είπε εκείνος απότομα.

«Εγώ τα εγγλέζικα δεν τα έμαθα. Ημουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά».

«Ας έδινες εμένα για υιοθεσία, να σου έμενε χρόνος να πάρεις και το Lower. Τι πάθανε, λοιπόν, οι άνθρωποι με το πλοίο;»

«Ε, δεν είδες; Που αρρωστήσανε μέσα στο σαπιοκάραβο και τους κρατήσανε κλεισμένους εκεί πέρα;»

«Ποιο σαπιοκάραβο, ρε μάνα; Είναι μεγαλύτερο από το τετράγωνό μας ολόκληρο. Κι αφού έχουν αρρώστους, πρέπει να μείνουν σε καραντίνα, αυτός είναι ο νόμος».

«Ναι, αλλά θα κολλάει ο ένας τον άλλο».

«Θα έχουν οδηγίες να παραμένουν στις καμπίνες τους, φαντάζομαι. Οι οποίες παίζει να είναι μεγαλύτερες κι από το σπίτι μας, δεν νομίζω να τους χαλάσει».

«Ναι, αλλά θα το αφήσουν το καράβι... εκεί;»

Αυτή την τελευταία λέξη την τράβηξε πιο πολύ η μάνα του, προσπαθώντας να της δώσει κάποιο κωδικοποιημένο νόημα. Ο Αντώνης γύρισε και την κοίταξε.

«Τι εννοείς “εκεί”; Στη Γιοκοχάμα, δηλαδή;»

«Ε, όπως το λένε αυτό το μέρος. Εκεί... με τους Ασιάτες;»

Ο Αντώνης πετάρισε λίγο τα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει πού το πήγαινε η μάνα του.

«Ναι, γιατί, τι έχει το σημείο;»

«Παιδί μου, θερίζει το χτικιό εκεί κάτω και θα το αφήσουν το καράβι μέσα στο στόμα του λύκου;»

«Ρε μάνα, το καράβι είναι στην Ιαπωνία. Εχεις δει πού είναι η Ιαπωνία στον χάρτη; Καμιά σχέση με την Κίνα».

«Ε, κίτρινοι οι μεν, κίτρινοι και οι δε, τι διαφορά έχουν;»

Πρώτη φορά ένιωσε ο Αντώνης τόσο έντονη την ανάγκη για υπογλώσσιο.

«Αυτά τα θες και τα πετάς τώρα ή σου έρχονται μόνα τους και δεν μπορείς να τα ελέγξεις, κάπως σαν γλωσσολαλιά;»

«Τι έπαθες πάλι;»

«Το μόνο κοινό που έχουν οι Κινέζοι με τους Ιάπωνες είναι ότι είναι Ασιάτες. Σταμάτα να τα λες αυτά παραέξω, ξέρεις πώς ακούγεσαι;»

«Μμμμμ, εντάξει λοιπόν! Θα βάλουμε φίμωτρο και δεν θα ξαναμιλήσουμε, αφού δεν θέλει ο κύριος Αντώνης».

«Δεν σου είπα να μην ξαναμιλήσεις, σου είπα να μη λες ρατσιστικά πράγματα. Τώρα, αν δεν θες να ξαναμιλήσεις γενικώς, θα κάνω την καρδιά μου πέτρα».

Η κυρα-Τασία μούτρωσε και πήγε να κάτσει στην κουζίνα, ενώ ο Αντώνης πήρε μια βαθιά ανάσα και προ-

σπάθησε να επικεντρωθεί στην ταινία που έπαιζε εκείνη την ώρα.

«Είδα και τη Μαντάμ Σουσου έξω», άκουσε ξανά τη φωνή της μάνας του από πίσω του, δειλή και αβέβαιη.

Γύρισε και την κοίταξε. Το σκυθρωπό πρόσωπό του φωτίστηκε και χαμογέλασε με νόημα. Το ίδιο έκανε και η μάνα του.

«Τι βλακεία πέταξε πάλι η ψωνάρα;» τη ρώτησε.

Η κυρα-Τασία πήρε θάρρος κι έτρεξε να κάτσει δίπλα του στον καναπέ. Αρχισε να μιλάει, προσπαθώντας να μιμηθεί την ψιλή φωνή της Κασσιανής.

«Αααα, κυρία Τασία μου. Πολύ με προβλημάτισε αυτό που συνέβη με το κρουαζιερόπλοιο. Ξέρετε, σκοπεύαμε με τον Πελοπίδα μου να κλείσουμε μια κρουαζιέρα για το Πάσχα, αλλά μάλλον θα ακυρώσουμε τα σχέδιά μας».

«Τι κρουαζιέρα να πάνε αυτοί; Πόρο-Υδρα-Σπέτσες και πολύ τους είναι!» είπε γελώντας ο Αντώνης.

«Αυτό τη ρώτησα κι εγώ, πού θα πήγαιναν», είπε η μάνα του.

«Και τι σου απάντησε;»

«Α, δεν ξέρω κυρία Τασία μου. Κοίταζα τη διαθεσιμότητα στα κρουαζιερόπλοια. Σκεφτόμασταν κάτι σε Ιταλία, Ισπανία ή Πορτογαλία».

Ο Αντώνης ξεράθηκε στα γέλια με τη μίμηση της μητέρας του, ειδικά όπως τραβούσε πάντα την τελευταία συλλαβή - σήμα κατατεθέν της Κασσιανής.

«Ο άντρας της το πολύ μέχρι Κιάτο να πάει με τον Προαστιακό. Αντε με την ψωνάρα. Αν είχαν λεφτά για κρουαζιέρες εδώ θα ζούσανε;» είπε.

«Ωραία θα ήταν, όμως, να πηγαίναμε κάπου με το καράβι», είπε η κυρα-Τασία μελαγχολικά.

«Θα σε πάω εγώ όπου θέλεις το καλοκαίρι», της είπε ο Αντώνης. «Πού θες να πάμε;»

Εκείνη το σκέφτηκε λιγάκι. Στη συνέχεια τον κοίταξε, χαμογέλασε και είπε:

«Πορτογαλίααα».

Ξεράθηκαν και οι δυο πάλι στα γέλια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Συνήθεις ύποπτοι

Ο Φλεβάρης είχε φλεβίσει για τα καλά όταν η μάλιστα -που ως τότε έμοιαζε τόσο μακριά από την Ελλάδα- αποφάσισε να εγκατασταθεί στην παρακάτω γειτονιά. Για την ακρίβεια, στην Ιταλία, η οποία είχε τα πρώτα κρούσματα, το ένα μετά το άλλο. Ήταν η πρώτη φορά από τότε που ξεκίνησε αυτή η ιστορία, που ο Αντώνης άρχισε να έχει κάποιους ενδοιασμούς και να συνειδητοποιεί πως μπορεί και να μην ήταν μια απλή γριπούλα.

Παρόλα αυτά, κράτησε τις ανησυχίες για τον εαυτό του, διότι το τελευταίο που ήθελε ήταν να πανικοβάλει την κυρα-Γασία. Φυσικά, αυτό θα είχε κάποιο νόημα μόνο αν δεν είχαν τηλεόραση στο σπίτι. Δυστυχώς είχαν και η κυρα-Γασία ήταν συνεχώς στημένη μπροστά της κι έβλεπε τα νέα. Οχι μόνο τα έβλεπε, αλλά τα ζούσε κιόλας.

Ενα απόγευμα μπήκε σπίτι ο Αντώνης και η μάνα του ήταν όρθια στο σαλόνι και χτυπούσε τα χέρια στην ποδιά της, κουνώντας παράλληλα και το κεφάλι, λες και έκανε πρόβα με χορωδία γκόσπελ.

«Να που είχα δίκιο! Να που είχα δίκιο, μας πήραν στο λαιμό τους», έλεγε και ξανάλεγε.

«Τι έπαθες, ρε μάνα; Γιατί κοπανιέσαι;»

«Δεν τα έμαθες τα νέα; Έχουν έναν άρρωστο Κινέζο στο νοσοκομείο».

«Ε, αν είναι άρρωστος, στο νοσοκομείο θα τον έχουν. Πού ήθελες να τον πάνε; Στο λούνα παρκ;»

«Βρε, εδώ τον έχουν, στην Ελλάδα. Έχει το χτικιό».

«Μην το λες “χτικιό”, ρε μάνα, λες κι είμαστε στο 1930. Κορωναιός είναι».

«Δεν μπορώ να την πω αυτή τη λέξη εγώ, μπουρδουκλώνεται η γλώσσα μου».

Ο Αντώνης πλησίασε την οθόνη.

«Εδώ λέει ότι του έκαναν τεστ για να δούνε αν είναι θετικός, έβγαλες κατευθείαν γνωμάτευση εσύ;»

«Αφού είναι Κινέζος, δεν θα τον έχει;»

«Δεν τον έχουν όλοι τους εκ γενετής. Τι εμμονή είναι αυτή με τους Κινέζους, πια; Η Ιταλία είναι δίπλα μας, δεν βλέπεις τι γίνεται; Από εκεί θα την πάθουμε τη ζημιά».

«Οι Ιταλοί μας συμπαθούνε», απάντησε εκείνη.

«Ναι, διότι οι επιδημίες εξαπλώνονται με βάση τις συμπάθειες. Αν έχει τον ιό ο Ιταλός δεν θα στον μεταδώσει, θα τον κρατήσει για κάνα Γάλλο. Ασχετη!»

Επεσε σιωπή. Κάτι που παραξένεψε τον Αντώνη, διότι στο σημείο αυτό η μάνα του έσπευδε, συνήθως, να του υπενθυμίσει πόσους μήνες τον κουβάλαγε στην κοιλιά της. Κάτι είχε τραβήξει την προσοχή της, όμως, κι είχε σταθεί στην εξώπορτα.

«Τι έπαθες;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Δεν το ακούς αυτό;»

Ο Αντώνης έσβησε την τηλεόραση και πλησίασε κι εκείνος την πόρτα. Ξαφνικά, ένα επίμονο ξύσιμο ακούστηκε απ' έξω.

«Τι είναι αυτό; Διαρρήκτες;»

«Ναι, τώρα διάλεξαν να μας διαρρήξουν, με τα φώτα αναμμένα κι εμάς να γκαρίζουμε από μέσα», ειρωνεύτηκε εκείνος και κοίταξε από το ματάκι.

Δεν φάνηκε τίποτα, αλλά είχε μια υποψία, οπότε έφερε το χέρι του στο πόμολο.

«Μάνα, θα ανοίξω, αλλά μην τρομάξεις».

Η μάνα του είχε ήδη φτάσει στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας, φυσικά κι ετοιμαζόταν να κλειδωθεί μέσα. Ο Αντώνης άνοιξε την πόρτα και μια κατάμαυρη σιλουέτα ξεχύθηκε κατά πάνω του.

«Οϊ, Παναγιά μου, ο δαίμονας», τσίριξε εκείνη και κλείστηκε στο δωμάτιο.

Το μαύρο λαμπραντόρ των Τρέντηδων του τετάρτου είχε μια έντονη συμπάθεια προς την κυρα-Τασία. Οποτε το έβλεπε το σταύρωνε και το ξόρκιζε κι εκείνο έδειχνε να απολαμβάνει αυτό το περίεργο παιχνίδι. Κάθε φορά που ξέφευγε από τα αφεντικά του, λοιπόν, κουτρουβαλούσε τα σκαλιά κι ερχόταν να βρει τη νέα του φίλη.

«Τι είναι, αγόρι μου; Τι είναι, μανάρι μου;» είπε ο Αντώνης χαϊδεύοντας το απαλό τρίχωμα του σκύλου, ο οποίος είχε πάθει αμόκ και χοροπηδούσε σαν τρελός.

«Να το πας πάνω και να τους πεις να το κρατάνε δεμένο το κακορίζικο», φώναξε η μάνα του από μέσα.

Ο σκύλος γάβγισε και η κυρα-Τασία έσκουξε και σταυροκοπήθηκε.

«Μην το βρίζεις το σκυλάκι, ρε μάνα. Να παίξει θέλει».

«Με τα κόκκαλά μου θέλει να παίξει», φώναξε πάλι εκείνη.

Ο Αντώνης πήρε τα κλειδιά του, άρπαξε το λαμπραντόρ από το κολάρο και βγήκε έξω.

«Θες να πάρουμε το ασανσέρ, αγόρι μου;» είπε στο σκυλί κι εκείνο ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

«Μάλλον όχι», μονολόγησε και το ακολούθησε βαριεστημένος.

Λίγα λεπτά αργότερα, στέκονταν κι οι δυο λαχανιασμένοι έξω από την πόρτα του Στάθη και της Του-Μπο-

Φλο. Πριν χτυπήσει το κουδούνι, άκουσε την πόρτα πίσω του να ανοίγει. Γύρισε και αντίκρισε τον Σάββα, τον Αγέλαστο, να στέκεται στο κατώφλι του. Φορούσε ένα φούτερ και μια γκρι αθλητική φόρμα και ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε χωρίς το κουστούμι του ο Αντώνης. Εκείνος σάστισε που τον είδε απότομα μπροστά του.

«Καλησπέρα», είπε ο Αντώνης χαμογελαστά.

Εκείνος μισοχαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι.

«Εφερα τον σκύλο τους, την κοπάνησε πάλι», είπε ξανά ο Αντώνης.

Ο Σάββας κούνησε πάλι το κεφάλι, άνοιξε την πόρτα του ανελκυστήρα και χώθηκε μέσα σαν κυνηγημένος. Ο Αντώνης μούγκρισε ενοχλημένος και χτύπησε το κουδούνι. Η πόρτα άνοιξε κάμποσα δευτερόλεπτα αργότερα κι εμφανίστηκε η Φλο, με το μαλλί πιασμένο κότσο και έναν ανανά στο χέρι. Η ετοιμαζόταν για καμιά κουλή φωτογράφιση πάλι, ή έφτιαχνε φρουτοσαλάτα.

«Χάσατε κάποιον;» είπε ο Αντώνης κι έδειξε προς τα κάτω. Το λαμπραντόρ χώθηκε γρήγορα στο διαμέρισμα και πήγε να μασουλήσει ένα από τα παιχνίδια του.

«Σκύλε!» φώναξε εκείνη και στη συνέχεια γύρισε προς τα μέσα. «Στάθη! Στάθη!»

«Τι θες; Είμαι λάιβ», ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

«Πάλι ξέχασες να κλειδώσεις την πόρτα, γιου άσχολ. Αφού ξέρεις ότι ο Σκύλος έχει μάθει να την ανοίγει».

Καμιά απόκριση από μέσα, ο Στάθης φάνηκε να μιλάει σε κάποιον άλλο.

«Θα είναι στο Τουίτς πάλι. Γκέιμερζ», είπε η Φλο στον Αντώνη.

«Δεν... δεν έχω ιδέα τι είπες μόλις τώρα», μονολόγησε εκείνος.

«Πρέπει να κλειδώνουμε την πόρτα συνεχώς, γιατί ο Σκύλος είναι πανέξυπνο παιδάκι και έχει μάθει να χρησιμοποιεί το πόμολο. Έτσι δεν είναι, κιούτι πάι;» είπε εκείνη σκυμμένη πάνω από το σκυλί, το οποίο έδειχνε να τη γράφει σε αυτά που δεν είχε πλέον.

«Συγγνώμη... τον φωνάζετε Σκύλο;» ρώτησε ο Αντώνης παραξενεμένος.

«Ναι, κυλ δεν είναι; Είναι σκύλος και τον ονομάσαμε Σκύλο».

«Κι εσύ είσαι άνθρωπος, αλλά δεν σε βαφτίσανε Άνθρωπο οι γονείς σου».

Η Φλο γέλασε και χτύπησε τον Αντώνη στον ώμο με τη γροθιά της.

«Τα σκυλιά δεν νοιάζονται αν έχουν όνομα ή όχι, θα έρθουν όπως και να τα φωνάζεις».

«Πουλχερία!» είπε δυνατά ο Αντώνης προς το λαμπραντόρ.

Εκείνο σήκωσε απότομα το κεφάλι και τον κοίταξε και στη συνέχεια επέστρεψε στο μασούλημα. Καινούργιο γέλιο από τη Φλο, η οποία κρατούσε ακόμη τον ανανά. Ο Αντώνης μπήκε στον πειρασμό να τη ρωτήσει τι σκόπευε να κάνει με αυτόν, αλλά προτίμησε να μείνει με την απορία.

«Θες κάτι να πιεις;» ρώτησε η Φλο.

«Όχι, ευχαριστώ, πρέπει να πηγαίνω. Γεια σου, Σκύλε!» είπε βγαίνοντας έξω, για να εισπράξει ένα γάβγισμα.

Στάθηκε μπροστά στο ασανσέρ. Ο θάλαμος έδειχνε σταματημένος στον δεύτερο όροφο.

«Μαιρούλα», μονολόγησε χαμογελώντας και πάτησε το κουμπί.

Με το που μπήκε στο διαμέρισμα άκουσε τη μάνα του να μιλάει στο τηλέφωνο, κατά πάσα πιθανότητα με τη φιλενάδα της.

«...να δεις που από αυτούς θα την πατήσουμε. Τι δουλειά είχαν τώρα να τον βάλουν τον Κινέζο σε ελληνικό νοσοκομείο; Ας τον έστελναν στην Κίνα».

«ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ ΘΑ ΣΤΕΙΛΩ ΕΣΕΝΑ, ΑΝ ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙΣ!» φώναξε ο Αντώνης κι ακούστηκε μια τρομαγμένη κραυγή από τη μάνα του.

«Σε κλείνω, ήρθε ο δεσμοφύλακας», την άκουσε να λέει και μετά ξεμύτισε από το δωμάτιό της. «Τους τον πήγες πίσω το δαίμονα;»

«Σκύλο τον λένε», είπε ο Αντώνης.

«Ξέρω τι είναι, δεν είμαι χαζή», τσίτισε εκείνη.

Ο Αντώνης άνοιξε το στόμα για να της εξηγήσει, αλλά κατάλαβε πως δεν είχε νόημα.

«Ακόμα με τους Κινέζους τα έχεις; Δεν σου είπα ότι είναι ρατσιστικό αυτό που κάνεις;»

«Η Ελένη φταίει. Αυτή το άρχισε πάλι. Με πήρε να μου πει τα χουνέρια της λεγάμενης και άρχισε μετά να μου λέει για την Κίνα».

«Δηλαδή ή με την Κίνα θα ασχολείστε ή με την Μαίρη. Τι σας έχει πιάσει;»

«Παιδί μου, κουβάλησε άντρα στο σπίτι».

«Και τι ήθελες να κουβαλήσει, ρε μάνα; Τάρανδο;»

«Είναι δυνατόν ανύπαντρη γυναίκα να φέρνει άντρες στο σπίτι;»

«Και τι σας νοιάζει εσάς τι κάνει; Δικαίωμά της! Σπίτι της είναι, στο κάτω-κάτω. Μπορεί να είναι ο γκόμενός της».

«Σιγά μην έχει έναν γκόμενο μόνο αυτή. Συλλογή τους κάνουν κάτι τέτοιες και τους εκμεταλλεύονται».

Ο Αντώνης αναστέναξε. Είτε με τη μάνα του μιλούσε είτε με το τραπεζάκι του σαλονιού, την ίδια ανταπόκριση είχε.

«Η Μαίρη δουλεύει, μάνα, δεν έχει ανάγκη από τα λεφτά κανενός».

«Στον μουσάτο που την επισκέπτεται κάθε μέρα να το πεις αυτό, που θα έχει ξεπαραδιαστεί», απάντησε η μάνα του και πήγε στην κουζίνα.

Ο Αντώνης άνοιξε πάλι το στόμα, αλλά έμεινε μετέωρος. Μια σκέψη πέρασε αστραπιαία από το μυαλό του και συνοφρυώθηκε.

«Λες;» μονολόγησε. «Μπαααα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Μνήμες Τσερνόμπιλ

«Θα πάω για ψώνια, θες κάτι;»
Η κυρα-Τασία στεκόταν στην πόρτα με δυο πάνινες τσάντες στο ένα χέρι και το καρτσάκι της λαϊκής στο άλλο.

«Όχι. Παίρνεις και το καρότσι; Τι θα ψωνίσεις;» ρώτησε ο γιος της.

«Ε, έχω να πάρω ζαρζαβατικά. Πράσα, σέλινο, κουνουπίδι, λίγα φασολάκια».

«Θες να έρθω για βοήθεια;»

«Όχι, παιδάκι μου, κάνε τη δουλειά σου», είπε εκείνη κι άνοιξε την πόρτα βιαστικά.

Του φάνηκε λίγο περίεργη του Αντώνη, αλλά δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία. Η μάνα του ήταν το συνώνυμο της παραξενιάς. Ήταν Σάββατο και ήθελε να βγει λίγο έξω να ξεσκάσει κι αυτός, είχε κανονίσει καφέ με φίλους.

Οι καφετέριες στο Μοναστηράκι ήταν ακόμη γεμάτες κόσμο. Το ενδεχόμενο μιας πανδημίας δεν είχε τρομάξει ακόμη κανέναν, προφανώς. Παρότι το χτικιό -όπως το αποκαλούσε η κυρα-Τασία- είχε εγκατασταθεί για τα καλά στη γειτονική χώρα και τα κρούσματα αυξάνονταν με γεωμετρική πρόοδο, οι Έλληνες έμοιαζαν να μην ανησυχούν και πολύ. Οπότε, για την ώρα, ο Αντώνης απολάμβανε τον καφέ του, ο οποίος πολύ σύντομα θα του έβγαινε από τη μύτη.

Όταν επέστρεψε σπίτι ήταν μεσημεράκι και, όπως φαινόταν, λίγο πριν είχε επιστρέψει κι η κυρα-Τασία από τα μαγαζιά. Για τη μάνα του, τα ψώνια ήταν μια ιεροτελεστία. Θα γύριζε όλα τα εμπορικά, θα μιλούσε με όλους τους μαγαζάτορες, θα έλεγε τα νέα της με τις πελάτισσες. Ήταν ένα τέρας κοινωνικότητας και όλη η γειτονιά την είχε μάθει. Ο Αντώνης θυμάται μια φορά που η μάνα του είχε αγοράσει παγωτό και μέχρι να γυρίσει σπίτι, το είχε κάνει σούπα και το ήπιαν με το καλαμάκι. Από τότε είχε μάθει το μάθημά της κι όλα τα ευπαθή τα αγόραζε τελευταία.

«Γύρισες;» ρώτησε όταν είδε τον Αντώνη.

Του φάνηκε λίγο ξαφνιασμένη, εώς τρομαγμένη κιόλας.

«Γύρισα», μουρμούρισε συνοφρυωμένος από την περίεργη συμπεριφορά της.

«Θες να κάτσεις στο σαλόνι να δεις τηλεόραση μέχρι να τακτοποιήσω εγώ τα πράγματα;»

«Δεν πειράζει. Θα πάω μέσα», απάντησε εκείνος και κινήθηκε προς το δωμάτιό του. Όταν έφτασε έξω από την πόρτα, κάτι ογκώδες τράβηξε την προσοχή του στον διάδρομο, μπροστά από το μπάνιο.

«Δεν πρόλαβα να τα συμμαζέψω», άκουσε τη δειλή φωνή της μάνας του από πίσω.

«Μάνα, τι είναι όλα αυτά;»

«Χαρτιά υγιείας», απάντησε εκείνη, ακόμη μαζεμένη.

Ο Αντώνης πλησίασε τη στίβα και μέτρησε. Ήταν πέντε συσκευασίες των 12 ρολών η καθεμιά.

«PENTE ΠΑΚΕΤΑ;» φώναξε ο Αντώνης.

Η μάνα του χαμήλωσε το κεφάλι και τον κοίταξε λοξά, κοκκινισμένη. Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Αναψε το φως του μπάνιου και κοίταξε μέσα. Άλλες

τρεις συσκευασίες ήταν ακουμπισμένες πάνω στο πλυντήριο.

«Σκοπεύεις να μαγειρεύεις φασόλια για το υπόλοιπο της ζωής μας;» της φώναξε πάλι.

«Δεν βλέπεις τι γίνεται έξω;» πήρε θάρρος αυτή.

«Τι; Παθαίνει ο κόσμος διάρροια στον δρόμο;»

«Καλά, λέγε τα αστεία σου εσύ. Στην Αμερική πυροβολούν ο ένας τον άλλο για χαρτί υγείας.»

«Γιατί; Τους το πήρες όλο εσύ; Τι θα το κάνουμε τόσο κωλόχαρτο; Δυο άτομα είμαστε.»

«Παιδάκι μου, δεν θυμάσαι τι είχε γίνει τότε με το Τσέρνομπιλ; Ετρεξαν όλες οι παλαβές και άδειασαν τα ράφια από γάλατα και χαρτιά.»

«Ναι. Και τώρα εσύ είσαι μια από αυτές τις παλαβές. Συγχαρητήρια!»

«Τα πήρα από τώρα μαζεμένα γιατί μετά δεν θα βρισκουμε.»

«Μετά δεν θα βρισκουμε, γιατί τα παίρνετε όλες από τώρα μαζεμένα, δεν τον βλέπεις τον φαύλο κύκλο;» φώναξε ο Αντώνης, που είχε αρχίσει ν' αγανακτεί.

«Δεν ξέρω από κύκλους και τετράγωνα εγώ.»

«Α, γι' αυτό φερόσουν έτσι. Είδες που γύρισα και δεν είχες προλάβει να τα καταχωσιάσεις όλα κάπου πριν τα δω!»

Αλλη μια σκέψη πέρασε αστραπιαία από το μυαλό του. Στράφηκε προς τη μάνα του.

«Πες μου, σε παρακαλώ, ότι δεν έχεις γεμίσει και τα ντουλάπια με εβαπορέ!»

«Οχι μωρέ, για τρελή με πέρασες;»

Ο Αντώνης γύρισε κι έριξε άλλη μια ματιά στο χαρτοβούνι που έστεκε πίσω του αγέρωχο.

«Ελα ντε. Γιατί να σκεφτώ κάτι τέτοιο;» μονολόγησε.

«Πήρα πέντε γάλατα μακράς διαρκείας, αυτά κρατάνε κάνα μήνα το καθένα, σύνολο πέντε μήνες», είπε η κυρα-Τασία κι ο Αντώνης κόντεψε ν' αλληθωρίσει.

«Τι λες, ρε μάνα; Σκυταλοδρομία το πέρασες; Λήγει το ένα γάλα και παίρνει σειρά το επόμενο; Θα λήξουν όλα στην ημερομηνία που γράφουν».

«Καλά, δεν έγινε και τίποτα. Αν λήξουν, θα τα κάνω ρυζόγαλο».

«Τέλεια. Να πού θα χρησιμέψουν τα διακόσια κωλόχαρτα».

Πήγε μέχρι την κουζίνα κι η κυρα-Τασία τον ακολούθησε τρέχοντας.

«Αυτή η σακούλα τι έχει;»

«Μακαρόνια».

«Κι εκείνη;»

«Μακαρόνια».

«Τόσα μακαρόνια δεν έχουν ούτε στην Ιταλία!»

«Παιδί μου, αυτά τα φαγητά κρατάνε καιρό. Αν έρθει κι εδώ το χτικιό, τι θα κάνουμε;»

«Ξέρω γω; Θα τρώμε μακαρόνια;»

«Εχω και μια σακούλα με ρύζια».

«Α, ωραία! Τουλάχιστον με το ρύζι θα στουμπώνουμε και θα κάνουμε και οικονομία στο χαρτί υγείας. Οχι ότι προβλέπεται να έχουμε έλλειψη από αυτό».

«Εγώ σκέφτομαι το μέλλον».

«Την πάρτη σου σκέφτεσαι. Τι θα γίνει αν πάει κάνας κακομοίρης που έχει ανάγκη για χαρτί υγείας και δεν βρει καθόλου επειδή εσύ πήρες ένα φορτηγό;»

«Ας πήγαινε να ψωνίσει νωρίτερα. Εδώ ισχύει ο νόμος της ζούγκλας τώρα, όποιος προλάβει επιβιώνει».

«Εντάξει, Ράμπο, ηρέμησε!» είπε ο Αντώνης γελώντας.

«Αύριο θα πάω νωρίς νωρίς στο άλλο σούπερ μάρκετ, στην πλατεία».

«Μάνα, αν πάρεις κι άλλο χαρτί, θα σε τυλίξω με αυτό σαν τη μούμια του Ραμσή, μα το Θεό!»

«Όχι, παιδάκι μου. Αντισηπτικό για τα χέρια θέλω. Δεν πρόλαβα να πάρω καθόλου σήμερα. Ήταν μια ξινή μπροστά μου στο ταμείο και είχε δώδεκα μπουκάλια στο καρότσι της».

«Ααα, είδες πώς είναι;» ρώτησε ο Αντώνης με ελαφρά ειρωνία.

«Ναι, παιδάκι μου. Η βρομιάρα. Τα πήρε όλα για την αφεντιά της και δεν άφησε τίποτε για τους άλλους».

Ο Αντώνης ένιωσε το αριστερό του μάτι να πεταρίζει. Έκανε μεταβολή, μπήκε στο δωμάτιό του κι έπεσε μπρούμυτα στο κρεβάτι, πνίγοντας μια κραυγή στο μαξιλάρι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Μπήκαν στην πόλη οι οχτροί

Την 26η μέρα του Φλεβάρη έπεσε ο ουρανός στα κεφάλια τους. Κάπως έτσι το ερμήνευσε η κυρα-Τασία, πάντως. Διότι η 26η Φεβρουαρίου ήταν η μέρα που σημειώθηκε το πρώτο κρούσμα του ιού στην Ελλάδα. Το αναπόφευκτο είχε πλέον συμβεί και ο πανικός άρχισε να κυριεύει σιγά σιγά τον κόσμο.

«Ηρθε κι η σειρά μας, τι θα κάνουμε;» άρχισε το μοιρολόι η κυρα-Τασία.

«Ηρέμησε, μάνα. Ενα κρούσμα είναι μόνο. Και στη Θεσσαλονίκη κιόλας, πάλι αρκετά μακριά μας. Μπορεί να το πρόλαβαν πριν εξαπλωθεί».

«Τι να προλάβουν, παιδάκι μου; Ζαβό τελείως είσαι; Μέχρι να καταλάβει αυτή ότι είχε κολλήσει το χτικιό, μπορεί να παρέλασε σε ολόκληρη την πόλη. Δεν τις ξέρεις τις Σαλονικιές; Κώλο δεν στρώνουν κάτω!»

«Ψυχραιμία. Θα δούμε πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση και θα πράξουμε αναλόγως».

«Εγώ αύριο πρωί πρωί θα πάω να πάρω μάσκες και γάντια και αντισηπτικά».

«Οι μάσκες είναι για τους ασθενείς, τι να τις κάνουμε εμείς;»

«Παιδί μου, όλη μέρα στο μαγαζί είσαι. Πού ξέρεις τι αρρώστιες κουβαλάει ο καθένας που μπαίνει εκεί μέσα;»

«Δεν τους φιλάω και σταυρωτά τους πελάτες».

«Βρε, ακουμπάς τα λεφτά τους. Ξέρεις πόσα μικρόβια κουβαλάνε αυτά; Ο Θωμάς μου τα έλεγε τις προάλλες. Ξέρεις πόσοι πεθαίνουν κάθε χρόνο από εκείνο το σαρκοφάγο το βακτηρίδιο που σου τρώει τη μούρη; Από τα λεφτά το κολλάνε».

«Σου είπα να σταματήσεις να μιλάς με τον Θωμά. Σου γεμίζει το μυαλό βλακείες».

«Ο Θωμάς μάς τα έλεγε αυτά χρόνια πριν. Προετοιμάζαν βιολογικό πόλεμο για να διαλύσουν τη χώρα μας».

«Ναι, ρε μάνα. Δίκιο έχει ο Θωμάς. Εξαπολύσανε έναν θανατηφόρο ιό σε ολόκληρο τον πλανήτη για να μας πάρουν το Λαγονήσι και τη Σαρωνίδα. Αντε με τον ηλίθιο από κει χάμω».

Το βράδυ έκανε ανήσυχο ύπνο ο Αντώνης. Ξύπνησε κατά τις πέντε το πρωί θυμωμένος που άφησε την παράνοια της μάνας του να τον επηρεάσει τόσο πολύ. Παρόλα αυτά, είχε πέσει τελείως έξω κι εκείνος. Θεωρούσε από την αρχή ότι ο πανικός ήταν αδικαιολόγητος και ότι και αυτή η έξαρση θα περνούσε σχετικά ανώδυνα. Και να που είχε άδικο.

Σηκώθηκε, έφτιαξε έναν καφέ και άραξε στο σαλό-νι μέχρι να πάει στη δουλειά. Μπορεί και να ήταν καλό πράγμα ο φόβος, τελικά. Τουλάχιστον, ίσως τώρα να γινόταν πιο προσεκτική η μάνα του και να μην ανοιγόταν τόσο πολύ. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι θα έτρεχε να κρυφτεί σε κάνα υπόγειο καταφύγιο ο βλάκας ο Θωμάς και θα σταματούσε να διαδίδει τις παλαβομάρες του.

Μόλις ετοιμάστηκε για το μαγαζί είδε και τη μάνα του ντυμένη στην πόρτα, με το πορτοφολάκι της αγκαλιά.

«Πάω να βρω αντισηπτικά», του είπε.

«Από τώρα; Εσύ θα τα ανεβάσεις τα ρολά;»

«Πρέπει να προλάβω, τώρα είναι που θα αδειάσουν τα ράφια».

«Εντάξει», είπε ο Αντώνης. «Πάρε και χαρτί υγείας, μας τελείωσε».

Η κυρα-Τασία γύρισε και τον κοίταξε πανικόβλητη κι αυτός άρχισε να γελάει.

«Μπουνταλάς, σαν τον πατέρα σου», του είπε τονίζοντας τις λέξεις κι έφυγε.

Και ήταν καλό που ξεκίνησε από νωρίς η κυρα-Τασία, καθώς θα άνοιγαν οι ασκοί του Αιόλου την ίδια μέρα. Διότι, όχι μόνο εντοπίστηκαν ακόμη δυο κρούσματα τη μέρα εκείνη, αλλά το ένα ήταν και στην Αθήνα.

Ως εκλείπει καπνός εκλιπέτωσαν και αντισηπτικά και μάσκες και γάντια και χλωρίνες και ο,τιδήποτε είχε να κάνει με την απολύμανση. Μέχρι και τις ταμπλέτες για τα καζανάκια πήρε ο κόσμος. Σε κατάσταση αλλοφροσύνης έτρεχαν όλοι στους διαδρόμους των σούπερ μάρκετ και άρπαζαν ό,τι προλάβαιναν. Μαζί με αυτά, εξαφανίστηκαν και όσα χαρτιά υγείας είχαν απομείνει από την αρχική επιδρομή και σειρά έπαιρναν τα ρολά κουζίνας -που είχαν και μεγαλύτερη απορροφητικότητα.

«Χαμός, Αντώνη μου, χαμός» εξιστορούσε το οδοιπορικό της η κυρα-Τασία το ίδιο μεσημέρι, την ώρα που έτρωγαν. «Ίσα που πρόλαβα να πάρω ένα μπουκαλάκι με λοσιόν για τα χέρια. Σαν τις ύαινες πάνω στο λέσι έπεσαν όλες τους».

«Αναμενόμενο. Σε τέτοιες καταστάσεις πάντα βγαίνουν τα ζωώδη ένστικτα στην επιφάνεια».

«Παιδί μου, μαλλιοτραβήχτηκαν δυο γριές μπροστά στο ταμείο γιατί η μία κατηγορήσε την άλλη ότι της πήρε το κρεμοσάπουνο από το καρότσι».

«Σοβαρά μιλάς; Κατάντια...» μονολόγησε ο Αντώνης κι έχωσε ένα κομμάτι κοτόπουλο στο στόμα.

«Ασε, σου λέω. Καλά που δεν κατάλαβε κióλας ότι της το πήρα εγώ από πίσω», συνέχισε η κυρα-Τασία και το κοτόπουλο πήρε άλλη στροφή και σφηνώθηκε στον φάρυγγα του Αντώνη.

«Ρε μάνα», κατάφερε να φωνάξει μόνο, όταν συνήλθε από τον βήχα και ξαναβρήκε το χρώμα του.

«Ε, τι να κάνω, παιδάκι μου; Εξι δοχεία είχε αρπάξει αυτή, δεν φαντάστηκα ότι θα της έλειπε το ένα!»

Ο Αντώνης άδειασε ένα ποτήρι νερό μονορούφι.

«Τουλάχιστον μάσκες και γάντια αγόρασες κανονικά ή έκανες ριφιφί στο φαρμακείο;»

«Α, είχε φυλάξει κάμποσα κουτιά η Ματούλα για τους τακτικούς πελάτες της, γιατί ήξερε ότι θα τα άδειαζαν όλα οι άλλες οι κουρούνες. Είχε και αντισηπτικά και μου έδωσε κι εμένα ένα».

«Μπράβο της. Τουλάχιστον δεν έχουν χάσει όλοι τα λογικά τους με αυτή την κρίση. Να δεις που θα αρχίσουν και οι αισχροκέρδεις σύντομα».

«Ας αρχίσουν. Εχουμε μαζέψει πολύ χαρτί υγείας. Στην ανάγκη θα το ανταλλάζουμε με άλλα είδη. Θα βάζουμε κι ένα πακέτο μακαρόνια για δώρο».

Η κυρα-Τασία σηκώθηκε να βάλει το πιάτο της στο νεροχύτη. Ο Αντώνης την κοίταξε με δέος. Αν κατέρρευε ο πολιτισμός λόγω της πανδημίας, την έβλεπε να κουμαντάρει πολύ σύντομα τη δική της συμμορία από μεταλλαγμένους μηχανόβιους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Δείπνο ηλιθίων

Τις επόμενες μέρες η κατάσταση επιδεινώθηκε ραγδαία. Όλο και περισσότερα κρούσματα εντοπίζονταν στη χώρα, ο πανικός άρχισε να εξαπλώνεται, ο κόσμος σταμάτησε να κυκλοφορεί τόσο πολύ έξω και οι πρώτοι μασκοφόροι γαντοφορεμένοι είχαν κάνει την εμφάνισή τους. Το ίδιο και τα πρώτα προληπτικά μέτρα.

«Πάει κι η Eurovision», πέταξε θλιμμένη η κυρα-Τασία ένα απόγευμα. «Δεν θα την κάνουν φέτος, λέει».

«Σήμερα κλείσανε το γυμναστήριό μου για δυο βδομάδες, η Eurovision σε πείραξε εσένα;» απάντησε ο Αντώνης.

«Εγώ δεν πάω γυμναστήριο, τι με νοιάζει;»

«Ενώ πας στη Eurovision. Ετοιμα τα είχες τα εισιτήρια για Ρότερνταμ».

«Δεν πάω, αλλά τη βλέπω γιατί έχει πλάκα».

«Ο μόνος λόγος που τη βλέπεις είναι για να σχολιάζεις τι φοράει η καθεμιά. Οι υπόλοιποι βαθμολογούμε με βάση το τραγούδι κι εσύ βαθμολογείς με βάση πόσο τσούλα σου φάνηκε η τραγουδίστρια».

«Εγώ ξέρω ότι με το χτικιό θα ξεχάσουμε και τη διασκέδαση», είπε εκείνη και σηκώθηκε από τη θέση της.

«Τι να κάνουμε; Έτσι είναι οι πανδημίες. Δεν μπορείς να μαζεύεις χιλιάδες ανθρώπους σε ένα σημείο, είναι επικίνδυνο. Και τα καρναβάλια ακυρώθηκαν και

οι αθλητικές εκδηλώσεις και οι συναυλίες και τα πάντα. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί τους επόμενους μήνες».

Ο Αντώνης ακολούθησε διστακτικά τη μάνα του στην κουζίνα και φάνηκε να βιώνει μια εσωτερική πάλη. Ο ιός ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία και πολύ καλή δικαιολογία γι' αυτό που είχε στο μυαλό του και ίσως κατάφερνε να την πείσει.

«Γι' αυτό και σκέφτηκα», είπε με όση φυσικότητα μπορούσε να επιστρατεύσει, «ότι καλό θα ήταν να ακυρώσουμε και το αυριανό. Δεν κάνει να είμαστε τόσα άτομα μαζεμένα σε ένα σημείο και πρέπει να σκεφτούμε και τα παιδ»

Ενα ποτήρι έφυγε από το χέρι της μάνας του κι έσπασε με θόρυβο μέσα στο νεροχύτη. Η κυρα-Τασία γύρισε και τον κοίταξε με το βλέμμα που είχε η Κάρι λίγο πριν τηλεκινήσει μέχρι θανάτου τους πάντες στο σχολικό χορό.

«Τα παιδιά θα έρθουν αύριο κι αν τολμήσεις να πάρεις τα αδέρφια σου και να τους βάλεις τίποτα ιδέες, θα σε αφαιρέσω! Εχω αγοράσει τόσα πράγματα κι έχω φτιάξει και τον ταραμά κι έχω ετοιμάσει και το χταπόδακι».

«Θα το φάω εγώ το χταπόδι», ψέλλισε δειλά ο Αντώνης.

«Θα φας τη γλώσσα σου!» φώναξε η μάνα του. «Κι αύριο πρωί πρωί θα πας να πάρεις λαγάνες πριν τελειώσουν».

Η επομένη ήταν Καθαρή Δευτέρα κι ήταν κανονισμένο να έρθουν στο πατρικό ο Χρήστος και η Αγγελική με τις οικογένειες. Δυστυχώς, αυτές συμπεριλάμβαναν και τα πέντε υπερκινητικά ανίψια του Αντώνη, τα οποία -συνδυασμένα μεταξύ τους- είχαν τις ίδιες καταστροφικές συνέπειες με τυφώνα κατηγορίας 5. Ήταν απολύ-

τως λογικό να προσπαθήσει να σαμποτάρει την οικογενειακή συνέντευξη, αλλά ούτε οι πληγές του Φαραώ δεν θα άλλαζαν γνώμη στην κυρα-Τασία.

Πρωί πρωί, η μάνα του τον ξύπνησε να αγοράσει λαγάνες, από φόβο μην τις πάρουν όλες.

«Χαλάρωσε, ρε μάνα», είπε εκείνος με την τσίμπλα στο μάτι, «δεν τις ζυμώνουν με αντισηπτικό, θα προλάβουμε».

Κατά τις 11 άρχισαν να καταφτάνουν τα σόγια. Το κατάλαβε ο Αντώνης από τα ποδοβολητά και τις κραυγές που είχαν αρχίσει να ακούγονται από τη γωνία του δρόμου.

«Γιαγιά, γιαγιά, γιαγιά», άρχισαν να ουρλιάζουν τα πρώτα τρία σκασμένα, αυτά του αδελφού του.

Δυο αγόρια και ένα κορίτσι. 15, 12 και 10 ετών αντιστοίχως. Λίγο πριν την εφηβεία, αλλά όχι αρκετά κοντά, δυστυχώς, ώστε να έχουν αρχίσει οι κυκλοθυμίες της ηλικίας και να κάθονται σε μια γωνιά σκυθρωπά, με ακουστικά στα αυτιά. Οχι. Αυτά διένυαν ακόμη τη φάση της τρελής χαράς κι όταν τέλειωσαν με τη γιαγιά, ήρθε η σειρά του Αντώνη.

«Θείε, θείε, θείε», φώναξαν και κρεμάστηκαν και τα τρία από το λαιμό του.

Του είχαν μεγάλη αδυναμία. Κι αυτός τα συμπαθούσε. Όταν έβγαζαν το σκασμό.

«Τι κάνεις, αδελφέ;» τον χαιρέτησε ο Χρήστος. «Πώς τα περνάς με τη μάνα;»

«Μια χαρά, προσπαθώ να την εκπαιδεύσω», απάντησε εκείνος.

«Μητέρα, έφερα και λαγάνες», ακούστηκε κι η φωνή της Σμαράγδας, της γυναίκας του Χρήστου.

«Αγόρασα λαγάνες κι εγώ, δεν ήταν ανάγκη», πετάχτηκε ο Αντώνης.

«Α, σαν αυτές δεν είναι. Εχουν ελιά μέσα και λιαστή ντομάτα και πιπεριά», απάντησε εκείνη.

«Αυτά δεν είναι λαγάνες, Σμαράγδα, σάντουιτς είναι», είπε μέσα από τα δόντια του ο Αντώνης, για να μην τον ακούσει κανείς.

«Ε, από αυτές θα φάμε τότε», πετάχτηκε κι η μάνα του, η οποία μην έχανε και δεν έπαιρνε το μέρος κάποιου άλλου.

Πολύ του την έσπαγε η Σμαράγδα του Αντώνη. Μια ζωή προσπαθούσε να βγει από πάνω και να το παίξει ανώτερη. Σκέφτηκε ότι θα έκανε πολύ καλή παρέα με την Κασσιανή στον τρίτο. Ηταν το ίδιο ψωνάρες και οι δύο, θα κάθονταν μαζί στον καναπέ και θα μιλούσαν για τις καμαριέρες τους ή κάτι τέτοιο.

«Πώς πάει το μαγαζί, αδελφέ;» διέκοψε τις σκέψεις του ο Χρήστος.

«Μια χαρά, όπως τα θυμάσαι. Εσύ, πώς τα πας;»

«Θα αναλάβει ένα καινούργιο εμπορικό κέντρο που θα χτιστεί στο Περιστέρι, πολύ μεγάλο έργο», πετάχτηκε ξαφνικά η γυναίκα του από πίσω, με τα χέρια της στους ώμους του Χρήστου.

«Δεν ρώτησα εσένα, Σμαράγδα», σκέφτηκε ο Αντώνης, σφίγγοντας τα δόντια σε ένα εξαναγκασμένο χαμόγελο.

«Θείε να μας ανοίξεις τον υπολογιστή να παίξουμε», πετάχτηκε ένα από τα ανίψια.

«Καθαρή Δευτέρα με υπολογιστή;» είπε εκείνος. «Όταν ήμασταν μικροί εμείς, μας πήγαινε ο πατέρας μου να πετάξουμε χαρταετό. Του χρόνου να του πείτε να σας πάει».

«Γιατί δεν μας πήγες, μπαμπά;» πετάχτηκε το ένα αγόρι για να πάρουν σειρά και τα αδέρφια του.

«Ε, αφού ζούμε στην πόλη, πού να σας πάω;» τα μάσησε εκείνος.

«Στη Ροδόπη έχει μεγάλες άπλες έχω ακούσει», πετάχτηκε ο Αντώνης και γέλασαν όλοι.

Αλλά σοβαρολογούσε.

Μισή ώρα αργότερα έφτασε και η Αγγελική με τη δική της οικογένειά. Στις τσιρίδες των παιδιών προστέθηκαν και αυτές των δύο κοριτσιών της, 6 και 4 ετών. Η κατάλληλη ηλικία για να ξεκινήσουν οι γονείς τα λεξοτανίλ! Επεσαν κι εκείνα πάνω στη γιαγιά και στον θείο. Η Αγγελική έτρεξε να φιλήσει τον Αντώνη.

«Πάχυνες;» ήταν η πρώτη της ερώτηση.

«Γκρίζα τρίχα είναι αυτή;» αντεπιτέθηκε εκείνος και γέλασαν.

Ετσι τρώγονταν από μικροί. Ο Χρήστος ήταν ήδη αρκετά μεγάλος όταν γεννήθηκε η Αγγελική, οπότε εκείνη προσκολλήθηκε περισσότερο στον μεσαίο αδελφό -άλλη μια τρύπα στη θεωρία του Πέουλα του Γίγαντα.

Ο άντρας της Αγγελικής ήταν ο Στέφανος και ήταν συνάδελφός της. Στο δικαστήριο είχαν γνωριστεί και είχαν αρραβωνιαστεί μέσα σε έξι μήνες. Το ίδιο ισχυρογνώμονες και οι δύο, κάθε φορά που τσακώνονταν επιχειρηματολογούσαν, παρέθεταν στοιχεία και αποδείξεις και ανακαλούσαν παρελθοντικές υποθέσεις για να υποστηρίξουν τη θέση τους. Ήταν σαν να παρακολουθείς δικαστικό δράμα και όχι καυγά ζευγαριού.

«Πώς πάει, κουνιάδε;» ρώτησε ο Στέφανος, απλώνοντας το χέρι.

«Όλα καλά. Εσύ; Σε έχει αφήσει να μιλήσεις καθόλου τον τελευταίο χρόνο;»

«Ενσταση!» φώναξε η Αγγελική και στη συνέχεια έδωσε στη μητέρα της μια τσάντα με λαγάνες, οι οποίες

είχαν αρχίσει πλέον να πολλαπλασιάζονται πιο γρήγορα κι από τους πέντε άρτους στην έρημο.

«Α, δεν χρειάζοταν να φέρεις, έφερα εγώ», πετάχτηκε πάλι η Σμαράγδα κι ο Αντώνης την κάρφωσε με το βλέμμα του.

Πολύ θα ήθελε να πάρει τις ηλίθιες λαγάνες της με τις ελιές και τη λιαστή ντομάτα και την πιπεριά και να τις στουμπώσει στον οισοφάγο της.

Τα μικρά άρχισαν να τρέχουν και να τσιρίζουν σαν δαιμονισμένα, τα αδέρφια του και οι σύζυγοι μιλούσαν ταυτόχρονα μεταξύ τους και η κυρα-Γασία πηγαινοερχόταν με κεράσματα και καφέδες και χωνόταν κι αυτή σε όλες τις συζητήσεις.

«Εσύ τι λες, Αντώνη;» άκουσε τη φωνή του Χρήστου.

Σαν να βγήκε από λήθαργο γύρισε και τους είδε όλους να τον κοιτάνε.

«Τι λέω για ποιο πράγμα;» ρώτησε σαστισμένος.

«Συμφωνείς ότι τα πράγματα δεν είναι όπως μας τα παρουσιάζουν;» ρώτησε η Αγγελική.

«Είναι βέβαιο ότι κρύβουν πολλά περισσότερα που δεν τα αποκαλύπτουν για να μην προκληθεί μεγαλύτερος πανικός», είπε ο Στέφανος.

«Οχι, το μόνο σίγουρο είναι ότι έχουν διογκώσει την κατάσταση για να μας τρομάξουν περισσότερο απ' όσο πρέπει», πετάχτηκε κι ο Χρήστος.

«Γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο;» ρώτησε πάλι η Αγγελική και άρχισαν πάλι να μιλάνε ταυτόχρονα μεταξύ τους, ξεχνώντας τελείως και τον Αντώνη και τη γνώμη του.

«Χάρηκα που βοήθησα», μονολόγησε εκείνος κι έσκυψε για να αποφύγει μια σαΐτα που εκτοξεύθηκε από κάποιο από τα ανίψια του.

Η Καθαροδευτεριάτικη μάζωξη συνεχίστηκε με τον ίδιο βασανιστικό τρόπο. Οι ενήλικες διαφωνούσαν για κάθε θέμα της επικαιρότητας, τα ανήλικα γκρέμιζαν την πολυκατοικία και η κυρα-Γασία εμφάνιζε νέες πιατέλες με φαγητά κάθε πέντε λεπτά. Ευτυχώς, όσο έτρωγαν, η συζήτηση περιορίστηκε στα βασικά και τυπικά. Μέχρι που έκανε την ερώτηση η Σμαράγδα. Η Σμαράγδα, το αγκάθι στα πλευρά του, με τις ηλίθιες τις λαγάνες της και την ξιπασμένη μούρη της!

«Δεν μας είπες, Αντώνη, παίζει κάνα αίσθημα τώρα τελευταία;»

Γύρισαν όλοι και τον κοίταξαν. Μέχρι και τα ανίψια του.

Επαιζαν πολλά αισθήματα. Κυρίως αποστροφής για τη φάτσα της, αλλά δεν θα ήταν πολύ φρόνιμο να της το πει αυτό.

«Μπα, τίποτα. Ελεύθερος κι ωραίος», απάντησε, χαμογελώντας αμήχανα.

«Αα, γιατί;» ρώτησε η Αγγελική. «Τι απέγινε εκείνη η κοπελίτσα, η δασκάλα;»

«Μα είναι ικανός να κρατήσει αυτός γυναίκα; Μπουνταλάς, σαν τον πατέρα σας», πετάχτηκε η μάνα του από την άλλη μεριά του τραπέζιού.

«Μάνα, σου έχω πει να μη μιλάς έτσι για τον πατέρα μπροστά στα παιδιά», παρεξηγήθηκε ο Χρήστος.

Ο Αντώνης τον κοίταξε πικαρισμένος.

«Δεν έβρισε μόνο τον πατέρα, είμαι κι εγώ εδώ», είπε.

«Να βρεις μια καλή κοπέλα να κάνεις οικογένεια τώρα που προλαβαίνεις», πετάχτηκε πάλι η Σμαράγδα, που το πήγαινε φυρί-φυρί να καπελωθεί την πιατέλα με το χταπόδι.

«Δεν είναι αγώνας δρόμου, Σμαράγδα», είπε ο Αντώνης μέσα από τα δόντια του.

«Αυτό του λέω κι εγώ συνέχεια, αλλά πού να με ακούσει; Αυτός νομίζει ότι θα τρέχουν οι γυναίκες από πίσω του, δεν κοιτάει που σε λίγα χρόνια δεν θα του κάνει “κούκου”!»

«Μάνα!» φώναξε ο Αντώνης.

«Κούκου, κούκου!» άρχισαν να λένε τα παιδιά μεταξύ τους -που αν καταλάβαιναν τι εννοούσε η γιαγιά τους, θα πήγαιναν εθελοντικώς στον παιδοψυχολόγο.

Γέλασαν όλοι στο τραπέζι, εκτός από τον Αντώνη που ένιωθε το πρώτο εγκεφαλικό της ζωής του να κοτοζυγώνει.

«Έχει δίκιο η μαμά, πάντως», είπε η Αγγελική. «Πρέπει να κάνεις παιδιά όσο είσαι νέος, για να τα χαρείς. Τα παιδιά είναι ευτυχία».

Την ίδια στιγμή που ξεστόμιζε αυτά τα λόγια, οι κόρες της πασάλειβαν ταραμά η μια στη μούρη της άλλης. Ο Αντώνης ανατρίχιασε στη σκέψη ότι αυτό θα μπορούσε να είναι το ευτυχισμένο μέλλον του.

«Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον, αλλά για την ώρα δεν θέλω να κάνω οικογένεια», είπε.

«Ναι, να την κάνεις στα εξήντα σου, να σε φωνάζουν τα παιδιά σου “παππού”!» πετάχτηκε πάλι η κυρα-Τασία, η οποία είχε ρέντα.

«Γιατί δεν αλλάζουμε θέμα, καλύτερα;» είπε ο Αντώνης με δυνατή φωνή. «Μαμά, γιατί δεν μας λες την άποψη σου για τον καινούργιο ιό και τους Κινέζους; Νομίζω θα έχει ενδιαφέρον να το συζητήσουμε όλοι μαζί».

Όλα τα κεφάλια στράφηκαν προς την ηλικιωμένη γυναίκα, η μούρη της οποίας χλώμιασε αμέσως.

«Μαμά, δεν πιστεύω να άρχισες πάλι τα ίδια», είπε η Αγγελική.

«Τι κόλλημα είναι αυτό που έχεις με τους Κινέζους, πια;» είπε κι ο Χρήστος.

Σύντομα, παιδιά, γαμπρός και νύφη είχαν πέσει πάνω της και προσπαθούσαν να της εξηγήσουν ταυτόχρονα τους λόγους για τους οποίους θα έπρεπε να φιλτράρει όσα λέει και να αναθεωρήσει τις απόψεις της. Εκείνη είχε λουφάξει στη θέση της κι ο Αντώνης την κοιτούσε με ένα αυτάρεσκο μειδίαμα από την άλλη άκρη του τραπεζιού, μασουλώντας ένα κομμάτι λαγόνα με ελιές, λιαστή ντομάτα και πιπεριά.

Τελικά, όταν τη συνόδευες με λίγη σως από γλυκιά εκδίκηση, δεν ήταν και τόσο άσχημη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Παράπλευρες απώλειες

Είχαν ήδη μπει στη δεύτερη εβδομάδα του Μαρτίου και τα πράγματα χειροτέρευαν. Τα κρούσματα στη χώρα είχαν περάσει τα τριάντα και η κυρα-Τασία όλο και αγχωνόταν. Και μαζί της αγχωνόταν και ο Αντώνης, διότι με το ιστορικό που είχε η μάνα του, έπρεπε να αποφεύγει τις άσκοπες συγκινήσεις και το στρες. Προσπαθούσε, λοιπόν, να βρίσκει διάφορες ασχολίες και τρόπους να της αποσπάσει την προσοχή. Μόνο που είχε να πολεμήσει τις εξωτερικές συνθήκες, η χειρότερη από τις οποίες είχε το όνομα: “Θωμάς”.

Ενα απόγευμα, ο λατρεμένος τους συνομωσιολόγος συναντήθηκε τυχαία μαζί της στου Πελοπίδα, όταν πήγαν να πληρώσουν τα κοινόχρηστα. Ο Πελοπίδας είχε αναλάβει και καθήκοντα διαχειριστή -μετά από επιμονή της Κασσιανής, που κυνηγούσε οποιαδήποτε θέση ισχύος, όσο ανίσχυρη κι αν ήταν.

«Διάβασα ένα άρθρο τις προάλλες, που αποκαλύπτει την αλήθεια για τον κορωναιό», είπε ο Θωμάς όσο στέκονταν στην εξώπορτα.

«Ποια αλήθεια;» ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Οι κινεζικές αρχές μόλυναν επίτηδες τους κατοίκους του Γουχάν, με σκοπό να εξαπλωθεί ο ιός σε όλο τον πλανήτη».

«Τα έλεγα εγώ. Τα έλεγα εγώ», έσκουξε η κυρα-Τασία.

«Κάτσε, γιατί να μολύνουν τους δικούς τους;» ρώτησε ο Πελοπίδας, που ήταν ο σκεπτικός της παρέας.

«Μα, για να είναι πιο αληθοφανής η εκδοχή της πανδημίας», απάντησε ο Θωμάς.

«Και πού ήξεραν ότι θα εξαπλωνόταν ο ιός και δεν θα αποδεκάτιζε πρώτα αυτούς;» ξαναρώτησε ο Πελοπίδας.

«Γιατί δεν έστειλαν τον ιό στις άλλες χώρες με άλλον τρόπο, ώστε να μην τους υποψιαστεί και κανείς;» μπήκε στη συζήτηση και η Κασσιανή.

Ο κακομοίρης ο Θωμάς ένωσε να πελαγώνει διότι ποτέ ως τώρα δεν του είχε τύχει να του θέσουν ερωτήματα. Είχε συνηθίσει να γράφει τις θεωρίες του σε κάποιο ιστολόγιο ανάλογης θεματολογίας και να συμφωνούν όλοι οι ομοϊδεάτες του από κάτω.

«Και τι σόι σχέδιο είναι αυτό; Τι θα κερδίσουν αν αρρωστήσει ολόκληρος ο πλανήτης;» επανήλθε ο Πελοπίδας.

«Θα βγάλουν δισεκατομμύρια από το εμβόλιο, το οποίο το έχουν ήδη έτοιμο. Οι φαρμακευτικές κρύβονται πίσω από όλα και το εβραϊκό λόμπι που τις ελέγχει», πέταξε ο Θωμάς μέσα στον πανικό του.

«Είναι εβραίοι οι Κινέζοι;» ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Τελικά οι κινεζικές αρχές φταίνε ή οι φαρμακοβιομηχανίες;» ρώτησε κι η Κασσιανή.

Ο Θωμάς άρχισε να βραχυκυκλώνει, συνειδητοποιώντας ότι είχε παντρέψει τρεις διαφορετικές θεωρίες συνωμοσίας. Κοίταξε με τη σειρά τους συνομιλητές του και είπε με σοβαρό ύφος:

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Ήδη έχω δεχτεί απειλές».

Έκανε μεταβολή κι έτρεξε να χωθεί στο διαμέρισμά του, το οποίο τριπλοκλείδωσε.

Η κυρα-Τασία επέστρεψε φουριόζα στο σπίτι. Με το που άνοιξε την πόρτα, στάθηκε στο χωλ και κοίταξε τον Αντώνη.

«Οι Εβραίοι δουλεύουν με τους Κινέζους, αμόλυσαν τον ιό στο Γιούχου και μας αρρώστησαν όλους και τώρα θα μοσχοπουλήσουν το εμβόλιο και θα γίνουν ζάμπλουτοι», είπε δυνατά, με μια ανάσα.

Εκείνος δεν μίλησε. Σηκώθηκε, πήγε αργά μέχρι το δωμάτιό του, πήρε μια κόλλα χαρτί κι έγραψε κάτι. Στη συνέχεια δίπλωσε το χαρτί στα δύο και βγήκε από το διαμέρισμα.

«Πού πας, παιδάκι μου;» απόρησε η μάνα του.

Πάλι δεν μίλησε. Ανέβηκε μέχρι τον τρίτο, πέταξε το χαρτί κάτω από την πόρτα του Θωμά κι επέστρεψε σπίτι, όπου συνέχισε να βλέπει τηλεόραση, με την κυρα-Τασία να τον κοιτάζει ακόμη σαν χαμένη. Το χαρτί έγραφε μόνο μια λέξη: “ΞΕΡΟΥΜΕ”. Αλλά θα ήταν αρκετή για να κρατήσει τον τρομοκρατημένο Θωμά κλεισμένο στο σπίτι του, με τα ρολά κατεβασμένα και τα φώτα σβηστά, για τις επόμενες δύο εβδομάδες.

Με τον Θωμά παροπλισμένο θα ησύχαζε, προσωρινά, από το ένα πρόβλημα. Από τα υπόλοιπα θα γλίτωνε μόνο αν πετούσε την τηλεόραση από το μπαλκόνι, αλλά οι ειδήσεις κατέφταναν στο σπίτι από διάφορες πηγές. Μία από αυτές χτύπησε το κουδούνι μια Κυριακή πρωί. Ο Αντώνης άνοιξε και αντίκρισε τους απέναντι.

«Τι κάνεις, Αντώνη μου; Εδώ είναι η μητέρα σου;» ρώτησε όλο εγκαρδιότητα η κυρία Σταυρούλα.

«Μέσα είναι, για πού το βάλατε κυριακάτικα;»

«Στην εκκλησία ήμασταν. Πάθαμε νίλα σήμερα», απάντησε εκείνη και βοήθησε και τον υποβασταζόμενο κυρ-Απόστολο να μπει μέσα.

«Καλώς τους, πώς από δω;» ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Είχαμε την εκδρομή στη Λιβαδειά με τα ΚΑΠΗ, αλλά ακυρώθηκε τελικά», είπε η γειτόνισσα.

«Ο γιος σου είναι αυτός;» ρώτησε ξαφνικά ο κυρ-Απόστολος, ο οποίος τόση ώρα κοιτούσε τον Αντώνη με μισό μάτι.

«Κάθε μέρα τον βλέπεις, βρε Απόστολε, ο Αντώνης είναι», απάντησε η γυναίκα του.

«Πού να τον καταλάβω; Ψήλωσε».

«Αυτός έχει σταματήσει να ψηλώνει από την τρίτη γυμνασίου, τάπας έμεινε», πετάχτηκε η μάνα του, η οποία ευκαιρία έψαχνε να διαφημίσει τις αρετές του γιόκα της.

«Έτσι που λες. Θα βγαίναμε που θα βγαίναμε, είπαμε να έρθουμε από δω για καφέ», επανέφερε την τάξη η κυρία Σταυρούλα.

«Καλά κάνετε, κι εγώ ετοιμαζόμουν να φτιάξω για μένα».

Τα ατίθασα νιάτα βολεύτηκαν στην κουζίνα κι ο Αντώνης πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό του, για να ξεφύγει από το άγρυπνο βλέμμα του κυρ-Απόστολου, ο οποίος εξακολουθούσε να τον κοιτάζει σαν να του είχε σκοτώσει τον πατέρα στον εμφύλιο.

Καμιά ώρα αργότερα έφυγαν και ξεμύτισε κι εκείνος. Η κυρα-Τασία έδειχνε έτοιμη να σκάσει.

«Τι έπαθες;» τη ρώτησε.

«Ε, δεν είδες; Ακυρώσανε την εκδρομή των ανθρώπων».

«Κι εσύ τι στενοχωριέσαι; Θα σου έφερναν σουβενίρ;»

«Κλείσανε και όλα τα ΚΑΠΗ λόγω του χτικιού, ένας Θεός ξέρει για πόσο. Είναι να μη στενοχωριέμαι;»

Ο Αντώνης την κοίταξε με έναν μορφασμό.

«Εσύ δεν πάτησες ποτέ το πόδι σου σε ΚΑΠΗ, τι σε έπιασε τώρα ο πόνος;»

«Δεν πάτησα το πόδι μου, αλλά μου αρέσει να έχω επιλογές. Τώρα που τα κλείσανε, και να θέλω να πάω δεν μπορώ. Και αναβάλανε και όλα τα συνέδρια».

«Οχι, ρε μάνα, σοβαρά;» είπε ο Αντώνης δήθεν συντετριμμένος. «Πάει και το συνέδριο Καρδιολογίας, δηλαδή;»

«Μη γελάς. Δεν είχε η αδελφή σου να πάει σε ένα συνέδριο τον Ιούνιο;»

«Η αδελφή μου είχε να πάει πληρωμένες διακοπούλες στη Γενεύη, δήθεν με την αιτιολογία συνεδρίου. Θα πατούσε εκεί σε μια ημερίδα και τις υπόλοιπες μέρες θα έκανε ζωάρα. Και μέχρι τον Ιούνιο ποιος ζει, ποιος πεθαίνει».

«Δεν είναι μόνο αυτά. Θα κλείσουν και τα σχολεία σε όλη τη χώρα. Θα μείνουν όλα τα παιδιά πίσω».

«Ναι, η πανδημία φταίει που θα μείνουν τα παιδιά πίσω. Αλλιώς, υπό φυσιολογικές συνθήκες, όλο επιστήμονες και ιδιοφυίες βγάζουμε. Με το που παίρνουν το απολυτήριο λυκείου, έτοιμα να φτιάξουν βαλίτσα για το Χάρβαρντ είναι όλα».

Ο Αντώνης άρχισε να φτιάχνει έναν δεύτερο καφέ, διότι προβλεπόταν μεγάλη η μέρα.

«Τον Πελοπίδα λυπάμαι, που θα έχει τα παιδιά του σπίτι όλη μέρα. Τα έχεις γνωρίσει; Είναι τελείως ανάνταφλα», πρόσθεσε με την πλάτη γυρισμένη στη μάνα του.

«Ε, δεν είναι μόνο ο Πελοπίδας. Είναι και ο Χρήστος μας. Τι θα κάνει με τα δικά του παιδιά; Κι εκείνος κι η Σμαράγδα δουλεύουν, ποιος θα τα κοιτάζει; Η Αγγελική είναι τυχερή, έχει την πεθερά της από κάτω. Της Σμα-

ράγδας η μάνα είναι στο χωριό, όμως. Δεν έχει έναν άνθρωπο για μια ώρα ανάγκης».

Ο Αντώνης γύρισε και κοίταξε την κυρα-Τασία με ανασηκωμένο φρύδι. Του φαινόταν πολύ περίεργο αυτό το ακατάσχετο παραλήρημα που την είχε πιάσει τόση ώρα. Και το ύφος της είχε κάτι το αλλόκοτο.

«Προσπαθείς να μου πεις κάτι;» τη ρώτησε, νιώθοντας να του έρχεται ζάλη, διότι φανταζόταν πού το πήγαινε και δεν του άρεσε.

«Ε, έλεγα να του τηλεφωνήσω και να του πω να τα αφήνουν σε εμένα τα παιδιά το πρωί και να τα παίρνει η Σμαράγδα όταν σχολάει από το γραφείο».

«Είσαι τρελή;» φώναξε ο Αντώνης.

«Γιατί, παιδάκι μου; Ανίψια σου είναι, δεν θες να τα βλέπεις;»

«Όχι»

«Γιατί;» τσίριξε η μάνα του.

«Διότι δεν θα τα βλέπω μόνο, θα τα ακούω κιόλας. Και σε ξέρω καλά. Με το που θα έρθουν, εσύ θα κάνεις τις δουλειές σου και θα τα παρκάρεις στο σβέρκο μου. Αν θέλει ο Χρήστος κάποιον να κρατάει τα παιδιά, θα βρει νταντά».

«Δεν μας τα λες καλά. Που θα αφήσουν τα παιδιά με την ξένη. Στην Αμερική οι νταντάδες τα ξυλοφορτώνουν τα παιδιά».

«Ε, ευτυχώς τότε που τα παιδιά τους μένουν στο Γαλάτσι κι όχι στο Τέξας».

«Τα παιδιά θα έρθουν εδώ».

«Τα παιδιά θα κάτσουν στα αυγά τους. Εχουμε πανδημία. Ο λόγος που κλείνουν τα σχολεία είναι για να κάθονται τα παιδιά προστατευμένα στο σπίτι, όχι να σουλατσάρουν».

«Κι εδώ προστατευμένα θα είναι».

«Ναι, αλλά θα τα πηγαينوφέρνει η Σμαράγδα με το αμάξι».

«Ε, και;»

Το μάτι του Αντώνη άστραψε.

«Και... ο ιός μεταδίδεται πιο εύκολα με τα αυτοκίνητα», πέταξε πάνω στον πανικό του.

Η κυρα-Τασία τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

«Αν βήξει κάποιος, ο ιός παραμένει για λίγο στον αέρα. Με την ταχύτητα που τρέχουν τα αυτοκίνητα, τον τραβάνε στα φίλτρα αέρα και τον μεταδίδουν στους επιβάτες. Έτσι αρρώστησαν οι μισοί στην Ιταλία. Κι η Σμαράγδα έχει Φιάτ, που είναι ιταλικό».

Η μάνα του είχε ανοίξει το στόμα και τον κοιτούσε αμίλητη. Η πάθαινε εγκεφαλικό ή είχε καταλάβει ότι της έλεγε μπουρδες και έψαχνε στη βάση δεδομένων του εγκεφάλου της τον κατάλληλο συνδυασμό μπινελικιών. Τίποτε από τα δύο δεν ίσχυε, όμως.

«Τι λες, παιδάκι μου;» ρώτησε σοκαρισμένη. «Το ξέρει ο Χρήστος αυτό;»

«Ναι. Του το είπα χθες. Θα χρησιμοποιούν το λεωφορείο στο εξής».

«Θα είναι ασφαλείς με το λεωφορείο;»

«Ναι, έχει άλλα φίλτρα αέρα. Με ενεργό άνθρακα».

Στη σημείο αυτό έλεγε απλώς ό,τι του κατέβαινε. Δεν είχε σημασία, αρκεί να τη γλίτωνε. Ήταν σίγουρο πως κάποια στιγμή η μάνα του θα μιλούσε και με τον Χρήστο κι από τα γέλια του θα καταλάβαινε ότι της έλεγε μπαρούφες, αλλά ως τότε ήλπιζε πως θα είχε βρεθεί λύση με το παρκάρισμα των ανιψιών του.

Στο μεταξύ, η κυρα-Τασία είχε τρέξει στο τηλέφωνο για να ενημερώσει τη φιλενάδα της για τα νέα αποκαλυπτικά στοιχεία, η οποία με τη σειρά της θα ενημέρωνε όλες τις υπόλοιπες στο κτίριο. Ο Αντώνης κοιτάχτηκε

στον καθρέφτη του δωματίου και ήπια μια γερή ρουφηξιά από τον καφέ του. Είχε γίνει ο επόμενος Θωμάς και δεν ντρεπόταν καν γι' αυτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Παλαμάκια-παλαμάκια, να χτυπούν τα τακουνάκια

Μέσα Μαρτίου τα πράγματα σοβάρεψαν κι άλλο. Ο κίνδυνος -που ένα μήνα πριν, υποτίθεται ήταν χαμηλός- πλέον είχε ρίξει μπόι απότομα. Ήταν προφανές ότι χρειάζονταν τα κατάλληλα μέτρα για ν' αποφευχθεί η κατάρρευση ενός συστήματος υγείας, το οποίο ήδη κρατιόταν στη θέση του με χαρτοταινία.

Δόθηκε εντολή να παραμείνουν κλειστά όσα καταστήματα συγκέντρωναν συνήθως κόσμο. Καφετέριες, εστιατόρια και μπαρ μάζεψαν τραπεζάκια και καρέκλες και οι ντελιβεράδες έγιναν οι δεύτεροι μεγάλοι ήρωες της χώρας. Οι πρώτοι παρέμεναν σταθερά οι γιατροί και το νοσηλευτικό προσωπικό.

«Θυμήσου το βράδυ στις εννιά να βγούμε να βαρέσουμε παλαμάκια στο μπαλκόνι», πέταξε ξαφνικά η κυρα-Τασία.

Ο Αντώνης την κοίταξε λες κι είχε παλαβώσει.

«Σκέτα ή θα βάλουμε και Καζαντζίδα να παίζει;» τη ρώτησε.

«Αρχισες πάλι τις κρυάδες».

«Για ποιον λόγο να βγούμε στο μπαλκόνι να βαρέσουμε παλαμάκια; Θα περάσει η νύφη από κάτω;»

«Παιδάκι μου, για τους γιατρούς. Ειδήσεις δεν βλέπεις;»

«Τις αποφεύγω εδώ και μια βδομάδα».

«Δεν είδες τι έκαναν στην Ιταλία;»

«Τι έκαναν στην Ιταλία;»

«Βγήκαν όλοι στα μπαλκόνια και τις ταράτσες και άρχισαν να τραγουδάνε όλοι μαζί».

«Και θα τους χειροκροτήσουμε σήμερα εμείς;»

Η κυρα-Τασία έφερε τα χέρια στη μέση της, σημάδι ότι το πράγμα σοβάρεψε.

«Τραγουδήσανε και μετά χειροκροτήσανε όλοι μαζί τους γιατρούς της χώρας, που δουλεύουνε σκληρά για να σώσουν τους αρρώστους».

Ο Αντώνης ανασηκώθηκε στην πολυθρόνα, δήθεν γεμάτος ενθουσιασμό.

«Και με το μαγικό χειροκρότημα έγιναν ξαφνικά καλά όλοι οι άρρωστοι κι οι γιατροί πήραν ρεπό;»

«Τώρα θες απλώς να με κουρδίσεις. Το χειροκρότημα ήταν για να τους ευχαριστήσουν. Το έκαναν και οι Ισπανοί. Και θα το κάνουμε κι εμείς σήμερα».

«Οι δυο μας;»

«Όχι, παιδάκι μου, όλη η χώρα. Θα βγούμε στα μπαλκόνια και θα βαρέσουμε παλαμάκια».

«Ε, ναι. Μη γίνει κάτι έξω και δεν το αντιγράψουμε κατευθείαν».

«Είναι ωραίος τρόπος να ευχαριστήσουμε τους γιατρούς».

«Ενας καλύτερος τρόπος να ευχαριστήσουμε τους γιατρούς θα ήταν να φτιάξουμε το σύστημα υγείας, να προσλάβουμε περισσότερους και να ρίξουμε και λίγα λεφτά, μπας και εξοπλιστούν επιτέλους τα νοσοκομεία της χώρας, αλλά ας ξεκινήσουμε με τα παλαμάκια που είναι και δωρεάν».

«Αγύριστο κεφάλι ήσουν μια ζωή κι αντιδραστικός», είπε η κυρα-Τασία και πήγε στο δωμάτιό της. «Εγώ θα βγω να χειροκροτήσω», πρόσθεσε από μέσα.

«Κι εγώ θα σου βαρώ το ντέφι από μέσα», της φώναξε κι ο Αντώνης.

Κατσούφιασε και άνοιξε τον υπολογιστή του. Κακώς είχε σταματήσει να ενημερώνεται, τουλάχιστον θα ήταν πιο προετοιμασμένος για τις κουλαμάρες που του πετούσε η κυρα-Τασία κατά διαστήματα. Διάβασε κάμποσα άρθρα, όντως υπήρχε η πρόταση να βγούνε όλοι στα μπαλκόνια τους την ίδια ώρα και να αρχίσουν το χειροκρότημα στα καλά καθούμενα. Αηδίασε λίγο με την υποκρισία που έβγαζε η κίνηση αυτή. Υποστήριξη και σεβασμός στο νοσηλευτικό προσωπικό...

Λίγο πάνω από μισό χρόνο πριν – τότε που έπαθε το έμφραγμα η κυρα-Τασία- ο Χρήστος κόντεψε να δείρει έναν νοσηλευτή επειδή το ασθενοφόρο έμπλεξε στην κίνηση κι η Αγγελική απειλούσε με μηνύσεις ολόκληρο το νοσοκομείο. Η ίδια η μάνα του, μετά το εξιτήριο, έπαιρνε τα φάρμακά της όποτε της κατέβαινε και σε κάθε παρατήρηση του Αντώνη, η απάντηση ήταν: «Και τι ξέρουν οι γιατροί; Την καταστροφή φέρνουν πάντα».

Παλαμάκια και κουραφέξαλα. Κινήσεις εντυπωσιασμού και μιμητισμός μέχρι αηδίας από ένα κράτος που είχε αφήσει τον τομέα της υγείας να κακοφορμίσει και που τώρα, εν μέσω πανδημίας, βρισκόταν μπροστά στον κίνδυνο της απόλυτης κατάρρευσης.

«Αντί να βαρέσετε παλαμάκια, να βγείτε να προσευχηθείτε να μην γίνουμε σαν την Ιταλία, αλλιώς τον ήπιαμε», μονολόγησε.

Σκέφτηκε ότι ήθελε να βγει για έναν καφέ, αλλά μετά θυμήθηκε πως θα μπορούσε μόνο στο χέρι να τον πάρει. Θα χειροκροτούσε αν άνοιγαν πάλι οι καφετέριες -να ένας λόγος να ξεκινήσει κανείς τα αυθόρμητα παλαμάκια!

Η κυρα-Τασία, όμως, ήταν αποφασισμένη να ακτιβιστεί αγρίως εκείνη τη μέρα και είχε ενημερώσει και τη φιλενάδα της να είναι κι αυτή στο μπαλκόνι την ίδια ώρα, κυρίως για ηθική υποστήριξη. Βέβαια, η κυρία Ελένη ένιωθε τα ρευματικά -που δεν είχε- χάλια εκείνη τη μέρα και είχε και λίγο κρύο και για παλαμάκια ούτε κουβέντα, μια και η αρθρίτιδα -που επίσης δεν είχε- δεν της το επέτρεπε.

Εννιά παρά είκοσι η μάνα του ήταν στημένη μπροστά στην μπαλκονόπορτα και κοιτούσε έξω, τα απέναντι κτίρια, σαν το εγκλωβισμένο γατί. Ο Αντώνης την παρακολουθούσε από τον καναπέ και τρωγόταν να την πειράξει.

«Θα βγείτε από μόνοι σας στις εννιά ακριβώς ή θα σας δώσουν σήμα πρώτα; Καμιά κόρνα, κάνα σινιάλο στον ουρανό;»

Εκείνη του έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα, αλλά δεν απάντησε.

«Και πόση ώρα θα χειροκροτήσετε; Εχετε καταλήξει; Ενα λεπτό; Δύο; Οσο κρατάει το χειροκρότημα στην όπερα;» συνέχισε εκείνος.

«Εσύ κάτσε στην καρέκλα σου και μην κουνηθείς. Εμείς οι υπόλοιποι που νοιαζόμαστε, θα τη βρούμε την άκρη», πέταξε στο τέλος εκείνη.

«Ναι, εσείς που νοιαζόσαστε. Εσύ δεν σκυλόβρισες τον παθολόγο σου πριν κάνα μήνα, επειδή δεν σου έγραψε φάρμακα;»

«Μου είχαν τελειώσει τα χάπια και δεν ήθελε να μου γράψει άλλα».

«Οοοοχι! Σου είχε γράψει τρίμηνη συνταγή κι εσύ δεν πήγες να πάρεις τα χάπια επειδή είχες από τον προηγούμενο μήνα. Κι όταν σου τέλειωσαν και ξέμεινες, ο άνθρωπος δεν μπορούσε να σου γράψει καινούργια συ-

νταγή πριν φύγει ο μήνας. Αλλά δεν πειράζει. Πάρτον τηλέφωνο τώρα, να τον χειροκροτήσεις κι αυτόν!»

Η κυρα-Τασία στραβομουτσούνιασε και κούνησε το κεφάλι της αποδοκιμαστικά. Ανοίξε τη μπαλκονόπορτα και βγήκε έξω.

«Πού πας από τώρα; Έχει κρύο, θα μουδιάσουν τα χέρια σου και δεν θα μπορείς να βαρέσεις παλαμάχα-χαχαχα», είπε ο Αντώνης και τον έπιασε νευρικό γέλιο.

Η μάνα του κοίταξε το ρολόι στον τοίχο. Εννιά παρά τέταρτο. Μπήκε μέσα, φόρεσε μια ζακέτα και βγήκε ξανά στη βεράντα, ρίχνοντας στο ενδιάμεσο και μερικές άγριες ματιές στον γιο της, που είχε ξελιγωθεί στον καναπέ, σαν τον χάχα. Εκείνος, αφού πήρε μια βαθιά ανάσα, συνέχισε να χαζεύει στην τηλεόραση, ελέγχοντας πού και πού με την άκρη του ματιού την κυρα-Τασία. Την είχε πιάσει μια εμφανής ανησυχία κι όλο κοιτούσε τα μπαλκόνια δεξιά-αριστερά. Το εξωτερικό φως άναψε σε ένα από αυτά στην απέναντι πολυκατοικία. Μια πόρτα άνοιξε και βγήκε μια γυναίκα.

«Α, να!» φώναξε η κυρα-Τασία. «Βγαίνουν κι άλλοι».

Ο Αντώνης έγειρε πίσω και έριξε μια ματιά. Η γυναίκα στο μπαλκόνι μάζεψε κάτι απλωμένα βρακιά, επέστρεψε μέσα, έσβησε το φως και κατέβασε και το ρολό.

«Μπορεί να ξαναβγεί», μονολόγησε η μάνα του.

«Δεν μπαίνεις κι εσύ μέσα πριν ξεπαγιαώσεις;» είπε ο Αντώνης.

«Εγώ θα χειροκροτήσω», επέμεινε εκείνη, ξεροκέφαλη όπως πάντα.

«Χειροκρότα από μέσα, το ίδιο είναι».

«Δεν θα με ακούσουν».

«Ναι, ενώ αν βαρέσεις τα παλαμάκια στο μπαλκόνι, θα σε ακούσουν στο Τζάνειο και το Αττικό, νομίζεις».

«Δεν το κάνουμε για να μας ακούσουν οι γιατροί, είναι συμβολικό. Θα το ακούσουν και στις άλλες πολυκατοικίες και θα βγούνε κι εκείνοι έξω και στο τέλος θα είναι όλοι στα μπαλκόνια».

«Αχ, ναι! Κι ο κύκλος θα γινότανε πολύ πολύ μεγάλος κι ολόκληρη τη Γη μας θ'αγκάλιαζε, θαρρώ!» είπε τραγουδιστά ο Αντώνης κι άρχισε πάλι να γελάει.

Η κυρα-Τασία δεν έδειξε να ψυχαγωγείται. Κοίταξε πάλι το ρολόι. Είχε πάει εννιά ακριβώς. Πήρε θέση μπροστά στα κάγκελα κι άρχισε πάλι να κοιτάζει πέρα-δώθε. Τίποτα. Εστησε αυτί και το μόνο που άκουσε ήταν η μουσική από το σπίτι της Μαίρης. Καλή αναίσθητη και δαύτη! Σήκωσε δειλά τα χέρια της και δίστασε. Κοίταξε μέσα τον Αντώνη, ο οποίος την παρακολουθούσε με ένα ειρωνικό μειδίαμα, οπότε μουλάρωσε. Χτύπησε δυνατά τις παλάμες τρεις φορές.

«Γκαρσόν!» φώναξε από μέσα ο Αντώνης και τον έπιασε πάλι γέλιο.

Η κυρα-Τασία πέταξε σπίθες από τα μάτια κι άρχισε να βαραίει δυνατά παλαμάκια μονάχη της στο μπαλκόνι, σαν την παλαβή, κοιτάζοντας παράλληλα τον Αντώνη. Ενωσε τα χέρια της να κοκκινίζουν, αλλά δεν σταμάτησε. Αντιθέτως, μαζί με το χειροκρότημα, άρχισε να φωνάζει δυνατά: «Μπράβο! Μπράβο!»

«ΣΚΑΣΕ, ΜΩΡΗ!» ακούστηκε μια βαριά αντρική φωνή κάπου από τα γύρω κτίρια.

Ο Αντώνης πετάχτηκε έξω στο μπαλκόνι.

«ΝΑ ΣΚΑΣΕΙΣ ΕΣΥ, ΡΕ ΗΛΙΘΙΕ!» φώναξε κι εκείνος με τη σειρά του.

Γύρισε και κοίταξε τη μάνα του που είχε λουφάξει τρομαγμένη. Σήκωσε τα χέρια του αργά κι άρχισε να χτυπάει παλαμάκια. Δειλά στην αρχή και λίγο πιο δυνα-

τά μετά, μέχρι που πήρε κι εκείνη ξανά θάρρος και τον συνόδευσε.

Μπήκαν μέσα μετά από λίγο. Εκείνος έκατσε πάλι μπροστά στην τηλεόραση αμίλητος κι η κυρα-Τασία τράβηξε τις κουρτίνες κι έκατσε σε μια από τις πολυθρόνες απέναντί του, χαμογελώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ντετόλ-α ή τίποτα

Η φήμη κυκλοφόρησε από νωρίς. Την είχε μεταφέρει η κυρία Ελένη στη φίλη της, οπότε οι πληροφορίες ήταν αξιόπιστες. Τα σούπερ μάρκετ είχαν παραλάβει νέες παρτίδες αντισηπτικά! Ήδη η Ελένη είχε καβατζώσει καμιά δεκαριά μπουκάλια χάρη στην κόρη της, που της τα είχε φέρει πρωί-πρωί.

Η κυρα-Τασία ήταν έτοιμη για καταδρομική επίθεση. Στο μεταξύ, ο Αντώνης είχε κλείσει υποχρεωτικά το μαγαζί κι εκείνος, μια και τα μέτρα επεκτάθηκαν σε όλα τα εμπορικά καταστήματα. Από τη μια, μερικές μέρες διακοπές ήταν καλοδεχούμενες. Από την άλλη, τα έξοδα έτρεχαν και τα έσοδα είχαν παγώσει κι ευτυχώς που είχε λεφτά στην άκρη για ώρα ανάγκης.

Το χειρότερο ήταν ότι πλέον έπρεπε να ασχολείται με τις παλαβομάρες της μάνας του εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Όταν την είδε αγκαλιά με το πορτοφολάκι της και το μάτι να γυαλίζει, ήξερε πως ετοιμαζόταν να τον τραβήξει πάλι στη μαύρη τρύπα της παραφροσύνης της.

«Έφεραν αντισηπτικά στο σούπερ μάρκετ», του είπε όλο χαρά, λες και του είχε ανακοινώσει κάποιο χαρμόσυνο γεγονός.

«Έχουμε αντισηπτικό», απάντησε εκείνος.

«Τρία μπουκαλάκια έχουμε μόνο».

«Και σε κοροϊδεύουν οι φίλες σου;»

«Πάω στο σούπερ μάρκετ να πάρω κι άλλα. Πήγαινε κι εσύ σ'εκείνο της πλατείας, αν δεν βρω εγώ μπορεί να βρεις εσύ».

«Μήπως να συγχρονίσουμε και τα ρολόγια μας πρώτα, όπως κάνουν στις ταινίες;»

«Τώρα, θα πας, ή θα κάτσεις να λες κρυάδες;»

«Θα κάτσω να λέω κρυάδες και θα φτιάξω και καφέ στο μεταξύ, διότι είναι πολύ νωρίς γι ν' ασχοληθώ με τα παλαβά σου».

«Εντάξει, λοιπόν. Αλλά θα τα κρατήσω όλα για μένα, να το ξέρεις».

«Δεν πειράζει, εγώ θα τα βγάλω πέρα και με το κοινό κρεμοσάπουνο».

Η μάνα του φόρεσε τη μάσκα και τα γάντια της -τουλάχιστον είχε καταφέρει να την εκπαιδεύσει και σε κάτι- και έφυγε φουριόζα. Εκείνος έφτιαξε το καφεδάκι του και άραξε στο σαλόνι. Τρεις μέρες είχαν περάσει μόνο απ' όταν έκλεισε το μαγαζί κι ήταν έτοιμος να κόψει τις φλέβες του. Η απότομη αλλαγή ρουτίνας τον είχε βαρέσει στα νεύρα, αφού είχε βρεθεί ξαφνικά με κάμποσο ελεύθερο χρόνο που δεν ήξερε πώς να αξιοποιήσει.

Επρεπε να βρει ένα χόμπι. Ευτυχώς που είχε και το διάβασμα. Άνοιξε το λάπτοπ και άρχισε να χαζεύει τις νέες κυκλοφορίες στα βιβλία. Αποφάσισε να παραγγείλει κάμποσα, όσο είχε ακόμη τα λεφτά να το κάνει. Μια ανεπαίσθητη κίνηση στο μπαλκόνι, τράβηξε την προσοχή του. Σηκώθηκε και κοίταξε έξω. Κάτι είχε πέσει σε μια από τις γλάστρες.

«Μαιρούλα!» ψιθύρισε λάγνα κι άνοιξε την μπαλκονόπορτα.

Ενα λευκό ύφασμα κρεμόταν από το γεράνι της μάνας του και ο Αντώνης αναρωτήθηκε αν ήταν κάποιο

από τα κιλοτάκια της Μαίρης. Ηρθε ξανά στο μυαλό του το κόκκινο σουτιέν και χαμογέλασε. Σήκωσε το ύφασμα, αλλά προς απογοήτευσή του συνειδητοποίησε ότι ήταν απλώς μια πετσετούλα. Το να φαντασιώνεται τη Μαίρη να σκουπίζει τα πιάτα της δεν είχε την ίδια γοητεία.

Αποφάσισε να της την επιστρέψει ο ίδιος, πριν τη δει η μάνα του και θυμηθεί πάλι την εμμονή της με τη γειτόνισσα. Ήξερε πως είχε σταματήσει να δουλεύει κι εκείνη και θα ήταν σπίτι, την άκουγε μερικές φορές τα πρωινά που βημάτιζε από πάνω. Πήγε στον καθρέφτη, έριξε λίγο νερό στο μαλλί του και το ίσιωσε, έφτιαξε και τα γένια του, φόρεσε ένα κόκκινο πουλοβεράκι και το τζιν του και τώρα που ήταν ωραίο παιδί, ήταν κι έτοιμος να επιστρέψει την πετσετούλα στη Μαίρη, τη Μαιρούλα.

Βγήκε έξω κι άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλιά δυο-δυο ενθουσιασμένος, αλλά σταμάτησε απότομα όταν άκουσε ένα γυναικείο γέλιο. Κοίταξε δειλά από τα μισά της σκάλας και είδε τη Μαίρη στην αγκαλιά κάποιου. Ενα θερμό κύμα απογοήτευσης τον διαπέρασε και του φάνηκε σαν να άκουσε, σχεδόν, τα όνειρά του να θρυμματίζονται. Οχι πως είχε και πολλές ελπίδες με τη Μαίρη, αλλά η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία. Και η δική του μόλις τα είχε τινάξει στην αγκαλιά εκείνου του μαντραχαλά.

Η Μαίρη αντάλλαξε ένα παθιασμένο φιλή με τον άγνωστο, χάιδεψε τρυφερά το μούσι του και του χαμογέλασε. Εκείνος γύρισε να μπει στο ασανσέρ και μόλις ο Αντώνης τον αντίκρισε, ξεστόμισε ένα "ωχ!" Ενα λίγο πιο δυνατό, απ' όσο έπρεπε, "ωχ!" Ο άντρας ήταν ο Σάββας, ο Αγέλαστος του τέταρτου ορόφου. Τώρα κι αν του είχε κοπεί το γέλιο. Είχε δει τον Αντώνη να στέκεται στη

σκάλα και είχε γουρλώσει τα μάτια, λες κι έβλεπε λευκό ρινόκερο.

Από πίσω του εμφανίστηκε κι η Μαίρη, η οποία κοκκίνισε αυτομάτως -σαν το αξιομνημόνευτο σουτιέν της. Ο Αντώνης, ακόμη ξαφνιασμένος από όσα είχε δει, δεν ήξερε καν πώς να αντιδράσει. Απλώσε μηχανικά το χέρι και ούρλιαξε: «Πετσέτα!» Στη συνέχεια, ακούμπησε το ύφασμα στα κάγκελα της σκάλας και έφυγε του σκοτωμού. Μόνο όταν έκλεισε την πόρτα πίσω του συνειδητοποίησε ότι πρέπει να τον πέρασαν για τελείως ψυχοπαθή.

Η κυρα-Τασία εμφανίστηκε μετά από καμιά ώρα. Ο Αντώνης δεν σκόπευε να της πει για το συναπάντημα που είχε νωρίτερα, διότι ήξερε πως η μάνα του θα έκανε βούκινο και τη Μαίρη και τον Σάββα μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου -άχτι το είχε να μάθει με ποιον τραβιόταν η λεγάμενη.

Το θριαμβευτικό βλέμμα της πρόδιδε πως η αποστολή της είχε στεφθεί με επιτυχία. Αφησε στο τραπέζι της κουζίνας δυο-τρεις σακουλίτσες.

«Τι στολίστηκες έτσι, παιδάκι μου;» ρώτησε όταν είδε τον Αντώνη ντυμένο με το πουλοβεράκι του και το τζιν.

Εκείνος σάστισε.

«Τι δηλαδή; Δεν μπορούμε να ντυθούμε λίγο καλύτερα, δηλαδή; Δηλαδή τι;» μάσησε εκείνος τα λόγια του.

«Βρήκα αντισηπτικό χεριών», ανακοίνωσε η μάνα του, η οποία ήταν αρκετά περιχαρής για να προσέξει ότι ο γιος της έμοιαζε πιο ηλίθιος από πριν.

«Α, μπράβο. Πήρες όλο το απόθεμα πάλι, απ' ό,τι βλέπω», είπε αυτός.

«Όχι, μέχρι τρία μπουκαλάκια σε άφηναν να πάρεις. Έχουν βάλει πλαγκτόν».

Ο Αντώνης γέλασε.

«Πλαφόν, ρε μάνα. Τα πλαγκτόν είναι στη θάλασσα».

«Εγώ τα γαλλικά δεν τα έμαθα. Ημουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά», πέταξε εκείνη, κατά την προσφιλή της συνήθεια να θυμίζει συνεχώς τις θυσίες που είχε κάνει, σαν άλλη Αντζελα Δημητρίου.

«Ναι, ναι, εντάξει. Καλά έκαναν κι έβαλαν πλαφόν. Τουλάχιστον έτσι θα βρίσκει περισσότερος κόσμος τα αναγκαία και δεν θα τα μαζεύουν όλα πεντέξι παρτάλια».

«Ε, καλά λες», είπε η μάνα του κι άρχισε να αδειάζει τα σακουλάκια.

Στο τραπέζι έπεσαν καμιά εικοσαριά μπουκαλάκια από διάφορες μάρκες αντισηπτικών λουσιών. Ο Αντώνης την κοίταξε παραξενεμένος.

«Τι είναι αυτά, ρε μάνα; Μέχρι τρία μπουκαλάκια δεν είπες ότι σε άφηναν να πάρεις;»

Ξαφνικά, γούρλωσε τα μάτια του τρομαγμένος.

«Πες μου, σε παρακαλώ, ότι δεν τα βούτηξες όλα τα υπόλοιπα από τις άλλες γριές».

«Όχι, παιδάκι μου, για γκάνγκστερ με πέρασες;»

«Δεν ξέρω, σε έχει φοβηθεί το μάτι μου τελευταία».

«Τρία πήρα και μετά πήγα και στο άλλο σούπερ μάρκετ, στη γωνία, και πήρα άλλα τρία. Και μετά και σ' εκείνο στην πλατεία».

«Ρε μάνα, είσαι σοβαρή; Έκανες περιοδεία σε όλα τα σούπερ μάρκετ για να μαζέψεις αντισηπτικά;»

Κοίταξε τα μπουκαλάκια στο τραπέζι και τα μέτρησε στα γρήγορα.

«Κάτσε. Τρία επί τρία μας κάνει εννιά. Εδώ έχεις δεκαεφτά μπουκαλάκια».

«Πήγα και στο φαρμακείο. Πήρα τρία κι εκεί. Και μετά πλήρωσα τον Μανωλάκη της Ασπασίας να μπει κι

εκείνος και να μου αγοράσει άλλα τρία. Δεκεπέντε σύνολο. Ε, κι αφού τον είχα πρόχειρο τον Μανωλάκη, τον έστειλα κι εκείνον στο σούπερ μάρκετ και πρόλαβε τα δυο τελευταία που είχαν μείνει».

Ο Αντώνης την κοιτούσε άναυδος.

«Θα πάω κι αύριο να δω αν έχουν φέρει άλλα», πρόσθεσε η κυρα-Τασία.

«Σε ψυχολόγο να πας!», φώναξε ο Αντώνης.

«Γιατί; Πουλάνε κι αυτοί;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Η τεχνολογία μάς ενώνει

Ο Αντώνης ένιωθε λίγο μελαγχολικός τις τελευταίες μέρες και δεν έφταιγε ούτε ο αναγκαστικός εγκλεισμός ούτε η εξάπλωση του ιού ούτε που τα πράγματα έδειχναν όλο και πιο σκούρα. Το συμβάν με τη Μαιρούλα τον είχε ρίξει αρκετά και δεν μπορούσε να καταλάβει το λόγο. Δεν ήταν ότι είχε και φιλικές σχέσεις μαζί της, μια στο τόσο αντάλλαζαν καμιά τυπική κουβέντα. Ίσως απλώς να έφταιγε που πλέον είχε τον χρόνο για περισσότερη ενδοσκόπηση. Εβλεπε την πορεία που είχε πάρει η ζωή του κι αναρωτιόταν μήπως η μάνα του είχε δίκιο για ορισμένα πράγματα, τελικά. Μήπως η μετριότητα που είχε επιλέξει δεν ήταν η λύση; Μήπως η θεωρία του Πέουλα του Γίγαντα στεκόταν σε τελείως σαθρά θεμέλια;

Η κυρα-Τασία είχε μελαγχολήσει κι εκείνη. Για τη δική της μίρλα, όμως, έφταιγε καθαρά η κατάσταση στη χώρα και το γεγονός ότι ο Αντώνης προσπαθούσε να της κόψει τις πολλές εξόδους. Τέρμα οι πολύωρες βόλτες στα μαγαζιά και τις αγορές, τέρμα και οι συνεχείς επισκέψεις στην κυρία Ελένη -υπήρχαν και τα τηλέφωνα.

«Τι πάει να πει: “Μένουμε Σπίτι”; Σπίτι μας θα μέναμε, πού θα πηγαίναμε, σε ξενοδοχείο;» πέταξε θυμωμένη μια μέρα, που είδε ένα σχετικό σποτάκι στην τηλεόραση.

«Δεν εννοεί αυτό, ρε μάνα. Εννοεί να περιορίσουμε τις άσκοπες μετακινήσεις και να καθόμαστε μέσα όσο το δυνατόν περισσότερο».

«Ε, και πού αλλού να πάω, παιδάκι μου; Δεν έμεινε και τίποτα ανοιχτό. Ενα κομμωτήριο πήγαινα πού και πού. Τώρα πάει κι αυτό».

«Ζεις ένα δράμα, ε;»

«Μόνο σούπερ μάρκετ πήγαινα, χασάπη και μανάβη. Αντε και στον γιατρό και στο φαρμακείο. Και στην Ελένη, πού αλλού πήγαινα η έρμη; Το πολύ πολύ μέχρι της Αγγελικής ή του Χρήστου. Και στη Σταυρούλα δίπλα».

«Μόνο την Ισλανδία άφησες απ' έξω!»

«Να μου λείπουν οι ειρωνείες σου».

«Μάνα, είπαμε: έπρεπε να κοπούν οι επισκέψεις από δω κι από κει, αναγκαστικά. Ειδικά στην Αγγελική και τον Χρήστο. Πρέπει να μένεις μακριά από μικρά παιδιά».

«Κι εγώ τα εγγόνια μου πότε θα τα βλέπω;»

«Θα τα βλέπεις από το Σκάιπ».

«Τι δουλειά έχουν στον ΣΚΑΪ τα μικρά;»

«Σκάιπ, ρε μάνα! Με “πι” στο τέλος. Είναι πρόγραμμα στον υπολογιστή, σαν τηλέφωνο, αλλά βλέπεις και βίντεο».

«Τι βίντεο;»

«Στάθη Ψάλτη!» είπε εκείνος σκασμένος και σηκώθηκε. «Μισό, θα σου δείξω».

Ο Αντώνης έφερε το λάπτοπ του και το ακούμπησε στο τραπεζάκι του σαλονιού. Κοίταξε τριγύρω σαν να έψαχνε κάτι.

«Είδες το ποντίκι πουθενά;»

«Ναι, μόνο τα ποντίκια μας έλειπαν τώρα», είπε εκείνη αφηρημένα.

«Το ποντίκι του υπολογιστή, ρε μάνα. Πόσο άσχετη είσαι πια;»

«Εγώ τα κουμπιουτερίστικα δεν τα έμαθα. Ημουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά».

Ο Αντώνης σηκώθηκε πάλι μουρμουρίζοντας κι άρχισε το ψαχούλεμα. Μερικά λεπτά αργότερα, το λάπτοπ δούλευε και το πρόγραμμα φόρτωνε. Ακούστηκε ένας σφυριχτός ήχος και ένα παράθυρο άνοιξε. Ο Αντώνης έσκυψε και άρχισε να ψάχνει τις επαφές του, ενώ η κυρα-Τασία τον παρακολουθούσε λες και αφόπλιζε βόμβα.

«Α, ωραία, είναι μέσα ο Χρήστος», είπε.

«Πού είναι;» είπε η μάνα του κι έχωσε τη μούρη στην οθόνη.

«Σιγά, ρε μάνα, δεν είναι παράθυρο, να σκύψεις να τον δεις. Είναι online, εννοώ, συνδεδεμένος».

Πάτησε ένα κουμπί κι άρχισε να ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος κλήσης του προγράμματος. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα άνοιξε μια οθόνη κι εμφανίστηκε το πρόσωπο του Χρήστου, λίγο θολό.

«Αχου!» φώναξε η κυρα-Τασία.

«Τι έγινε, αδερφέ;» ρώτησε εκείνος βλέποντας τον Αντώνη.

«Φαγώθηκε κάποια να σας δει», απάντησε αυτός κι έστρεψε το λάπτοπ για να μπει κι η μάνα στο πλάνο.

Η κυρα-Τασία είδε τον εαυτό της κι άρχισε να γελάει.

«Τι κάνεις, μάνα;» ρώτησε ο Χρήστος.

«Καλά είμαι, εσείς πώς τα περνάτε;»

«Γεια σας, μητέρα!» εμφανίστηκε ξαφνικά η φάτσα της Σμαράγδας.

«Α! Η Σμαράγδα», αναφώνησε η κυρα-Τασία. «Αντώνη, να κι η Σμαράγδα».

Ο Αντώνης είχε ήδη σηκωθεί από τη θέση του κι είχε κλειστεί στην τουαλέτα. Λίγο μετά ακούστηκαν και

ακατάσχετες τσιρίδες, σημάδι ότι στη συζήτηση είχαν προστεθεί και τα δαιμονισμένα παιδιά του Χρήστου. Επαιξε στο κινητό για κάνα τέταρτο κι όταν σιγουρεύτηκε ότι απλώθηκε ησυχία, ξαναβγήκε έξω.

«Ωραία ήταν. Θα πω και στην Ελένη να βάλει να μιλάμε», είπε η κυρα-Τασία.

«Ναι, σώθηκες. Αυτή με το ζόρι καταφέρνει να καλέσει το ασανσέρ, κλήση στο Σκάιπ θα κάνει. Καταρχάς, έχει υπολογιστή η Ελένη;»

«Τι να τον κάνει τον υπολογιστή;»

«Πού θα το εγκαταστήσει, ρε μάνα; Στη ραπτομηχανή;»

«Ε, αν θέλει υπολογιστή άστο τότε. Δεν σκαμπάζει η Ελένη από υπολογιστές».

«Ναι, ενώ εσύ; Απόφοιτη ΚΟΡΕΛΚΟ!»

«Για πάρε και την Αγγελική να δούμε τι κάνει!»

«Η Αγγελική δεν έχει Σκάιπ. Θα την πάρω μετά στο Βάιμπερ».

«Αυτό τι είναι;»

«Σαν το Σκάιπ, αλλά διαφορετικό πρόγραμμα».

«Αυτό μπορεί να το βάλει η Ελένη;»

Ο Αντώνης στήριξε το κεφάλι στα χέρια του. Ενωθε να του έρχεται πονοκέφαλος.

«Μάνα, τίποτα δεν μπορεί να βάλει η Ελένη. Αλλά αν θέλεις, μπορώ να κρεμάσω μια κουδούνα στη βεράντα, να τη βαράει από πάνω μ'ένα σκοινί όποτε θέλει να σου μιλήσει. Η, ξέρεις, εναλλακτικά, χρησιμοποιήστε το γαμωτηλέφωνο!»

«Πρόσεχε πως μιλάς», φώναξε εκείνη και αμέσως κοκκίνησε η μούρη της. «Δεν με νοιάζει αν είσαι κοτζάμ γαϊδούρι, θα πάρω το πιπέρι και θα στο αδειάσω όλο πάνω στη γλώσσα!»

Ο Αντώνης μαζεύτηκε στην καρέκλα του. Μπορεί να είχε το διπλάσιο μέγεθος από τη μάνα του, αλλά ακόμη τον τρόμαζαν τα μπουρίνια της.

«Να πάρω την Αγγελική;» πρότεινε για να την κάνει να ηρεμήσει.

«Θα την δούμε κι αυτήν εδώ;»

«Θα την καλέσουμε από το τάμπλετ, να μπορείς να το κρατάς και στα χέρια σου».

Το τελετουργικό επαναλήφθηκε και σύντομα η κυρα-Τασία είχε την κόρη της στην αγκαλιά της, έστω και σε ψηφιακή μορφή. Ο Αντώνης τις άφησε να πούνε τα δικά τους και πήγε στο δωμάτιο με το λάπτοπ. Ξεχάστηκε εκεί κάμποση ώρα και όταν βγήκε πάλι έξω συνειδητοποίησε ότι η μητέρα του μιλούσε ακόμη.

«Κατάλαβα, θα με μπλοκάρει η Αγγελική», σκέφτηκε.

Πηγαίνοντας προς την κουζίνα, έπιασε μια φράση της μητέρας του και κοκκάλωσε στη θέση του.

«Καλό κορίτσι φαίνεσαι, να έρθεις να σε γνωρίσω όταν τελειώσει αυτή η ιστορία με το χτικιό. Αν περιμένεις από τον γιο μου, βράσε ρύζι».

«Μάνα, σε ποιον μιλάς;» ρώτησε εκείνος τρέχοντας πανικόβλητος.

Στο παράθυρο του προγράμματος διακρινόταν ένα ξανθό κεφάλι.

«Γεια σου, Αντώνη, καλά είσαι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

«Ρε μάνα, τι έκανες;»

«Ε, έκλεισε η Αγγελική και είδα το όνομα της Μάρθας και είπα να την καλέσω να δω ποια είναι», απάντησε με φυσικότητα η κυρα-Τασία.

«Πολύ συμπαθητική η μαμά σου! Να κανονίσουμε να τα πούμε πάλι από κοντά, είχες πει ότι θα με καλούσες», είπε η γυναίκα στην οθόνη.

Ο Αντώνης είχε χάσει τελείως το χρώμα του.

«Ναι... Εμπλεξα... Δηλαδή...» είπε ξέψυχα.

«Θα τα κανονίσω εγώ, Μάρθα μου», χώθηκε η μάνα του. «Αυτός είναι μπουνταλάς, σαν τον πατέρα του».

Η ξανθιά γέλασε δυνατά.

«Χάρηκα πολύ, κυρία Τασία μου. Να τα ξαναπούμε», είπε και το παράθυρο έκλεισε.

«Καλό κορίτσι, γιατί δεν ξαναβρεθήκατε; Να τη φέρεις για φαγητό τώρα που γνωριστήκαμε», είπε η κυρα-Τασία, όσο ο γιος της πάθαινε απανωτά εγκεφαλικά.

Εφερε τη μούρη της κοντά στην οθόνη.

«Η Τζίνα ποια είναι;» ρώτησε και πήγε να επιλέξει κι εκείνη την επαφή.

Ο Αντώνης έκανε βουτιά πάνω από τον καναπέ, άρπαξε το τάμπλετ από τη μάνα του κι έτρεξε να κλειδωθεί στο δωμάτιό του. Από όλες τις ηλίθιες ιδέες που είχε κατά καιρούς, η σημερινή κέρδιζε βραβείο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Εχω ένα μυστικό

Ηταν σούρουπο όταν βγήκε να πετάξει τα σκουπίδια ο Αντώνης. Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα για να ξεμουδιάσει και να πάρει λίγο καθαρό αέρα. Αλλά κυρίως για να βρεθεί μακριά από τη μητέρα του.

Οι δρόμοι ήταν τελείως άδειοι και ελάχιστα αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν. Τα βήματά του τον έβγαλαν στα γνώριμα στέκια των Εξαρχείων. Πόλη-φάντασμα. Ολα κλειδωμένα, σκοτεινά και ήσυχα. Δεν είχε συνηθίσει την Αθήνα έτσι. Και να ήταν μόνο η Αθήνα... Ο πλανήτης ολόκληρος είχε αρχίσει να ηρεμεί, να μειώνει τους ρυθμούς, να πέφτει, σχεδόν, σε χειμερία νάρκη.

Πήρε το δρόμο του γυρισμού. Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόταν να κάπνιζε, θα ταίριαζε απολύτως με τη μελαγχολική ατμόσφαιρα. Αλλά δεν το είχε βάλει ποτέ το ρημάδι στο στόμα του κι ούτε σκόπευε. Ακόμα θυμόταν τον πατέρα του να λιώνει στο κρεβάτι του νοσοκομείου από τον καρκίνο στο φάρυγγα -μια σκιά του εαυτού του. Χρόνια και χρόνια τον παρακαλούσε κάθε μέρα η κυρα-Τασία να το κόψει, μα εκείνος του κεφαλιού του. Καλά τον έλεγε μπουνταλά.

Τι ήθελε και τα σκάλιζε πάλι αυτά τώρα;

Εφτασε έξω από την πολυκατοικία και έβγαλε τα κλειδιά όταν άκουσε θόρυβο από τους κάδους απέναντι. Γύρισε και πάγωσε. Η Μαίρη -η Μαιρούλα- είχε βγει να πετάξει κι εκείνη τα σκουπίδια.

«Γαμώτο», σκέφτηκε και πήγε να ξεκλειδώσει, αλλά έτσι όπως έτρεμε το χέρι του, τα κλειδιά έπεσαν στο μαρμάρينو σκαλοπάτι με θόρυβο. Εσκυψε να τα πιάσει και στο ανέβασμα τον υποδέχτηκαν δυο γυναικεία πόδια, αλαβάστρινα σαν αρχαιοελληνικού αγάλματος.

«Καλησπέρα», είπε η Μαίρη.

«Καλησπέρα», επανέλαβε εκείνος αγχωμένος.

Κοιτάχτηκαν για λίγο αμήχανα κι ανέλαβε παλι εκείνη να σπάσει τη σιωπή.

«Ξέρεις, για τις προάλλες...»

«Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα. Απλώς ξαφνιαστήκα, δεν είμαι πάντα τόσο τρελός», είπε εκείνος κι αμέσως ευχήθηκε να μην είχε ανοίξει πάλι το στόμα του.

Εκείνη γέλασε.

«Όχι, το κατάλαβα, κι εμείς ξαφνιαστήκαμε. Απλώς...»

Τον κοίταξε και το βλέμμα της έγινε ικετευτικό.

«Δεν είμαστε καιρό με τον Σάββα. Δυο-τρεις μήνες μόνο. Είναι πολύ καλό παιδί. Απλώς, αναρωτιόμουν αν το είπες...»

«Δική σου δουλειά είναι τι κάνεις και με ποιον το κάνεις. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν, μην ανησυχείς. Ειδικά στη μάνα μου».

«Τι φάση με τη μάνα σου;» ρώτησε η Μαίρη, κάνοντας μια γκριμάτσα.

«Μη με ρωτάς», απάντησε εκείνος. «Τρώει διάφορα σκαλώματα, τώρα γιατί έχει κολλήσει με σένα, δεν ξέρω».

«Σε καταλαβαίνω. Κι η δική μου μάνα τα ίδια σκατά είναι. Δεν της έχω μιλήσει για τον Σάββα γιατί δεν ξέρω πώς θα το πάρει και φοβάμαι ότι θ' αρχίσει να λέει διάφορες χοντράδες».

«Τι χοντράδες να πει; Μια χαρά παιδί φαίνεται. Αν εξαιρέσουμε ότι δεν μιλάει σε κανέναν και οι μισοί τον

φωνάζουν Αγέλαστο», είπε ο Αντώνης και για ακόμη μια φορά αναρωτήθηκε για ποιο λόγο δεν το βούλωνε.

Η Μαίρη τον κοίταξε έκπληκτη.

«Α, δεν... Δεν ξέρεις. Εννοώ, λογικό είναι, πώς να ξέρεις;»

Εκείνος ένα ήξερε: ότι δεν ήξερε τίποτα.

«Ελα μαζί μου», του είπε και τον έπιασε από το μπράτσο.

Μπήκαν στο ασανσέρ και την είδε που πάτησε το κουμπί του τετάρτου. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Θα έλεγε του γκόμενού της ότι τον αποκαλούσαν Αγέλαστο και θα τον άρχιζε στα κλωτσομπουνίδια. Και ο Σάββας μπορεί να ήταν αγέλαστος, αγύμναστος, όμως, δεν ήταν.

Η Μαίρη χτύπησε το κουδούνι και ακολούθησαν κάποιες στιγμές αναμονής.

«Μάλλον δεν είναι μέσα», είπε ο Αντώνης και πισωπάτησε.

«Μέσα είναι, περίμενε», είπε εκείνη και τον άρπαξε ξανά από το μπράτσο.

Ο Αντώνης κοίταξε την απέναντι πόρτα και αναρωτήθηκε αν θα έβγαινε να τον σώσει ο Σκύλος σε περίπτωση που τον φώναζε. Μπα. Το πολύ να έβγαινε η Του-Μπο-Φλο και να τραβούσε σέλφι πάνω από το πτώμα του.

Η πόρτα άνοιξε κι εμφανίστηκε ο Σάββας, ο οποίος χαμογέλασε όταν είδε τη Μαίρη. Το χαμόγελό του πάγωσε αμέσως σε μια έκφραση τρόμου όταν αντίκρισε και τον Αντώνη. Οι δυο άντρες κοιτάχτηκαν για λίγο μεταξύ τους αμήχανοι και η Μαίρη άρχισε να κάνει χειρονομίες. Ο Σάββας την κοίταξε, στράφηκε προς τον Αντώνη και στη συνέχεια κοίταξε πάλι τη Μαίρη κι άρχισε κι εκείνος τα νοήματα.

«Ω, να σου...» ψέλλισε ο Αντώνης.

«Ο Σάββας είναι κωφός», είπε η Μαίρη. «Δεν είναι ότι σας αποφεύγει επειδή δεν σας γουστάρει ή κάτι τέτοιο, απλώς λόγω της κατάστασής του είναι δύσκολο να επικοινωνήσει με τους άλλους. Μπορεί, όμως, να διαβάσει κάπως τα χείλη, αν ο άλλος μιλάει αργά».

Ο Αντώνης είχε μείνει άφωνος. Και είχε αρχίσει να νιώθει και σαν γουρούνι. Τόσο καιρό τον έθαβαν πισώπλατα τον κακομοίρη. Ξαφνικά, μια σκέψη πόνεσε το μυαλό του.

«Κάτσε, πώς άκουσε το κουδούνι;»

Ο Σάββας παραμέρισε και έκανε νόημα να περάσουν μέσα. Πάτησε το κουδούνι και ο Αντώνης παρατήρησε μια κίτρινη λάμπα που άρχισε ν' αναβοσβήνει σε μια γωνιά του τοίχου.

«Υπάρχει μία σε κάθε δωμάτιο, σχεδόν», είπε η Μαίρη.

Ο Αντώνης γύρισε προς τον νεαρό άντρα.

«Γεμάτος εκπλήξεις είσαι, ρε Σάββα», του είπε και παίζει να ήταν η πρώτη φορά που είδε τον Αγέλαστο μ' ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά.

Εκατσαν καμιά ωρίτσα στο σπίτι του. Ο Αντώνης στην πολυθρόνα, η Μαιρούλα και ο Σάββας στον καναπέ, πιασμένοι χέρι-χέρι. Η Μαίρη έλυσε όλες τις απορίες του. Είχε συναντήσει τον Σάββα μια μέρα στην είσοδο της πολυκατοικίας. Του έπεσε ένας φάκελος από την αλληλογραφία που είχε μόλις πάρει και η Μαίρη του φώναξε μια δυο φορές, αλλά δεν την άκουσε. Τον στάματησε λίγο πριν μπει στο ασανσέρ και τότε κατάλαβε. Του μίλησε στη νοηματική κι εκείνος σάστισε.

«Δεν καταλαβαίνω πώς δεν το είχε καταλάβει κανείς τόσο καιρό».

«Δύσκολο είναι; Πόσοι άνθρωποι μένουν για χρόνια στην ίδια πολυκατοικία χωρίς να έχουν μιλήσει ποτέ ο ένας με τον άλλο;» είπε η Μαίρη.

«Μα κάτσε, κοινόχρηστα δεν πληρώνει; Αποκλείεται να πέρασε από το σπίτι της Κασσιανής χωρίς να προσπαθήσει να του πιάσει την πάρλα».

«Τα κοινόχρηστα τα εξοφλεί πάντα ο σπιτονοικοκύρης. Τον εξυπηρετεί και σε ο,τιδήποτε άλλο έχει να κάνει με το διαμέρισμα, καλός άνθρωπος».

«Ε, ρε φίλε, λογικό είναι σε περάσουν όλοι για αντικοινωνικό», είπε ο Αντώνης.

Ο Σάββας απλώς ανασήκωσε τους ώμους και χαμογέλασε.

«Δεν τον αδικώ πάντως. Όσο λιγότερες επαφές κρατήσει κανείς με τους ανθρώπους εδώ μέσα, τόσο καλύτερα θα περάσει. Εσύ πού έμαθες τη νοηματική;» ρώτησε τη Μαίρη.

«Είμαι διερμηνέας νοηματικής γλώσσας. Δουλεύω ως δασκάλα σε ειδικό σχολείο», απάντησε εκείνη.

Ο Αντώνης ένιωσε την καρδιά του να λιώνει λίγο ακόμα. Κρίμα που η Μαιρούλα ήταν καπαρωμένη και που ο Σάββας εξακολουθούσε να μοιάζει πολύ πιο γυμνασμένος από εκείνον. Τουλάχιστον, είχε ένα αβαντάζ ο Αντώνης: αν αποφάσιζε να του επιτεθεί από πίσω, δεν θα τον άκουγε.

Ο Σάββας έκανε διάφορα νοήματα.

«Τι είπε;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Με ερωτεύτηκε την ίδια μέρα που του μίλησα», απάντησε η Μαίρη και φίλησε τον Σάββα.

«Ωωω», έκανε ο Αντώνης. «Αν ήξερα νοηματική, δηλαδή, μπορεί να τα είχα φτιάξει εγώ μαζί του τώρα».

Οι άλλοι γέλασαν και ο Σάββας έκανε κι άλλες χειρονομίες στον Αντώνη.

«Τώρα τι είπε;» ρώτησε εκείνος.

«Δεν είναι δύσκολο να μάθεις. Αν θες, μπορεί να σου δείξει αυτός κάποια πράγματα ή κι εγώ».

«Σοβαρά;»

Ο Σάββας ανασήκωσε πάλι τους ώμους.

Η αλήθεια ήταν ότι ο Αντώνης έψαχνε για ένα νέο χόμπι. Και με αυτό, θα μπορούσε να βρίζει και τη μάνα του χωρίς εκείνη να καταλαβαίνει Χριστό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Τα κεφάλια μέσα

Κάθε εμπόδιο για καλό, λένε, κι ακόμη κι αν δεν στο ενστερνιζόταν πλήρως αυτό ο Αντώνης, ήξερε πως στη συγκεκριμένη περίπτωση ίσχυε. Διότι μπορεί η τρέχουσα κατάσταση να μην ήταν και η πιο βολική σε πολλούς τομείς της καθημερινότητάς του, αλλά τουλάχιστον είχε βγει ένα θετικό. Το γεγονός ότι κανείς δεν δούλευε πλέον, σήμαινε πως είχε πολύ χρόνο και ευκαιρίες να μάθει τη νοηματική. Τη μία βρισκόταν στις Μαίρης, την άλλη στου Σάββα -ο οποίος είχε γίνει ο νέος κολλητός του- και την παράλλη και με τους δυο μαζί. Τα βράδια καθόταν και χάζευε σχετικά βίντεο και ιστοσελίδες.

Μόνο η κυρα-Τασία έδειχνε ιδιαιτέρως δυσανεστήμένη από αυτή την κατάσταση, κυρίως διότι θεωρούσε πως ο γιος της ήταν ένας πρώτης τάξεως υποκριτής, όπως του υπενθύμιζε σε κάθε ευκαιρία.

«Πάλι ξεπορτίζεις; Πού διάολο πηγαίνεις κάθε μέρα;»

«Σου είπα, ρε μάνα. Για περπάτημα βγαίνω. Αφού δεν μπορώ να πάω στο γυμναστήριο, περπατώ όσο μπορώ».

Εκείνη τον κοίταξε με δυσπιστία.

«Εμένα με κρατάς φυλακισμένη εδώ μέσα κι εσύ σουλατσάρεις σαν την Ωραία του Πέραν, δηλαδή».

«Δεν σε κρατάω φυλακισμένη. Αν θες να βγεις, βγαίνεις, αρκεί να προσέχεις και να αποφεύγεις τους συνω-

στισμούς. Και στην Ελένη είσαι ελεύθερη να πας, δεν σε κρατώ με το ζόρι».

«Η Ελένη δεν αφήνει ούτε την κόρη της να μπει σπίτι, φοβάται μην κολλήσει το χτικιό. Πάλι καλά που έχουμε το τηλέφωνο, δηλαδή, και μιλάμε. Μου έλεγε και για τη λεγάμενη χθες».

«Τι σου έλεγε;» ρώτησε ανήσυχος ο Αντώνης.

«Δίπορτο το έχει τώρα. Κάποιον καινούργιο φέρνει στο σπίτι. Έναν μπασμένο».

Ο Αντώνης τσίινισε. Μπασμένο ήταν το μάτι της.

«Μια τον μουσάτο φέρνει, μια τον άλλο. Και μια φορά -άκουσον άκουσον- είδε και τους δύο να μπαίνουν στο σπίτι της! Κατάλαβες τι όργια γίνονται πάνω από το κεφάλι μας;»

Κατάλαβε ο Αντώνης, διότι στα όργια συμμετείχε κι αυτός. Τα οποία δεν συμπεριλάμβαναν μπαλαμούτι, αλλά χειρονομίες στον αέρα. Ευτυχώς που η κυρία Ελένη δεν φημιζόταν για την όρασή της και δεν μπορούσε να διακρίνει από το ματάκι ποιοι ήταν οι μυστηριώδεις άντρες. Από την άλλη, και δίπλα της να στέκονταν, πάλι με το ζόρι θα τους ξεχώριζε -μια μέρα είχε πιάσει την κουβέντα στον ταχυδρόμο και πέρασε μισή ώρα μέχρι να καταλάβει ότι μιλούσε σε αφίσσα νυχτερινού κέντρου που ήταν κολλημένη σε κολόνα.

«Να πεις στη φιλενάδα σου να κοιτάει τη δουλειά της. Φερθείτε σαν φυσιολογικές γιαγιάδες, επιτέλους».

«Τι μας λες; Δεν ξέραμε να αρχίσουμε και το βελονάκι».

Ο Αντώνης βγήκε έξω κι ανέβηκε κατευθείαν στον τέταρτο. Με το που άνοιξε την πόρτα του ασανσέρ, κάτι τον καβάλησε και μια γλώσσα βρέθηκε στη μούρη του.

«Σκύλε! Τι κάνεις, μανάρι μου;» είπε, προσπαθώντας να κατεβάσει από πάνω του το υπερενθουσιώδες τετράποδο.

«Πάμε τη βόλτα μας, έτσι δεν είναι κιούτι πάι;» είπε μωρουδίστικα η Φλο. «Μας αρέσει να βγαίνουμε τέτοια ώρα που είναι άδειοι οι δρόμοι. Πισ εντ κουάιετ».

Ο Αντώνης μπήκε στον πειρασμό να της πει ότι είχε πάρει κι εκείνος το Proficiency, αλλά δεν φρόντιζε να το κάνει φανερό ανά πέντε λέξεις.

«Εσύ τι κάνεις εδώ; Σε μας ερχόσουν;»

Ο Αντώνης ξαφνιασθηκε.

«Εγώ... πηγαίνω να πληρώσω τα κοινόχρηστα. Αλλά πάτησα λάθος όροφο μάλλον. Φάκιν ίντιοτ!» είπε, και η Φλο άρχισε να γελάει. «Θα κατέβω με τα πόδια, πηγαίντε εσείς».

«Εντάξει, τα λέμε. Πες “αντίο”, Σκύλε!»

Μπήκαν στο ασανσέρ κι ο Αντώνης σκέφτηκε ότι αν είχε τη δυνατότητα να μιλήσει ο Σκύλος, η πρώτη λέξη που θα έλεγε θα ήταν: “Βοήθεια”!

Χτύπησε το κουδούνι του Σάββα και μετά από λίγο η πόρτα άνοιξε. Ο Αντώνης τον χαιρέτησε στη νοηματική κι εκείνος ανταπέδωσε.

Οση ώρα συνεχιζόταν το ανεπίσημο μάθημα, η τηλεόραση έπαιζε από πίσω χωρίς φωνή. Κάποια στιγμή, το μάτι του Αντώνη έπεσε στην οθόνη και επικέντρωσε την προσοχή του εκεί. Ο Σάββας γύρισε και κοίταξε. Στις ειδήσεις μιλούσαν για κάποιο έκτακτο πρωθυπουργικό διάγγελμα.

«Δεν είναι καλό αυτό», μονολόγησε ο Αντώνης.

Στην οθόνη υπήρχε διερμηνέας, οπότε ο Σάββας δυνάμωσε τον ήχο για να μπορεί να ακούει και ο Αντώνης. Όταν τελείωσαν όλα, κοιτάχτηκαν για λίγο μεταξύ τους. Ο Σάββας έκανε μια χειρονομία.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Αντώνης κι εκείνος του το έγραψε στο χαρτί.

Ο Αντώνης το διάβασε και γέλασε.

«“Γάμησέ τα” δεν λες τίποτα, φίλε Σάββα! Πρέπει να πάω κάτω τώρα, γιατί η κυρα-Τασία θα είναι έτοιμη να πηδήξει από το μπαλκόνι».

Η κυρα-Τασία δεν ήταν στο μπαλκόνι, αλλά ήταν στον καναπέ, με το τηλέφωνο στο αυτί. Δεν χρειαζόταν να ρωτήσει ο Αντώνης με ποια μιλούσε, μέχρι τα αυτιά του έφταναν οι οιμωγές της Ελένης.

«Είδες τις ειδήσεις;» ρώτησε εκείνη όταν τον είδε.

«Τις είδα».

«Πού τις είδες; Για περπάτημα δεν ήσουν;» ρώτησε πάλι εκείνη, παραξενεμένη.

«Ε; Ναι. Στο κινητό, μου ήρθε ενημέρωση και είδα το βίντεο».

«Τι θα κάνουμε, παιδί μου;»

«Ε, τι θα κάνουμε, ρε μάνα; Θα ακολουθήσουμε τις οδηγίες. Καραντίνα δυο βδομάδες».

«Κλεισμένοι στα σπίτια μας; Να βγαίνουμε με άδεια; Να περιμένουμε στην ουρά για να ψωνίσουμε; Καινούργια Κατοχή μάς βρήκε».

«Μην υπερβάλεις, καμιά σχέση με Κατοχή. Για το καλό μας γίνονται αυτά, οι νεκροί αυξάνονται, δες τι γίνεται στις άλλες χώρες».

«Εγώ θα σκάσω κλεισμένη μέσα».

«Είμαστε ήδη μια βδομάδα μέσα. Θα κάνουμε άλλες δύο υπομονή».

«Εγώ είμαι κλεισμένη, εσύ τις έκανες τις βόλτες σου», παραπονέθηκε εκείνη.

«Από αύριο, κομμένες και για μένα οι βόλτες. Τα κεφάλια μέσα».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ζωή αλλιώς

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ημέρα 1: Εκπαιδεύοντας την Τασία

Ο κύβος ερρίφθη. Η Δευτέρα που ξημέρωσε ήταν η επίσημη έναρξη της υποχρεωτικής καραντίνας και το σημείο καμπής που θα έκρινε το μέλλον ενός ολόκληρου έθνους. Ενός έθνους γεμάτου από κυρα-Τασίες, οι οποίες δεν τα πήγαιναν και πολύ καλά με τις ριζικές αλλαγές και τις απαγορεύσεις.

Πρωί πρωί ο Αντώνης βρήκε τη μάνα του ντυμένη με τη ζακέτα της και με την πάνινη τσάντα για τα ψώνια στο χέρι. Ετρεξε αμέσως και της έκοψε το δρόμο.

«Για πού το έβαλες;»

«Πάω να ψωνίσω. Δεν έχουμε γάλα, μας τέλειωσαν και τα λεμόνια, θέλω να πάω να πάρω και ψωμί. Θα περάσω κι από τον χασάπη, λες να πάρω κατσικάκι ή να πάρω τίποτα χοιρινές μπριζόλες να κάνουμε στο τηγά-νι;»

«Είσαι με τα καλά σου;»

«Τι; Τις προτιμάς στο φούρνο;»

«Έχουμε απαγορευτικό κυκλοφορίας κι εσύ ετοιμά-ζεσαι να κάνεις τουρνέ στα εμπορικά;»

«Δεν θα πάω σε όλα. Μόνο στο σουπερ μάρκετ και στον μανάβη και στον χασάπη και στο φαρμακείο».

«Ε, δεν έμεινε και τίποτε άλλο να επισκεφτείς, τα υπόλοιπα έχουν κλείσει. Κάτσε στα αυγά σου».

«Α, μπράβο, και τα αυγά μας τέλειωσαν».

Η κυρα-Τασία κινήθηκε προς την πόρτα και ο Αντώνης έκανε ελιγμό και στάθηκε μπροστά στην πόρτα.

«Τι κάνεις, παιδάκι μου;» τσίριξε εκείνη.

«Μάνα, δεν θα πας έξω στα μαγαζιά. Τα άτομα της ηλικίας σου είναι τα πιο ευπαθή, το καταλαβαίνεις;»

«Εγώ πέρασα πόλεμο».

«Ναι, στα χαρακώματα μέσα γεννήθηκες, η πρώτη σου κουδουνίστρα ήταν χειροβομβίδα».

«Να μου λείπουν οι ειρωνείες σου», πέταξε εκείνη κι έκανε να τον προσπεράσει, αλλά εκείνος της έφραξε τον δρόμο με το χέρι.

«Καταρχάς πού πας έτσι έξω; Χθες δεν έλεγαν στις ειδήσεις ότι για να βγεις πρέπει να στείλεις μήνυμα ή να τυπώσεις τη βεβαίωση μετακίνησης;»

«Έγραψα χαρτί».

«Τι χαρτί έγραψες;»

«Ε, είπανε ότι όσοι δεν ξέρουν να στείλουν μήνυμα μπορούν να γράψουν σε χαρτί για ποιο λόγο είναι έξω».

«Α, μπράβο», είπε εκείνος εμφανώς έκπληκτος που της έμεινε και κάτι. «Για να δω τι έγραψες».

Η κυρα-Τασία έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί από την τσάντα της και το έδωσε στον γιο της. Εκείνος το άνοιξε και κόντεψε να πάθει αποπληξία. Το χαρτί έγραφε: “Πάω για ψώνια”. Υψωσε το κεφάλι και κοίταξε τη μητέρα του με ανοιχτό στόμα. Εκείνη τον παρακολουθούσε σιωπηλή και ανέκφραστη.

«Τι είναι αυτό, ρε μάνα;»

«Σημείωμα».

«Αυτό είναι για να το κολλήσεις στο ψυγείο με μαγνητάκι να το δω εγώ, όχι για να το δείξεις στην αστυνομία αν σε σταματήσει έξω. Πού είναι το ονοματεπώνυμο, η διεύθυνση, η ώρα;»

«Τι τα θέλουν όλα αυτά; Για να μας φακελώσουν;»

Ο Αντώνης την κοίταξε ξαφνιασμένος. Αυτά δεν ήταν δικά της λόγια κι έκοβε και τον σβέρκο του.

«Ναι, την πανδημία περίμεναν για να σε φακελώσουν», απάντησε. «Τις προάλλες κόντεψες να δώσεις και το ΑΦΜ σου σε εκείνο το γκάλοπ στο τηλέφωνο».

«Ήθελαν να με ενημερώσουν για την ποιότητα του νερού που πίνω, να μη μάθω;»

«Φέρε εδώ την τσάντα», είπε ο Αντώνης προστακτικά και άπλωσε το χέρι.

«Τι τη θες;»

«Θα πάω εγώ για ψώνια».

«Εσύ; Χα!» κάγχασε επιδεικτικά η κυρα-Τασία. «Για να μου τα φέρεις όλα λάθος; Δεν σφάξανε».

«Θα μου σημειώσεις σε μια λίστα ακριβώς τι θέλεις και θα τα πάρω. Δεν είναι Πυρηνική Φυσική».

«Τι λες μωρέ; Ξέρεις εσύ να διαλέγεις ντομάτες; Θα πας και στον χασάπη και θα σε δει έτσι ζαβό και θα σου δώσει ό,τι παλιοκρέας έχει ξεμείνει».

«Ναι, ενώ όταν πας εσύ, μπροστά σου το σφάζει το γουρούνι. Δεν θα βγαίνεις από το σπίτι, μάννα. Θα πηγαίνω εγώ όπου χρειάζεσαι».

«Τι μας λες; Άλλο πάλι και τούτο! Δεν το ήξερα να κάτσω φυλακισμένη στο ίδιο μου το σπίτι».

«Ολόκληρος ο πλανήτης κάθεται μέσα, δεν τα θέσπισαν για σένα ειδικά τα μέτρα. Τα άτομα της ηλικίας σου είναι τα πιο ευπαθή».

«Μπα; Τι έχει η ηλικία μου, δηλαδή;»

«Τρία ψηφία!»

Για τότε του ήρθε κατακέφαλα η ξύλινη κουτάλα, ούτε που το κατάλαβε. Μπορεί να ήταν ηλικιωμένη και μικρόσωμη η κυρα-Τασία, αλλά όταν το απαιτούσαν οι περιστάσεις αποκτούσε ιδιότητες νίντζα.

«Λίγα τα λόγια σου σε μένα. Εννιά μήνες σε κουβάλησα, μέχρι το τελευταίο λεπτό. Δεν έλεγες να βγεις από μέσα μου».

«Επειδή ήξερα τι με περίμενε», μουρμούρισε εκείνος και μετά έτρεξε στο σαλόνι, διότι είδε με την άκρη του ματιού την κυρα-Τασία να απλώνει το χέρι στη σπάτουλα -κι εκείνη ήταν και μεταλλική και πονούσε περισσότερο.

Αφού την άφησε και ξεθύμανε λιγάκι, επέστρεψε στην κουζίνα. Το σημαντικότερο ήταν να δώσει στη μητέρα του να καταλάβει ότι δεν μπορούσε πια να βγαίνει έξω για κανέναν λόγο. Σθεναρή αντίσταση από την κυρα-Τασία, φυσικά, η οποία σε κάθε επιχείρημα του Αντώνη απαντούσε με ένα ζαμάν φου: “σιγά μην κολλήσω, σιγά μην αρρωστήσω, σιγά μην κλάψω, σιγά μη φοβηθώ”.

«Μάνα, όλοι έτσι λένε στην αρχή κι όταν τους βρει το κακό χτυπάνε το κεφάλι τους στον τοίχο».

«Ούτε στη Σταυρούλα δεν μπορώ να πηγαίνω; Λες να κολλήσω το χτικιό από δω μέχρι την απέναντι πόρτα;»

«Ναι, αλλά την κυρία Σταυρούλα και τον κυρ-Απόστολο τους επισκέπτεται και ο γιος τους. Αυτός μπορεί να είχε επαφή με άλλα είκοσι άτομα, το καθένα από τα οποία μπορεί να είχε επαφή με ακόμα είκοσι. Κατάλαβες πώς πάει το πράγμα;»

«Εγώ τα μαθηματικά δεν τα έμαθα, ήμουν...».

«..απασχολημένη να μεγαλώνεις έναν λόχο, το πιάσαμε! Όσο πιο πολλά άτομα συναναστρέφεις, τόσο περισσότερες και οι πιθανότητες να κολλήσεις. Το κατάλαβες τώρα;»

«Μα εγώ τη Σταυρούλα θα βλέπω μόνο, όχι και τους άλλους είκοσι».

Ο Αντώνης έφερε τις παλάμες στα μάγουλά του και τις έσυρε αργά προς τον λαιμό του.

«Εσύ από την πρώτη μέρα χτυπιόσουν και φώναζες ότι θα πεθάνουμε όλοι. Τώρα που έγινε κρίσιμη η κατάσταση σου πέρασε ξαφνικά ο φόβος;» τη ρώτησε.

«Ναι, γιατί τώρα παραβιάζονται τα ατομικά μου δικαιώματα».

Ο Αντώνης την κοίταξε πάλι ξαφνιασμένος. Αυτά σίγουρα δεν ήταν δικά της λόγια και τον έκοβε ξανά τον σβέρκο του.

«Πότε πρόλαβες και μίλησες με τον Θωμά;» τη ρώτησε.

«Ποιος σου είπε ότι μίλησα με το Θωμά;» το έπαιξε αδιάφορη εκείνη.

«Αυτή η φράση φωνάζει “Θωμάς” από χιλιόμετρα μακριά».

«Με την Ελένη μίλησα, στο τηλέφωνο. Εκείνη μίλησε με το Θωμά».

«Την κόρη της δεν τη βάζει μες στο σπίτι, αλλά με τον πυροβολημένο δεν φοβάται να μιλήσει».

«Από το μπαλκόνι τα λέγανε. Σιγά μην έβγαινε έξω».

Ο Αντώνης πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε από την αρχή να της εξηγήσει για ποιους λόγους συνέβαιναν όλα. Με τα πολλά, η μάνα του έδειξε να καταλαβαίνει. Να καταλαβαίνει μεν, να μην αποδέχεται δε.

«Και τι θα κάνω, δηλαδή; Θα κάτσω κλεισμένη μέσα να βλέπω τα μούτρα σου;»

Ο Αντώνης το εξέλαβε λίγο σαν προσβολή αυτό. Τι είχαν τα μούτρα του, δηλαδή;

«Δεν χρειάζεται να βλέπεις τα μούτρα μου, έχουμε και τηλεόραση», είπε.

Η κυρα-Τασία έμεινε σιωπηλή, με τα χείλια σφιχτά σμιγμένα. Είχε αρχίσει να αναψοκοκκινίζει, σημάδι ότι την έπιασαν τα νεύρα της που δεν μπορούσε να σκεφτεί κάποιο πειστικό αντεπιχείρημα.

«Και πόσο θα κρατήσει αυτό;» ρώτησε στο τέλος.

«Δυο εβδομάδες για αρχή. Και μετά βλέπουμε. Κάνε τώρα μια λίστα με ό,τι θες και σβέλτα», απάντησε εκείνος ανοιγοκλείνοντας την παλάμη.

Η κυρα-Τασία μούγκρισε νευριασμένη, αλλά ήξερε πως δεν την έπαιρνε για περισσότερα. Πήρε το λειψό σημείωμα που είχε γράψει, το γύρισε από την ανάποδη κι άρχισε να σημειώνει μουρμουρώντας.

«Φυλακισμένη στο σπίτι μου είμαι, δηλαδή, μάλιστα».

Ο Αντώνης στραβομουτσούνιασε και σταύρωσε τα χέρια.

«Δεύτερη Χούντα περνάμε, κατάλαβες;» συνέχισε εκείνη.

«Πανδημία περνάμε. Οι γέροι εκεί έξω πέφτουν σαν τις μύγες, είναι επικίνδυνο, το καταλαβαίνεις;» φώναξε εκείνος από το χωλ.

«Μπα; Και ποιος μου λέει ότι δεν θα το κολλήσεις εσύ το χτικιό όταν βγεις έξω και μετά το φέρεις στο σπίτι;»

«Εγώ προσέχω, μάνα. Θα φορέσω μάσκα και γάντια, θα κάνω τα ψώνια και θα γυρίσω. Δεν θα σταματήσω να μιλήσω με όλους τους μαγαζάτορες, τους πελάτες και τους περαστικούς, όπως κάνεις εσύ. Ξεκινάς για ψώνια στις οχτώ το πρωί κι επιστρέφεις όταν κατεβάζουν ρολά τα μαγαζιά».

Η μάνα του ήρθε από την κουζίνα με ξιτισμένα μούτρα και του έδωσε το χαρτί με τα ορνιθοσκαλίσματα.

«Τις ντομάτες να τις διαλέξεις καλά. Μην είναι τελείως άγουρες, να είναι ώριμες ίσα ίσα για να μπορώ να τις κάνω και σάλτσα, αλλά ούτε να ζουλιούνται πολύ. Και να είναι μεγαλούτσικες, να κάνουν για γεμιστά. Αλλά μην είναι πολύ μεγάλες, να τις βάζουμε και στη σαλάτα».

Ο Αντώνης την κοίταξε ανέκφραστος.

«Μάλιστα. Μεγάλες, αλλά όχι μεγάλες, ώριμες, αλλά όχι ώριμες. Οι ντομάτες του Σρέντινγκερ», είπε.

«Όχι, ελληνικές να πάρεις», απάντησε εκείνη και τον αποστόμωσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Ημέρα 2: Στείλε μου μήνυμα

Δεν της καλάρεσε της κυρα-Τασίας ο τρόπος που εξελίσσονταν τα πράγματα. Πέρασε όλη την υπόλοιπη Δευτέρα γκρινιάζοντας στον Αντώνη για τον εξοστρακισμό της από τα ψώνια του νοικοκυριού. Του γκρινίαζε όσο μαγείρευε, του γκρινίαζε όσο έτρωγαν, του γκρινίαζε όσο έβλεπαν τηλεόραση, του γκρινίαζε όσο εκείνος ήταν στην τουαλέτα και του γκρινίαζε κι από τη μεσοτοιχία όταν ξάπλωσε να κοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί ο Αντώνης είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και μια πρωτοφανή παρόρμηση να ξεκινήσει τα ναρκωτικά. Η κυρα-Τασία κάτι του μουρμούρισε όταν τη βρήκε στην κουζίνα και συνέχισε να καθαρίζει τις μπάμιες της μουτρωμένη. Τις σιχαινόταν τις μπάμιες ο Αντώνης, οπότε ήξερε πως είχε ξεκινήσει το δεύτερο σκέλος του ψυχολογικού πολέμου.

«Αν συμφωνήσεις να τηρείς όλους τους κανόνες, να είσαι απολύτως προσεκτική, να μην έχεις επαφή με KANENAN και να επιστρέφεις γρήγορα, θα σε αφήσω να βγαίνεις για τα ψώνια εσύ», της είπε αναστενάζοντας.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του και η μάνα του είχε ήδη βγάλει ένα κοτόπουλο από το ψυγείο και καμιά δεκαριά πατάτες για τον γιόκα της. Οι μπάμιες είχαν βρει τον στόχο τους.

«Πρώτα, όμως, πρέπει να μάθεις να στέλνεις μήνυμα, διαφορετικά δεν μπορείς να κυκλοφορείς έξω. Δεν είμαστε για πρόστιμα τώρα».

«Από πού να στέλνω μήνυμα εγώ;» ρώτησε εκείνη.

«Τι εννοείς από πού; Από το κινητό που σου πήρα.

Πού το έχεις;»

Ελα ντε. Πού το είχε; Οπως της το είχε δώσει ο Αντώνης, έτσι το είχε καταχωσιάσει εκείνη κάπου. Και αν δεν φρόντιζε εκείνος να της ανανεώνει τον χρόνο ομιλίας, θα είχε πέσει φραγή προ πολλού. Ο Αντώνης δοκίμασε να το καλέσει, αλλά η συσκευή ήταν, φυσικά, απενεργοποιημένη.

«Ρε μάνα, δεν σου είπα να το έχεις συνέχεια φορτισμένο;»

«Ολη μέρα σπίτι είμαστε τώρα, τι να το κάνω το κινητό;»

«Κι αν γίνει κάτι και μείνουμε χωρίς σταθερό, τι θα κάνεις;»

«Θα έχουμε το δικό σου κινητό».

«Κι αν δεν είμαι εγώ στο σπίτι;»

«Πού θα είσαι;»

«Θα έχω απαγχονιστεί στη βεράντα», φώναξε εκείνος.

«Ε, δεν θα έχεις το κινητό πάνω σου;», απάντησε αδιάφορα η μάνα του.

Ο Αντώνης άρχισε να ψάχνει σε συρτάρια, ντουλάπια, τσάντες και νεσεσέρ, μέχρι που βρήκε το κινητό μέσα σε μια γυάλινη φοντανιέρα, η οποία είχε μέσα τα πάντα εκτός από φοντάν. Το συνέδεσε με τον φορτιστή και φώναξε τη μάνα του.

«Λοιπόν, δεν είναι δύσκολο. Αν θες να...»

Καμιά δεκαπενταριά ειδοποιήσεις έσκασαν απανωτά στη συσκευή.

«Τι είναι αυτό, ρε μάνα; 46 αδιάβαστα μηνύματα έχεις. Το πρώτο είναι από τον ξάδελφό σου, τον Αντρέα».

«Τον Αντρέα; Ελα Χριστέ και Παναγία! Αυτός πέθανε το '18».

«ΑΚΡΙΒΩΣ!» φώναξε ο Αντώνης. «Είναι δυνατόν να μην τα ανοίγεις ποτέ;»

«Δεν ξέρω εγώ πώς τα δουλεύουν αυτά τα διαόλια».

«Σου έχω δείξει πέντε φορές».

«Δεν τα θυμάμαι», είπε εκείνη πειστωμένη.

«Μα δεν είναι δύσκολο. Επιλέγεις το σύμβολο με το φακελάκι...»

«Εγώ τα τεχνολογικά δεν τα έμαθα, ήμουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά», τον διέκοψε αμέσως εκείνη.

«Τα μεγάλωσες τα παιδιά, σου έμεινε άπλετος χρόνος μετά να μάθεις και πώς να στέλνεις ένα ρημάδι SMS».

«Το κινητό με μάρανε στην ηλικία μου».

«Α, να με συγχωρείς. Όταν τελειώσει όλο αυτό θα πάω να σου αγοράσω ταχυδρομικά περιστέρια. Λοιπόν, κοίτα εδώ».

Η μάνα του έσκυψε δυσανασχετώντας πάνω από την οθόνη.

«Το βλέπεις το φακελάκι; Από δω διαχειρίζεσαι τα μηνύματά σου. Είναι εύκολο να το θυμάσαι: το φακελάκι σημαίνει γράμμα».

«Ωραία».

«Με τα κουμπάκια αυτά πηγαίνεις πάνω κάτω στο μενού και»

«Ποιο μενού;»

«Του τσιπουράδικου απέναντι. Του τηλεφώνου, ρε μάνα, μενού λένε τις επιλογές. Με τα κουμπάκια πας και διαλέγεις το φακελάκι. Πατάς το κεντρικό και μπαίνει στην εφαρμογή. Καλά ως εδώ;»

«Πατάω τα βελάκια στο μενού, πάω στο φακελάκι, πατάω το χοντρό κουμπί».

«Μπράβο, δεν είναι δύσκολο, είδες; Μετά επιλέγεις την Αποστολή Νέου Μηνύματος και το πατάς».

«Ωραία».

«Πληκτρολογείς πρώτα το νούμερο που θα στείλεις το SMS, Εδώ, βλέπεις; Και μετά γράφεις το κυρίως μήνυμα».

«Κι άμα θέλω να στείλω μήνυμα στον Χρήστο πάλι αυτό το νούμερο βάζω;»

«Όχι, ρε μάνα, τι δουλειά έχει ο Χρήστος με το πενταψήφιο; Το δικό του νούμερο θα βάλεις ή θα επιλέξεις το όνομά του από τις Επαφές και»

Από το βλέμμα της μάνας του κατάλαβε ότι την έχανε σιγά σιγά, οπότε επανήλθε γρήγορα στην αρχική επίδειξη.

«Ξέχνα τον Χρήστο, όταν έρθει η ώρα θα σου τα δείξω κι εκείνα. Λοιπόν, εδώ γράφεις το μήνυμα και μετά πατάς Αποστολή. Στο γράφει και στην οθόνη, βλέπεις; Αν πατήσεις αυτό το κουμπί, το μήνυμα θα φύγει και θα σου έρθει η απάντηση. Πώς το βλέπεις;»

Η μάνα του τον κοίταξε με απόγνωση.

«Γιατί δεν μπορείς να μου το γράφεις εσύ το μήνυμα;»

«Διότι πρέπει να μάθεις, μάνα. Μπορεί εγώ να μην είμαι εδώ, χρειάζεσαι αυτονομία».

«Πού θα είσαι πάλι;»

«Είπαμε: θα κρέμομαι από τα κάγκελα».

«Δεν τα καταλαβαίνω εγώ αυτά τα νέα συστήματα. Ας βγαίναμε έτσι κι αν μας ρωτούσε ο αστυνομικός πού πάμε, θα του λέγαμε».

«Ναι. Θα φιλούσαμε και σταυρό», είπε ειρωνικά ο Αντώνης.

«Και τι γράφω στο μήνυμα;»

«Σου τα έχω σημειώσει όλα σ' αυτό το χαρτί, ώστε να μπορείς να τα βλέπεις όποτε θες. Και σου έχω σημειώσει και τη διαδικασία που ακολουθείς και τι πατάς στο κινητό, για να θυμάσαι».

«Ε, τότε τι με πρήζεις τόση ώρα και μου τα λες; Αφού τα έχεις γραμμένα».

Ο Αντώνης ένιωσε το μάτι του να πεταρίζει. Η μάνα του σήκωσε το χαρτί κι άρχισε να διαβάζει. Αυτός στάθηκε από πάνω της.

«Θέλεις να πας στο φαρμακείο ή σε ραντεβού με γιατρό; Στέλνεις το 1».

«Α, ωραία, πηγαίνω στο φαρμακείο συχνά».

«Για φάρμακα μόνο, μάνα. Όχι για να πιάσεις κουβέντα στη Ματούλα. Θες να πας στο σούπερ μάρκετ ή τον μανάβη ή άλλο εμπορικό για τρόφιμα; Στέλνεις το 2. Θες τράπεζα; Στέλνεις το 3».

«Τι να κάνω στην τράπεζα;»

«Να πάρεις στεγαστικό, ξέρω γω; ΑΝ, είπαμε, δεν είναι αναγκαίο να πας».

«Το 4 τι είναι;»

«Μετακίνηση για παροχή βοήθειας. Αν κάποιος είναι άρρωστος ή τραυματισμένος και χρειάζεται κάποια βοήθεια».

«Α, ωραία. Αυτό είναι χρήσιμο. Προχθές ήθελε να τη βοηθήσω η Σταυρούλα απέναντι να καθαρίσει κάτι φακές».

«Ναι, το καθάρισμα φακής δεν νομίζω να καλύπτεται από το συγκεκριμένο μήνυμα. Λοιπόν, το 5 είναι αν θες να πας σε κάποια τελετή συγγενικού προσώπου. Γάμο, βάφτιση, κηδεία».

«Χτύπα ξύλο!» είπε η μάνα του.

«Και το 6 είναι για όσους θέλουν να βγούνε για γυμναστική ή έχουν κάποιο κατοικίδιο. Η Του-Μπο-Φλο,

για παράδειγμα, αυτό θα στέλνει όποτε βγάζει τον Σκύλο βόλτα».

«Και αν θέλω να πάω επίσκεψη σε κάποιον τι αριθμό στέλνω;»

«Δεν στέλνεις».

«Τι; Πηγαίνεις έτσι;»

«Όχι, μάνα. Δεν πας καθόλου. Αυτό είναι το νόημα της καραντίνας, δεν έχεις επαφές με άλλους ανθρώπους».

«Και αν θέλω να πάω και στο φαρμακείο και στο σούπερ μάρκετ;»

Ο Αντώνης σάστισε. Τόσο εξειδικευμένες οδηγίες δεν είχαν. Η μάνα του επέμεινε.

«Αν στείλεις 1 και 2 και 3...»

«...και 4 παιδιά; Μήνυμα είναι, ρε μάνα, όχι η Αριθμητική της πρώτης δημοτικού. Κάθε φορά που πας κάπου στέλνε και νέο μήνυμα, να είσαι σίγουρη. Δωρεάν είναι».

«Εγώ θα βάζω όλα τα νούμερα μαζί».

«Ωραία, να τα προσθέτεις και να στέλνεις τη σούμα. Εγώ, πάντως, να το ξέρεις, πρόστιμο δεν σου πληρώνω».

«Μμμ, ανάγκη τα είχαμε τα λεφτά σου, κουβαρντά. Εχω τη σύνταξή μου, αν θέλω την τρώω όλη στα πρόστιμα».

«Έτσι, να φτάσω κι εγώ στην ηλικία σου, να χαρώ επιτέλους τα λεφτά μου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ημέρα 3: Εθνική υπερηφάνεια

«**Μ**α είναι πράγματα αυτά;»
Η κυρα-Τασία καθόταν στο σαλόνι κι έβλεπε μια γαλανόλευκη που ανέμιζε σε ένα από τα απέναντι μπαλκόνια.

«Τι να κάνουμε; Είναι οι περιστάσεις τέτοιες», φώναξε ο Αντώνης από την κουζίνα.

«Μα πού ακούστηκε 25η Μαρτίου χωρίς εκκλησιασμό και παρέλαση;»

«Ολόκληρος ο πλανήτης είναι σε καραντίνα, νομίζω έχουμε σοβαρότερα προβλήματα ν' ασχοληθούμε», ξανάπε ο Αντώνης, που εμφανίστηκε στο σαλόνι με ένα τοστ στο χέρι.

«Ε, βέβαια, μια ζωή αναισθητος ήσουν εσύ. Ορίστε, τρωσ σαν να μην συμβαίνει τίποτα».

«Τι ήθελες; Να κάνω απεργία πείνας;»

«Ούτε ένα στεφάνι δεν κατέθεσαν οι πολιτικοί. Ντροπής πράγματα».

«Το στεφάνι είναι απλώς τυπικό για τα μάτια του κόσμου, μάνα. Λες να τους νοιάζει τους πεσόντες του '21 αν κατατέθηκαν στεφάνια φέτος;»

«Είναι προσβολή στη μνήμη τους».

«Προσβολή στη μνήμη τους είναι που οι μισοί απόφοιτοι νομίζουν ότι το 1821 βυθίστηκε ο Τιτανικός. Τι να σου κάνουν και τα στεφάνια αν μπερδεύουν τον Ανδρούτσο με τον ΝτιΚάπριο;»

Η κυρα-Τασία κούνησε το κεφάλι της λυπημένη.

«Τέτοια ώρα θα ήμασταν στην παρέλαση να καμαρώσουμε τα παιδιά του Χρήστου».

«Σιγά το καμάρι. Σαν ξεβιδωμένα πάνε και τα τρία».

«Τα παιδιά πρέπει να τα ενθαρρύνεις, όχι να τα κατακρίνεις».

Ο Αντώνης κοκκάλωσε με το τοστ μπροστά στο ανοιχτό στόμα.

«Με δουλεύεις; Όταν ήμουν εγώ μικρός, μια ζωή με έβριζες!»

«Επειδή εσύ ήσουν μια ζωή μπουνταλάς, σαν τον πατέρα σου».

Ο Αντώνης σήκωσε τους ώμους και πάτησε μια γερή δαγκωνιά στο τοστ.

«Ούτε μια σημαία δεν έχουμε να βάλουμε στο μπαλκόνι».

«Ποτέ δεν είχαμε σημαία, τώρα τη θυμήθηκες;»

«Τώρα χρειάζονται οι σημαίες, που δοκιμάζεται το έθνος μας. Πρέπει να δείξουμε στον κόσμο ότι δεν έχουμε ξεχάσει την ιστορία μας».

«Ρε μάνα, χέστηκε ο κόσμος για την ιστορία μας. Να μην πεθάνουν τους νοιάζει αυτή τη στιγμή, όχι αν η Σούλα από το Καματερό έχει ξεχάσει τη Συνθήκη της Κωνσταντινούπολης!»

Για πότε έβγαλε την παντόφλα η κυρα-Τασία και τον πήρε στο κυνήγι γύρω από τον καναπέ, ούτε κατάλαβε ο Αντώνης. Εύπνησαν, πάντως, μέσα του μνήμες από ανάλογα κυνηγητά της παιδικής του ηλικίας, τα οποία κατέληγαν πάντα μ' εκείνον να μην μπορεί να κάτσει για μια μέρα.

«Πρόσεχε πώς μιλάς, μέρα που είναι», του φώναξε.

«Θες να βάλω να δεις την ακολουθία στην τηλεόραση;» πρότεινε εκείνος, μπας και την καλμάρει.

Πέντε λεπτά αργότερα, η κυρα-Τασία σταυροκοπιόταν μπροστά στην οθόνη κι ο Αντώνης είχε αράξει με το λάπτοπ στην κουζίνα. Άνοιξε το Skype και κάλεσε τον Σάββα. Ένα παράθυρο άνοιξε κι εμφανίστηκε εκείνος αναμαλλιασμένος και αγουροξυπνημένος. Αν τον έβλεπε έτσι η Μαίρη την πρώτη μέρα που συναντήθηκαν, σιγά μην του καθόταν. Μετά είδε και τη δική του φάτσα στην οθόνη και κατάλαβε ότι σε εκείνον δεν θα καθόταν ακόμη κι αν ήταν ο τελευταίος άντρας στο ηλιακό σύστημα.

Άρχισαν να συνομιλούν γραπτώς, διότι με την κυρα-Τασία σε απόσταση αναπνοής, κάθε απόπειρα νοηματικής θα τραβούσε την προσοχή.

«Η μάνα μου έχει βαρέσει μπιέλα σήμερα», έγραψε ο Αντώνης.

«Η μάνα σου κάθε μέρα βαράει μπιέλα», έγραψε ο Σάββας.

Ο Αντώνης έκανε έναν μορφασμό που έδειχνε πως συμφωνούσε και ξαναπληκτρολόγησε.

«Πώς τα πας με την καραντίνα;»

«Εγώ ήμουν συνηθισμένος στην απομόνωση από πριν», απάντησε ο Σάββας.

Ο Αντώνης κοίταξε την κάμερα θλιμμένος. Ίσως πιο θλιμμένος απ' όσο έπρεπε, αφού ο Σάββας έσπευσε να του πληκτρολογήσει.

«Μη στενοχωριέσαι. Μου αρέσει η μοναξιά».

«Αν θες αλλάζουμε θέσεις, πάντως. Εσύ δεν θα μπορείς να ακούς κιόλας τη γκρίνια της μάνας μου».

Ο Σάββας γέλασε και έδειξε στον Αντώνη το μεσαίο δάχτυλο.

«Όταν τελειώσει αυτή η ιστορία θα σε βγάλω για ποτά», έγραψε πάλι ο Αντώνης. «Πού θες να πάμε;»

Ο Σάββας έδειξε λίγο σκεπτικός και στη συνέχεια πληκτρολόγησε.

«Κάπου ήσυχα. Να μπορούμε να μιλήσουμε».

Ο Αντώνης κόντεψε να πνιγεί με τον καφέ του. Αν του έλεγε κάποιος έναν μήνα πριν πως κάποια μέρα θα του έγγραφε αστεία ο Αγέλαστος, θα τον κοιτούσε σαν να ήταν τρελός.

«Είσαι μαλάκας», του είπε με τη νοηματική ο Αντώνης -και εννοείται πως αυτή ήταν και η πρώτη φράση που είχε ζητήσει να μάθει.

«Τι κάνεις, παιδάκι μου; Κουνούπια κυνηγάς;» φώναξε η κυρα-Τασία από το σαλόνι, που έπιασε την κίνηση με το αετίσιο μάτι της.

«Τάε Κβο Ντο, θες κάτι;» είπε εκείνος.

«Δεν άκουσες το κήρυγμα που έβγαλε ο παπάς στην τηλεόραση», ξανάπε η μάνα του και σηκώθηκε.

Ο Αντώνης έγγραψε στον Σάββα ότι θα ξαναμιλούσαν κι έκλεισε το λάπτοπ.

«Δεν το άκουσα, αλλά μπορώ να φανταστώ τι είπε».

«Μπα; Είσαι και μάντης τώρα;»

«Όλα τα κηρύγματα των παπάδων αυτή την περίοδο είναι φασόν, μάνα. Ασε να μαντέψω, είπε ότι είναι επιτακτική ανάγκη να μείνουμε ενωμένοι τώρα που το έθνος μας δοκιμάζεται και να παραμείνουμε ακλόνητοι στην πίστη μας, επειδή η εκκλησία βάλλεται αυτές τις μέρες από παντού. Επεσα κοντά;»

Η κυρα-Τασία σούφρωσε τα χείλια, σημάδι ότι είχε πέσει διάνα, αλλά σιγά μην το παραδεχόταν αυτή.

«Δεν τα είπε έτσι ακριβώς», αρκέστηκε να πετάξει.

«Το ξέρω, εκείνος πρέπει να χρησιμοποίησε καθαρεύουσα», είπε ειρωνικά ο Αντώνης.

«Και στο κάτω κάτω δεν έχουν άδικο οι παπάδες. Φαγώθηκαν όλοι αυτές τις μέρες να λένε για τις εκκλη-

σίες που έμειναν ανοιχτές. Ξέρεις ποιος έχει συμφέρον να κλείσουν οι εκκλησίες;» πήρε φόρα η μάνα του.

«Η χώρα ολόκληρη, μάνα. Τι νόημα έχει η καραντίνα αν αφήνεις τους ναούς να γεμίζουν ασφυκτικά με κόσμος; Φιλάνε όλοι εικόνες, ευαγγέλια -ένας να έχει τον ιό εκεί μέσα, θα γίνει της Αποκάλυψης το κάγκελο!»

Η κυρα-Τασία γούρλωσε τα μάτια κι άρπαξε την ξύλινη κουτάλα κι ο Αντώνης πετάχτηκε του σκοτωμού από την καρέκλα και έτρεξε σπινιάροντας στο μωσαϊκό.

«Οι παπάδες θα έπρεπε πρώτοι να ζητήσουν να κλείσουν οι ναοί. Το 90% των πιστών τους ανήκει στις ευπαθείς ομάδες. Θα αποδεκατιστεί το ποίμνιο», φώναξε από απόσταση ασφαλείας.

«Σκορδαλιά να φτιάξω;» ρώτησε η κυρα-Τασία, η οποία ήταν ειδική στο να αλλάζει το θέμα μιας συζήτησης που δεν την σύμφερε, με τον πιο άκυρο τρόπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Ημέρα 4: Αμβλύνους υγιής εν σώματι υγιεί

Το ταχύρρυθμο μάθημα αποστολής SMS είχε στεφθεί με αποτυχία. Σε μια ώρα κιόλας η κυρα-Τασία είχε ξεχάσει τα πάντα, οπότε ο Αντώνης αποδέχτηκε ότι τα μηνύματα θα τα έστειλε αυτός από το κινητό της στο εξής. Εκείνη, για να εγκαινιάσει την επίσημη αποκατάστασή της ως υπεύθυνης shopping, του ζήτησε να στείλει ένα “διπλό”, ώστε να πεταχτεί στο σούπερ μάρκετ.

«Τη Δευτέρα ψωνίσαμε, τι θες πάλι;»

«Θέλω να πάρω ψωμί. Κι έχω και μερικά πράγματα ακόμα που μου λείπουν».

«Δεν μπορούμε να πηγαίνουμε κάθε μέρα για ψώνια, είπαμε να ελαττώσουμε τις μετακινήσεις. Θα αγοράζουμε ό,τι χρειαζόμαστε τουλάχιστον για μια βδομάδα».

«Μπα, τι μας λες; Δεν το ήξερα να κουβαλάω δέκα τσάντες».

«Όταν κουβάλησες τα δέκα κωλόχαρτα τις προάλλες δεν σε είδα να έχεις πρόβλημα».

«Εκείνα δεν ήταν βαριά. Και αγγάρειψα το παιδί στο σούπερ μάρκετ να τα φέρει».

«Ωραία, τότε θα πηγαίνω εγώ για ψώνια, να τα κουβ»

«ΝΑ ΚΑΤΣΕΙΣ ΣΤΑ ΑΥΓΑ ΣΟΥ!» ούρλιαξε η κυρα-Τασία κι ένα καδράκι έπεσε από τον τοίχο.

Πήρε το κινητό της κι όπου φύγει-φύγει για το σούπερ μάρκετ.

Ο Αντώνης σηκώθηκε και βγήκε στη βεράντα. Την είδε που περπατούσε καμαρωτή στο πεζοδρόμιο, με τη μάσκα της, τα γάντια της και την πάνινη τσάντα και την παρακολούθησε μέχρι που έστριψε στη γωνία. Και μετά αντίκρισε το πιο γελοίο θέαμα που είχε δει από τη μέρα που επέστρεψε στο πατρικό.

Από την άλλη πλευρά του δρόμου έσκασε μύτη ο Πελοπίδας, ντυμένος με μια υπερβολικά εφαρμοστή μαύρη φόρμα, σαν κολάν, που έκανε τα πόδια του να μοιάζουν με σπιρτόξυλα. Από πάνω είχε ένα επίσης στενό φούτερ που τόνιζε τη μπάκα του. Τέλος, φορούσε φωσφορίζε πράσινα αθλητικά παπούτσια -πιθανότατα από το μαγαζί του- τα οποία ήταν προφανές πως είχαν φορεθεί πρώτη φορά και δεν θα άντεχαν να φορεθούν δεύτερη.

Δυο μέτρα πιο πίσω ακολουθούσε η Μαντάμ Σουσού, με ροζ κολάν και φούτερ, χρυσαφί αθλητικά και γυαλί ηλίου με λευκό σκελετό. Το μαλλί της ήταν πιασμένο πάνω και καλυμμένο με ένα κόκκινο μαντήλι και, φυσικά, φορούσε και τα φω-μπιζού μαργαριτάρια της. Ενώ ο Πελοπίδας περπατούσε κουτσαίνοντας ταυτόχρονα κι από τα δυο πόδια, η Κασσιανή έκανε κάτι που θύμιζε προσπάθεια για βάρη, αλλά έμοιαζε περισσότερο σαν να την είχε πιάσει κόψιμο.

Ο Αντώνης έβαλε τα γέλια κι ο Πελοπίδας σήκωσε το κεφάλι και τον είδε. Το βλέμμα του έσταζε απόγνωση κι ο ίδιος έσταζε ιδρώτα.

«Τι έπαθες, ρε Πελοπίδα;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Εσύ τι λες να έπαθα;» αντιρώτησε εκείνος και με το κεφάλι έδειξε τη γυναίκα του.

«Καλημέρα, Αντουάαν!» χαιρέτησε η Κασσιανή.

«Βγήκατε για γυμναστική;» ρώτησε πάλι ο Αντώνης.

«Αφού μας δίνεται αυτή η ευκαιρία, γιατί όχι;» απάντησε εκείνη. «Έπρεπε κάπως να αξιοποιήσουμε και τα σύνολα, τόσα λεφτά κόστισαν».

Το σύνολο του Πελοπίδα έμοιαζε σαν να είχε αγοραστεί για εκείνον είκοσι χρόνια και άλλα τόσα κιλά νωρίτερα, ενώ το δικό της ήταν η χαρά του οφθαλμίατρου, αφού όποιος το αντίκριζε πάθαινε αποκόλληση αμφιβληστροειδούς.

«Τόσα χρόνια δεν έχουμε βγει ούτε για περπάτημα, τώρα της καρφώθηκε να αρχίσουμε το τρέξιμο, στην καραντίνα», γκρίνιαξε ο Πελοπίδας.

«Τόσα χρόνια δεν σου χρειαζόταν. Από τότε που κλειστήκαμε σπίτι έχεις πάρει δέκα κιλά, σε λίγο θα σε μετακινούμε από το μπαλκόνι, σαν πιάνο», είπε η Κασσιανή. «Και στο κάτω κάτω, δεν σε είδα να τρέχεις και πολύ».

«Σιγά μην τρέξω, να αφήσω το κουφάρι μου στη μέση του δρόμου».

«Δεν είναι κακή ιδέα, πάντως, τουλάχιστον έχετε και μια δικαιολογία να βγαίνετε έξω», είπε ο Αντώνης από πάνω.

«Ναι, για να κοιτάζει τις βιτρίνες η μαντάμ», απάντησε ο Πελοπίδας.

«Δεν κοιτούσα τις βιτρίνες, είχε λυθεί το κορδόνι μου».

«Ναι, πρώτα λύθηκε μπροστά στις τσάντες, μετά στα κοσμήματα και άλλη μια φορά στο ρουχάδικο».

«Εκεί σταμάτησα μόνο για να δω εκείνο το Gucci ταγιέρ».

«Πού θα το φορέσεις το πανάκριβο το ταγιέρ, μωρή; Στις ξαδέλφες σου στη Βαρυμπόμπη που πας κάθε καλοκαίρι;»

«Όταν τελειώσει η καραντίνα θα πάμε κρουαζιέρα», τσίριξε εκείνη και μπήκε στο κτίριο.

«Αμα θες θάλασσα, να πάρεις το βαπόρι και να πας στη Σαλαμίνα», φώναξε κι αυτός και την ακολούθησε αγκομαχώντας, με τα γέλια του Αντώνη για συνοδεία.

Καμιά ώρα αργότερα φάνηκε κι η μάνα του ζαλωμένη σαν γαϊδούρι.

«Που ήσουν, ρε μάνα; Να πας και να έρθεις είπαμε, πάλι περιοδεία έκανες;»

«Παιδάκι μου, μόνο στο σούπερ μάρκετ πήγα, το ορκίζομαι. Χαμός γινόταν, είχε μια ουρά που έκανε το γύρο του τετραγώνου. Μα όλες τώρα θυμήθηκαν να πάνε για ψώνια;»

«Γιατί, εσύ πότε το θυμήθηκες;»

«Μη βγάζεις γλώσσα. Εννιά μήνες σε κουβάλησα, μέχρι το τελευταίο λεπτό. Δεν έλεγες να βγεις από μέσα μου».

«Και εννιά μήνες περίμενες κι εσύ στην ουρά, απ' ό,τι κατάλαβα».

«Ξινό θα μας το βγάλουν με τις ουρές. Μέχρι είκοσι άτομα αφήνουν μέσα στο σούπερ μάρκετ. Και μάντεψε ποια ήταν εκεί και μπήκε πριν από μένα;»

«Ποια;»

«Η λεγάμενη από πάνω», είπε η κυρα-Τασία ξινίζοντας τη μούρη.

«Η Μαίρη;»

«Αυτή. Ξεροσταλιάζαμε οι υπόλοιποι απ' έξω, κι εκείνη διάλεγε τα πορτοκάλια ένα-ένα. Με το πάσο της η σακαφιόρα».

«Εσύ έχεις ειδικό διάγραμμα με προδιαγραφές για τις ντομάτες, με δουλεύεις;»

«Αλλο εγώ. Εγώ είμαι μαγεύτρια και ξέρω, εκείνη το κάνει επίτηδες».

«Την έχεις παρεξηγήσει τη Μαίρη, είναι καλή κοπέλα».

«Μπα; Και πού το ξέρεις εσύ;» ρώτησε καχύποπτα η μάνα του.

«Δεν το ξέρω. Το φαντάζομαι», τα μάζησε εκείνος.

«Τέλος πάντων. Εγώ στην ουρά δεν περιμένω ξανά, είμαι πιο έξυπνη από τις άλλες», είπε η κυρα-Τασία και έβγαλε ένα πλαστικοποιημένο καρτελάκι από την τσέπη της ζακέτας της.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Αντώνης

«Το πάσο που μοίραζαν στην είσοδο. Το κράτησα και θα μπαίνω όποτε θέλω τώρα!»

«Τι λες, ρε μάνα; Τι το πέρασες, εισιτήριο διαρκείας; Αν πας με αυτό στο χέρι, θα σε πάρουν στο κυνήγι».

«Ας τολμήσουν. Αν με πλησιάσουν θα κάνω την άρρωστη και θα βήχω», είπε εκείνη και πήγε στο δωμάτιό της.

Ο Αντώνης αναρωτήθηκε αν ήταν κοντά η μέρα που θα τον καλούσαν από το αστυνομικό τμήμα να παραλάβει την τρελή μάνα του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ημέρα 5: Πραγματικότητα

Παρακολουθούσαν τις ειδήσεις μουδιασμένοι. Οι μαρτυρίες εξουθενωμένων νοσηλευτών και γιατρών, τα πλάνα από τα στρατιωτικά φορτηγά που μετέφεραν τα πτώματα, τα φέρετρα στιβαγμένα στις εκκλησίες και οι αμέτρητοι θάνατοι που είχαν ξεπεράσει ακόμη και εκείνους της Κίνας. Η Ιταλία είχε βρεθεί τελείως απροετοίμαστη γι' αυτή την πανδημία και τώρα πλήρωνε το πιο μεγάλο τίμημα.

Η κυρα-Τασία κοιτούσε αμίλητη. Εβγαλε έναν αναστεναγμό και σηκώθηκε. Ο Αντώνης έδειχνε κι αυτός αρκετά σκεπτικός, αλλά πιο πολύ τον ανησυχούσε η μάνα του. Ολη αυτή η πίεση και η αβεβαιότητα δεν της έκαναν καλό.

«Εμείς το προλάβουμε στην αρχή, όλα καλά θα πάνε», είπε για να την καθησυχάσει, αν και κατά βάθος ένιωθε πως προσπαθούσε περισσότερο να καθησυχάσει τον εαυτό του.

Η πραγματικότητα είχε εισβάλει με βίαιο τρόπο στο σπίτι τους και δεν υπήρχε πια περίπτωση να την ξεφορτωθούν. Την έβαλε να μιλήσει με τα αδέρφια του στο τάμπλετ, μπας και ξεχνούσε λίγο τον φόβο που είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα της. Τους είχε προετοιμάσει όλους από πριν να μην αναφερθούν καθόλου στα νέα της ημέρας, να μην μπλέξουν καν στη συζήτησή τους τον ιό και την καραντίνα. Θα μιλούσαν μόνο για τη μέρα

τους, για τα παιδιά, για όλα τα πράγματα που σχεδίαζαν για το άμεσο μέλλον.

Διότι όσο σκληρή κι αν ήταν αυτή η νέα πραγματικότητα, δεν είχε καταφέρει να πνίξει ακόμη την αισιοδοξία πως κάποτε όλα θα περνούσαν και η καθημερινότητα θ' αποκτούσε ξανά τον παλιό της ρυθμό. Οι άνθρωποι συνέχιζαν να ελπίζουν και να σχεδιάζουν και να ονειρεύονται κλεισμένοι μέσα στα τσιμεντένια κουτάκια τους ανά τον πλανήτη. Διότι αυτή η απομόνωση τους είχε μάθει, αν μη τι άλλο, πως η ζωή δεν είχε καν νόημα χωρίς ελπίδα. Και πως αν την έχανες κι αυτή, τότε θα μπορούσες κάλλιστα να βρίσκεσαι ήδη κλεισμένος μέσα σε έναν σκοτεινό τάφο και όχι σπίτι σου.

Η υπόλοιπη μέρα κύλησε ήσυχα. Εφαγαν το βραδινό τους, είδαν μια ταινία στο Netflix -αφού έφαγαν ένα πεντάλεπτο να προσπαθεί ο Αντώνης να εξηγήσει στη μάνα του για ποιον λόγο δεν θα έβρισκαν καμία με τον Βέγγο εκεί- κι ετοιμάστηκαν για ύπνο. Λίγο πριν κλείσει το λάπτοπ ο Αντώνης και πάει στο δωμάτιό του, είδε την κυρα-Τασία να ψαχουλεύει στα συρτάρια της κουζίνας. Αφού έσβησε το φως και πήγε στην κρεβατοκάμαρά της, η αντανάκλαση μιας αχλής, κιτρινωπής λάμψης έσπασε λίγο τη μαυρίλα του δωματίου.

Ο Αντώνης σηκώθηκε και κοίταξε. Στο βάθος της κουζίνας, πάνω στο μάρμαρο του πάγκου, έκαιγε ένα καντήλι. Ήταν το ίδιο καντήλι που άναβε εκείνη κάθε βράδυ, για έναν ολόκληρο χρόνο, μετά τον θάνατο του πατέρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Ημέρα 7: Αυτός, αυτή και τα Αχραντα Μυστήρια

Κυριακή μεσημέρι είχε φτάσει κι από την προηγούμενη μέρα συνεχιζόταν στο σπίτι μια αντιπαράθεση, που δεν έδειχνε να έχει τελειωμό. Για την ακρίβεια, η αντιπαράθεση είχε ξεκινήσει νωρίτερα σε ολόκληρη τη χώρα, αλλά ήταν σύνηθες κάθε δράμα της ελληνικής επικράτειας να καταφέρνει να βρει τη θέση του και στον εγκέφαλο της κυρα-Τασίας.

«Αυτά είναι σχέδια των μασόνων. Εχουν βαλθεί όλοι οι άθεοι να βλάψουν την εκκλησία».

«Ναι, ρε μάνα. Οι άθεοι την ξεκίνησαν την πανδημία, με απώτερο σκοπό να κλονιστεί το θρησκευτικό σου αίσθημα. Τουλάχιστον σταμάτησες να κατηγορείς τους Κινέζους».

«Γιατί, οι Κινέζοι τι νομίζεις ότι είναι; Χριστιανοί; Κόψανε τις παρελάσεις, κόψανε τις γιορτές, τώρα θέλουν να κόψουν και τη Θεία Λειτουργία».

«Πρέπει να καταλάβεις ότι η κατάσταση είναι δύσκολη και όλοι οφείλουν να βάλουν πλάτες. Ακόμη και η Εκκλησία. Τι νόημα έχει η καραντίνα αν η πιο ευπαθής ομάδα της χώρας συνωστίζεται κάθε Κυριακή στους ναούς; Στο κάτω-κάτω, δεν θα κόψουν τη Θεία Λειτουργία τελείως, θα συνεχίσει να τελείται κεκλεισμένων των θυρών».

«Κι εγώ τι να την κάνω άμα είναι κλειστές οι πόρτες;»

«Ό,τι την έκανες και σήμερα, ρε μάνα, και ό,τι έκανες και πριν από σήμερα», ξέσπασε ο Αντώνης. «Θα τη βλέπεις από την τηλεόραση. Έχεις να πατήσεις το πόδι σου σε εκκλησία από το γάμο της Αγγελικής, τώρα σε έπιασε ο πόνος;»

«Δεν το λέω για μένα. Η Σταυρούλα κι ο Απόστολος πήγαιναν κάθε Κυριακή και τώρα δεν μπορούνε».

«Τα σάψαλα; Ας την παρακολουθούν κι αυτοί από την τηλεόραση. Αυτοί και χωρίς καραντίνα δεν θα έπρεπε να κυκλοφορούν. Λίγο να τους φουσήξει αέρας, θα τους βρούνε στο λιμάνι».

Η κυρα-Τασία σηκώθηκε απότομα, έριξε μια βλοσυρή ματιά στον γιο της και πήγε στην κουζίνα, κουνώντας έντονα το κεφάλι της πέρα-δώθε.

«Πώς βγήκες εσύ έτσι απ' όλα τα παιδιά, δεν μπορώ να καταλάβω», μουρμούρισε όσο δυνατά χρειαζόταν για να είναι σίγουρη πως θα την ακούσει ο Αντώνης.

«Εννοείς λογικός και με κριτική σκέψη;»

«Εννοώ γρουσουζης και ξερόλας. Όλα τα πήρες από τον πατέρα σου, τίποτα δεν του άφησες. Μπουνταλάς, σαν κι εκείνον».

«Μπουνταλάς επειδή θέλω να είμαι σίγουρος ότι δεν θα περάσω δυο βδομάδες στην απομόνωση για το τίποτα;»

«Η Θεία Κοινωνία, που έχουν φαγωθεί να τη σταματήσουν, είναι ιερή. Έχουμε δικαίωμα να κοινωνούμε, είναι η θρησκεία μας».

«Καταρχάς, η τελευταία φορά που κοινωνήσες εσύ ήταν στο Μυστικό Δείπνο, μετά ούτε ξαναπάτησες», είπε ο Αντώνης, πάντα σε ετοιμότητα να τρέξει αν η μάνα του άρπαζε κάνα σκεύος να του εκτοξεύσει.

Η κυρα-Τασία, όμως, ήταν αρκετά απορροφημένη στις σκέψεις της για να του δώσει σημασία. Συνέχισε να λέει τα δικά της.

«Πού ακούστηκε να αρρωσταίνει ο άνθρωπος με το σώμα και το αίμα του Χριστού;»

«Αχ, να χαρείς, μη με τσιγκλάς να απαντήσω», είπε ικετευτικά ο Αντώνης.

«Τόσους αιώνες που κοινωνούν οι άνθρωποι έχεις ακούσει εσύ να αρρώστησε κάποιος από τη μετάληψη; Όχι, πες μου, έχεις ακούσει;»

«Το ότι δεν το έχω ακούσει, μάνα, δεν αποκλείει την πιθανότητα να έχει συμβεί. Όταν εμφανιστούν τα συμπτώματα μιας ασθένειας, άντε βρες μετά από πού κόλλησε ο άλλος. Διακόσιοι νωματαίοι χρησιμοποιούν το ίδιο κουταλάκι, θα μπορούσαν κάλλιστα να ανταλλάζουν γλωσσόφιλα μεταξύ τους».

«Το κουταλάκι είναι αγιασμένο από το σώμα και το αίμα του Χριστού».

«Μη με τσιγκλάς, είπα, θα με αποκληρώσεις στο τέλος!»

«Ο Θεός δεν θα αφήσει να πάθουν κακό οι πιστοί μέσα στην εκκλησία».

«Σοβαρά μιλάς τώρα;» φώναξε ο Αντώνης.

«Σοβαρότατα. Ο ναός είναι ιερός και ο Θεός προστατεύει τους πιστούς».

Ο Αντώνης πετάχτηκε όρθιος. Ετρεξε στο δωμάτιό του, επέστρεψε με το λάπτοπ και άρχισε να πληκτρολογεί γρήγορα στη σελίδα αναζήτησης.

«Ωραία, για να δούμε», είπε μετά από λίγο και άρχισε να διαβάζει τίτλους άρθρων. «Δεκαπέντε νεκροί από τρομοκρατική επίθεση σε εκκλησία στο Πακιστάν, δεκατρείς νεκροί από κατάρρευση τοίχου σε εκκλησία στη Νότιο Αφρική, εννέα νεκροί σε μαζική ένοπλη επί-

θεση σε εκκλησία στο Τσάρλεστον, ιερέας μαχαιρώνεται σε εκκλησία της Βόρειας Γαλλίας, δύο νεκροί από ανταλλαγή πυρών σε εκκλησία στο Τέξας. Θεσ κι άλλα ή σου φτάνουν αυτά; Σε ναούς μέσα δεν συνέβησαν όλα αυτά; Ο Θεός γιατί δεν τους προστάτευσε αυτούς;»

Η κυρα-Τασία τον κοίταξε λίγο θυμωμένα στην αρχή, αλλά μετά το ύφος της άλλαξε, λες και της ήρθε ξαφνικά θεία φώτιση.

«Μερικές φορές δοκιμάζει τους πιστούς για να δυναμώσει η πίστη τους».

«Αχ, ναι! Τίποτε δεν δυναμώνει την πίστη σου όσο το να σε πλακώσει το ντουβάρι της εκκλησίας».

«Όλοι αυτοί που μου είπες στα Πακιστάν και τις Αμερικές δεν είναι ορθόδοξοι, έτσι κι αλλιώς», συνέχισε ακάθεκτη η μάνα του.

«Α, δηλαδή ο Θεός προστατεύει μόνο τους ορθόδοξους και τα υπόλοιπα δόγματα να κόψουν το λαιμό τους, έτσι;»

Η κυρα-Τασία είχε αρχίσει να ιδρώνει, σημάδι ότι είχε καταλάβει και η ίδια πως τα επιχειρήματά της ήταν αδύναμα κι έχανε τη μάχη. Σκέφτηκε να του υπενθυμίσει για ακόμη μια φορά πόσους μήνες τον κουβαλούσε στην κοιλιά της, αλλά κι αυτή η ατάκα είχε αρχίσει να χάνει την αίγλη της.

«Εγώ τη Μεγάλη Εβδομάδα θα πάω να κοινωνήσω, πάντως», αρκέστηκε να πει.

«Μέχρι τη Μεγάλη Εβδομάδα έχουμε καιρό μπροστά μας. Μπορεί και να έχουμε βγει από την καραντίνα ως τότε και να μη θες να πας».

«Γιατί να μη θέλω;»

«Επειδή ξέρω πόσο αντιδραστικιά είσαι. Ο μόνος λόγος που έχεις φαγωθεί τώρα είναι επειδή στο απαγόρευσαν, αλλιώς σκασίλα σου κι εσένα. Μπορεί να είμαι

μπουνταλάς σαν τον πατέρα μου, αλλά το αγύριστο κεφάλι το πήρα από τη μάνα μου».

Ο πλαστικός λεμονοστήφτης προσγειώθηκε με πάταγο στον τοίχο δίπλα από το ψυγείο. Παρόλα αυτά, ο Αντώνης είχε φροντίσει ήδη να ταμπουρωθεί στο δωμάτιό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Ημέρα 10: Πρωταπριλιά

Εημέρωσε πρώτη του Απριλίου και κανένας στον πλανήτη δεν είχε όρεξη για πλάκες, φάρσες και αθώα ψέματα. Σε πολλές χώρες, μάλιστα, έγινε έκκληση να αποφευχθούν οι πατροπαράδοτες, ψεύτικες ειδήσεις που εμφανίζονταν εθιμοτυπικά στα μέσα ενημέρωσης. Ήταν λες και το γέλιο είχε μετατραπεί σε κάποιο είδος ένοχης απόλαυσης. Λες κι ολόκληρος ο κόσμος θεωρούσε πως η τρέχουσα κατάσταση απαιτούσε μια συνεχή, εξουθενωτική σοβαρότητα και κάθε απόκλιση από αυτήν αποτελούσε ιεροσυλία.

Στο πατρικό του Αντώνη, βέβαια, η Πρωταπριλιά είχε χάσει το νόημά της δεκαετίες πριν. Διότι την χειρότερη φάρσα τούς την είχε σκαρώσει το ίδιο το σύμπαν και ήταν αξέχαστη. Πρωταπριλιά είχε πεθάνει ο άντρας της κυρα-Τασίας. Στο δωμάτιο του νοσοκομείου, με εκείνην δίπλα του και τα παιδιά κλεισμένα σπίτι με τη θεία τους. Δεν τα ήθελε τα παιδιά εκεί ο άρρωστος, δεν ήθελε να τον βλέπουν έτσι, σκελετωμένο, ανήμπορο, κάτωχρο, με μια τρύπα να χάσκει στο λαιμό του. Ντρεπόταν.

Οχι ότι θα έκανε και καμία διαφορά για εκείνον, μια και τους τελευταίους μήνες ο καρκίνος που τον κατέτρωγε είχε κάνει μετάσταση και στον εγκέφαλο και πλέον ήταν σε μια μόνιμη κατάσταση αφασίας.

Πρωταπριλιά άφησε την τελευταία του ανάσα και έπρεπε η κυρα-Τασία να ενημερώσει όλους τους συγ-

γενείς. Σε κάθε τηλεφώνημα το ίδιο: η ανακοίνωση και εκείνες οι απειροελάχιστες στιγμές σιωπής, όπου ο συνομιλητής αναρωτιόταν αν ήταν αλήθεια ή κάποια μακάβριο αστείο, λόγω της ημέρας. Χαζή σκέψη, φυσικά. Ποιος θα τολμούσε να αστειευτεί με κάτι τέτοιο; Όμως, την είχε μισήσει τη μέρα η κυρα-Τασία.

Αν ήταν 19 Μαρτίου ή 22 Ιουλίου ή 7 Νοεμβρίου δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Θα ήταν μια συνηθισμένη ημερομηνία, μια τυχαία μέρα χωρίς νόημα, που θα είχαν την ελπίδα να τη λησμονήσουν με το πέρασμα του χρόνου. Όμως δεν ήταν και κάθε φορά που ακουγόταν εκείνο το εύθυμο “Πρωταπριλιά!” γύρω τους, όλες οι αναμνήσεις εκείνης της φριχτής περιόδου ξυπνούσαν μονομιάς.

Ο Αντώνης είδε το καντήλι αναμμένο στον πάγκο της κουζίνας και θυμήθηκε αμέσως. Ο συνεχής εγκλεισμός τον είχε κάνει να χάσει τελευταία τις μέρες. Η μάνα του καθόταν στο τραπέζι και καθάριζε φασολάκια. Εκατσε κι εκείνος απέναντι με τον καφέ του.

«Να πάρεις τον Χρήστο και την Αγγελική στο Σκιπ μετά, να μιλήσουμε».

«Σκάιπ».

«Εγώ τα εγγλέζικα δεν τα έμαθα», απάντησε εκείνη άτονα.

Ο Αντώνης έμεινε με την κούπα μετέωρη στο μισάνοιχτο στόμα του και την περίμενε να ολοκληρώσει τη φράση της, αλλά η μάνα του συνέχισε να καθαρίζει φασολάκια αφηρημένη.

«Σου λείπει καθόλου;» τη ρώτησε μετά από λίγο.

Εκείνη σταμάτησε ό,τι έκανε και τον κοίταξε παραξενεμένη.

«Ο πατέρας», είπε εκείνος κάνοντας με το κεφάλι νόημα προς τη μεριά του καντηλιού.

Η κυρα-Τασία καρατόμησε βίαια άλλο ένα φασολάκι.
«Πάνε πάνω από είκοσι χρόνια. Μερικές φορές ναι, αλλά έχω συνηθίσει πια».

«Γιατί δεν ξαναπαντρεύτηκες;» ρώτησε πάλι εκείνος.

Η μάνα του άφησε το μαχαίρι κάτω και τον κοίταξε λες και είχε ξεστομίσει καμιά βλαστήμια.

«Πας καλά, παιδάκι μου; Ποιος θα έπαιρνε χήρα γυναίκα με τρία παιδιά; Και το ένα παιδί ήσουν εσύ».

«Γιατί; Τι είχα εγώ;»

«Τον διάολο μέσα σου. Δεν άφηνες τίποτα όρθιο στο πέρασμά σου, σίφουνας ήσουν».

«Μετά μεγάλωσα και ωρίμασα», είπε ο Αντώνης χαμογελώντας.

«Μετά μεγάλωσες κι έγινες μπουνταλάς σαν τον πατέρα σου».

«Δεν το σκέφτηκες, δηλαδή, να βρεις κάποιον άλλο άντρα; Να μην είσαι μόνη;»

«Δεν ήμουν μόνη, είχα εσάς. Αντρα είχα και πέθανε. Δεν ήθελα άλλον. Ο θεός σου έτρεχε το μαγαζί ακόμα μόνος του και φρόντισε να μη μας λείψει τίποτε».

«Μας έλειψε ένας πατέρας», σκέφτηκε ο Αντώνης, αλλά δεν το είπε.

Σηκώθηκε με την κούπα του στο χέρι και πήγε προς το χωλ.

«Ήσουν πολύ γκομενάκι στα νιάτα σου, πάντως, αν ήθελες όλο και κάποιον άλλο θα τύλιγες», είπε περιπαιχτικά.

«Φύγε από δω, δαίμονα, πανάθεμά σε» φώναξε εκείνη γελώντας και του εκτόξευσε μια χούφτα φασολάκια.

Και μετά συνέβη κάτι που μόνο Πρωταπριλιά θα μπορούσε να συμβεί. Το κουδούνι χτύπησε και η κυρα-Τασία σηκώθηκε παραξενεμένη να δει ποιος αποτόλμη-

σε να σπάσει την καραντίνα. Κοίταξε από το ματάκι κι έμπηξε, ξαφνικά, τις φωνές.

«Αχου, Παναγιά μου, ήρθαν να μας μαζέψουν!» φώναξε την ώρα που κλεινόταν στο δωμάτιό της.

Ο Αντώνης πετάχτηκε από τη θέση του κι έτρεξε στην πόρτα. Κοίταξε κι εκείνος απ' το ματάκι. Στην εξώπορτα στεκόταν ένας άντρας ντυμένος με ολόσωμη προστατευτική στολή με κουκούλα και μάσκα και χοντρά λάτεξ γάντια, στερεωμένα με κολλητική ταινία.

«Ο Θωμάς είμαι, από τον τρίτο», ακούστηκε πνιχτή η φωνή του.

Ο Αντώνης άνοιξε και τον κοίταξε έκπληκτος. Από απέναντι είχαν σκάσει μύτη και η κυρία Σταυρούλα με τον άντρα της, ο οποίος -ως συνήθως- αναρωτιόταν ποιος ήταν αυτός.

«Πού πας, ρε Θωμά; Ξεκίνησε η εξερεύνηση του Αρη;» ρώτησε ο Αντώνης γελώντας.

«Ούτε σε εσάς άφησαν την ανακοίνωση;» ρώτησε εκείνος φανερά αγχωμένος. «Πηγαίνω από πόρτα σε πόρτα να ενημερώσω τον κόσμο».

«Ποια ανακοίνωση;» ρώτησε ο Αντώνης.

Ο Θωμάς ύψωσε το χέρι και του έδειξε ένα εκτυπωμένο, μισοτσαλακωμένο χαρτί γεμάτο εθνόσημα και σφραγίδες και υπογραφές.

«Θα γίνει υποχρεωτική εκκένωση σήμερα το πρωί. Σε λίγη ώρα θα έρθουν να μας μεταφέρουν αλλού, το κτίριο έχει κριθεί επικίνδυνο».

«Τι λες, ρε Θωμά; Ποιος το λέει αυτό;»

«Δεν είδες το χαρτί; Δέκα σφραγίδες υπουργείων έχει από κάτω. Βρέθηκαν αρκετά κρούσματα του ιού στη γειτονιά και το κτίριο είναι μολυσμένο».

«Καταρχάς, πού τη βρήκες αυτή τη στολή; Εμείς με το ζόρι βρήκαμε μάσκες».

«Έχω κι άλλες, από το 2011 τις έχω αγοράσει, τότε με την προφητεία των Μάγια. Πάρε τη μάνα σου και βγείτε έξω κι εσείς».

Γύρισε και κοίταξε την κυρία Σταυρούλα.

«Κι εσείς!» φώναξε κι εκείνη τσίριξε τρομαγμένη.

Στη συνέχεια κατέβηκε τα σκαλιά όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αφού η στολή τον εμπόδιζε.

«Τι ήταν αυτό;», φώναξε η κυρα-Τασία που ξεμύτισε από το δωμάτιο.

«Νομίζω ότι τον χάσαμε οριστικά τον Θωμάς», απάντησε ο Αντώνης.

«Τασία, εσύ είσαι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή από τον δεύτερο.

«Εγώ είμαι, Ελένη μου, καλά είσαι;» φώναξε η κυρα-Τασία

«Καλά είμαι, τι έπαθε αυτός πάλι και με κοψοχόλιασε έτσι;»

Και μετά οι φωνές πολλαπλασιάστηκαν και ο κάθε όροφος άρχισε έναν διάλογο εξ'αποστάσεως με τους υπόλοιπους, προκαλώντας ένα πανδαιμόνιο άνευ προηγούμενου στην πολυκατοικία.

«Ο Θωμάς ήταν αυτός;»

«Ο Θωμάς ήταν! Κασσιανή εσύ είσαι;»

«Εγώ είμαι, Τασία μου».

«Η Σταυρούλα είμαι».

«Η Τασία είμαι εγώ».

«Τι κάνει ο κυρ-Απόστολος, Σταυρούλα μου;»

«Ποια είναι αυτή;»

«Η Κασσιανή, Απόστολε, από τον τρίτο».

«Τι έπαθε ο βλαμμένος, ρε παιδιά;»

«Πελοπίδα, εσύ είσαι;»

«Εγώ είμαι κυρα-Λένη».

«Ξέρει κανείς τι τσαμπούναγε ο Θωμάς;»

«Κάτι για ένα χαρτί. Σας άφησαν εσάς χαρτί;»

«Εμάς δεν μας άφησαν κάτι».

«Ούτε σε μένα. Εσένα, Μαίρη μου;»

«Γεια σου, Μαιρούλ»

«Μπες μέσα εσύ, μη χάσεις!»

Μισή ώρα και κάμποσες κραυγές αργότερα είχαν φτάσει στο συμπέρασμα ότι κάποιος είχε στήσει πολύ κακόγουστη φάρσα στο Θωμά. Ποιος ήταν, δεν έμαθαν ποτέ με βεβαιότητα. Πιθανοί ύποπτοι ήταν όλοι όσοι ήξεραν να χρησιμοποιούν υπολογιστή και προγράμματα επεξεργασίας εικόνας -κυρίως ο Στάθης του τετάρτου, που ήταν και κομπιουτεράς. Ο Θωμάς επέστρεψε σπίτι του μια ώρα αργότερα, φουρκισμένος και η ζωή συνεχίστηκε.

Ήταν, πάντως, η πρώτη Πρωταπριλιά μετά από χρόνια που ο Αντώνης κι η κυρα-Τασία γέλασαν τόσο πολύ, χωρίς να έρθουν καν στο μυαλό τους μνήμες από την κακή, εκείνη, χρονιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Ημέρα 13: Γκουίνεθ Πάλτροου

Μαύρα τα μαντάτα. Διότι η καραντίνα είχε αποτελέσματα μεν, είχε πάρει και επέκταση δε. Έτσι, μέχρι το τέλος του μήνα, ίσχυαν τα ίδια περιοριστικά μέτρα και κάθε έξοδος έπρεπε να συνοδεύεται από το αντίστοιχο SMS.

Η κυρα-Τασία, όμως, ούτε τα ψώνια δεν είχε κέφι να κάνει πια, μια και της είχαν αφαιρέσει κάθε χαρά από αυτά. Ουρά για να μπει στο μαγαζί, ουρά για να πάρει κρέας, ουρά για να αγοράσει τη μαναβική, ουρά για το ασανσέρ, ουρά για το ταμείο, ουρά στο φαρμακείο στο τέλος έβαλε την ουρά στα σκέλια κι άρχισε να στέλνει παντού τον Αντώνη.

Βαριόταν κι εκείνος την αναμονή, αλλά προτιμούσε η μάνα του να είναι στο σπίτι ασφαλής. Και καθόταν η κυρα-Τασία μπροστά στην τηλεόραση, αλλά και τις ειδήσεις με το σταγονόμετρο την άφηνε ο γιος της να τις δει.

«Θες να δούμε καμιά ταινία να περάσει η ώρα; Εχω κατεβάσει μερικές», της πρότεινε ένα απόγευμα.

Συνέδεσε τον σκληρό δίσκο στην τηλεόραση κι άρχισε να ψάχνει στα αρχεία του. Κοντοστάθηκε σε έναν τίτλο.

«Το Contagion; Η χειρότερη ταινία για αυτή την περίοδο», μονολόγησε.

«Α, αυτό να δούμε, το Κοτέτσι!» πετάχτηκε η μάνα του.

«Ποιο κοτέτσι, ρε μάνα; Contagion».

«Εγώ τα εγγλέζικα δεν τα έμαθα, ήμουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά».

«Δεν θες να τη δεις αυτή την ταινία τώρα. Είναι με έναν ιό γρίπης που εξαπλώνεται στον πλανήτη, ακριβώς ό,τι ζούμε τώρα».

«Ε, ακόμα καλύτερα. Θα καταλαβαίνω και τι γίνεται. Οχι σαν τα άλλα τα χαζά που βλέπεις, με τα διαστημόπλοια και τα πίου πίου κι εκείνον τον Χάρο με τη δύσπνοια».

«Περιλήψεις για ταινίες πρέπει να γράφεις εσύ. Θα κάνεις μεγάλη θραύση».

Η γκρίνια συνεχίστηκε για λίγη ώρα ακόμα, οπότε ο Αντώνης αποφάσισε να ενδώσει γι' ακόμη μια φορά και να βάλει την ταινία να παίζει. Η μάνα του παρακολούθησε με προσοχή και ανά τακτά διαστήματα πεταγόταν για να πει και τη δική της άποψη:

«Χιιιι. Είναι παντρεμένη και πλάγιασε με άλλον, δηλαδή αυτή; Έτσι το τιμάς το στεφάνι σου, μωρή;»

«Εντάξει, ρε μάνα, χαλάρωσε. Ταινία είναι».

«Πώς τη λένε την ποντικομαμή;»

«Την ηθοποιό; Γκουίνεθ Πάλτροου».

«Πώς;»

«ΓΚΟΥΙ ΝΕΘ ΠΑΛ ΤΡΟ ΟΥ», είπε ο Αντώνης πιο δυνατά, τονίζοντας τις συλλαβές.

«Τι ονόματα είναι αυτά που τους δίνουν στα ξένα; Γκούνι την είπες;»

«Σιγά μην την είπα και Καραγκούνη».

«Αχου! Τι έπαθε τώρα; Πέθανε;»

«Ε, ναι. Ηταν η πρώτη που αρρώστησε».

«Καλά να πάθει. Να ξενοκοιμάται ήθελε η παρδάλω».

«Να πας να δουλέψεις σε τηλεφωνική γραμμή υποστήριξης, μάνα. Χαραμίζεσαι εδώ».

«Εμένα τα μούτρα αυτουνού δεν μου αρέσουνε, πάντως».

«Είναι μπλόγκερ».

«Είδες; Κάτι ήξερα και την αντιπάθησα την ξανθόψειρα».

«Ξέρεις τι είναι μπλόγκερ;»

«Όχι».

«Αχ, το κόλλησε κι η γιατρίνα; Κρίμα μωρέ, κι είναι καλό κορίτσι, προκομμένο. Να, αυτή είναι κοπέλα για σπίτι, τα βλέπεις;»

«Για να καταλάβω τώρα, μου προξενεύεις και χαρακτηριστικές ταινιών;»

«Ναι, για τα μούτρα σου είναι νομίζεις η γιατρίνα. Με καμιά σαν τη Γκούνι θα καταλήξεις εσύ, θα πέφτει το κέρατο σύννεφο».

Στα μισά της ταινίας η κυρα-Τασία είχε πάει στην κουζίνα απηυδησμένη.

«Αντε, με τις βλακείες που διαλέγεις. Δεν μας έφτανε που τα ζούμε κάθε μέρα, πρέπει να τα βλέπουμε και στα έργα τώρα».

Ο Αντώνης αναπήδησε στον καναπέ.

«Με δουλεύεις; Εσύ φαγώθηκες να τη δούμε την ταινία».

Η μάνα του πήρε το ασύρματο στο χέρι και τηλεφώνησε στην κυρία Ελένη για το καθημερινό ραπόρτο. Ο Αντώνης συνέχισε να βλέπει την ταινία, την οποία προσπαθούσε τώρα να περιγράψει η κυρα-Τασία στη φιλενάδα της.

«Κάθεται και βλέπει ένα έργο τώρα, με μια ξετσίπωτη. Τι έκανε; Απάτησε τον άντρα της και κόλλησε το χτικιό και τώρα αρρώστησε όλος ο πλανήτης. Ναι, παιδάκι μου, του δρόμου. Σαν τη Γλυκερία του Σέκερη. Μόνο αμνησία δεν έπαθε αυτή. Ξέρω γω; Μια Γκούνι-κάτι. Ξανθιά, ξυλόκοτα, άμα δεις τα μούτρα της μόνο θα καταλάβεις. Όχι σαν την άλλη, τη γιατρίνα. Προκομμένο κορίτσι, σοβαρό, κόλλησε κι εκείνο. Ναι, το καημένο. Δεν ξέρω, ανύπαντρο μου φάνηκε...»

Ο Αντώνης είχε από ώρα χαμηλώσει τελείως τον ήχο στην τηλεόραση και άκουγε πλέον εκστασιασμένος τη μάνα του, τρώγοντας πατατάκια. Αυτή η μορφή διασκέδασης ήταν σαφώς ανώτερη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Ημέρα 14: Σκυλίσια ζωή

Πρωί πρωί την επόμενη μέρα, ακούστηκαν ξυσίματα στην πόρτα. Η κυρα-Τασία στάθηκε σε επιφυλακή και πήρε ένα τηγάνι στο χέρι.

«Πάλι αμολυμένο τον έχουν τον δαίμονα;»

Ο Αντώνης πλησίασε στην πόρτα και κοίταξε από το ματάκι. Στη συνέχεια άνοιξε κι ένα χαρούμενο γάβγισμα ακούστηκε, το οποίο συνοδεύτηκε -ως συνήθως- από ένα σκούξιμο της κυρα-Τασίας.

«Σκύλε! Τι κάνεις, αγόρι μου;»

«Σόρι! Σας έχει μεγάλη συμπάθεια, με τραβάει συνέχεια στην πόρτα σας».

Συνοδός του Σκύλου αυτή τη φορά ήταν ο Στάθης. Βαριεστημένος, αγουροξυπνημένος και με το μαλλί παστωμένο με τόσο ζελέ που μπορούσε να ισιώσει και τον πύργο της Πίζας. Φορούσε ασύρματα ακουστικά στα αυτιά και κρατούσε ένα χρυσό κινητό. Αν ήταν λίγο πιο έξυπνος θα φρόντιζε να μην τα επιδεικνύει πολύ στη γειτονιά εκείνη. Ήταν κι ο Σκύλος τόσο αγαθός, που αν τους την έπεφταν κλέφτες θα τους έκανε χαρές όσο το αφεντικό του θα γέμιζε τρύπες.

«Πώς και τον βγάζεις εσύ; Είχαμε συνηθίσει να βλέπουμε την Του... -τη Φλο».

«Δεμένο τον έχει;» φώναξε η μάνα του από το βάθος.

«Φοράει το λουρί, μάνα».

Η κυρα-Τασία εμφανίστηκε δειλά-δειλά κι ο Σκύλος αφηνίασε από τη χαρά του.

«Τι κάνεις, Στάθη μου;»

«Είπα να κάνω ένα μπρέικ από το στρίμιγκ», είπε ο Στάθης. «Κάτι δεν πάει καλά με τη σύνδεσή μου τελευταία, η ταχύτητα έχει μειωθεί τραγικά».

«Δεν είσαι ο μόνος που έχει θέμα. Είναι πλέον όλοι κλεισμένοι στα σπίτια τους και χρησιμοποιούν το ίντερνετ, λογικό είναι».

«Φακ δις σιτ», είπε ο Στάθης κι η κυρα-Τασία κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας, ασχέτως αν δεν είχε καταλάβει τίποτα.

«Οπότε τώρα τον βγάζεις εσύ βόλτα, ε;»

«Ναι, η Φλο είναι πάνω και έχει κολλήσει με κάτι μείκ απ τουτόριαλζ. Εχω κι αυτή να μου τρώει ό,τι έχει απομείνει από το μπάντγουιντθ, δεν πρόκειται να βγάλω λάιβ στο τέλος».

«Τι λέει;» ρώτησε η κυρα-Τασία από πίσω.

«Θα στα μεταφράσω αργότερα», είπε ο Αντώνης.

«Κι αυτός ο μούργος θέλει βόλτες τρεις φορές τη μέρα. Με έχει ξεποδαριάσει», συνέχισε ο Στάθης, όσο ο Σκύλος προσπαθούσε να σκαρφαλώσει στον Αντώνη.

«Δεν λες πάλι καλά που έχεις κι αυτόν και μπορείς να βγαίνεις άνετα έξω; Τυχερός είσαι», είπε ο Αντώνης.

«Ναι, ε; Ανταλλάζουμε όποτε θέλεις».

«Σοβαρά;»

Το μάτι του Αντώνη άστραψε. Δεν έλεγε όχι σε καμία ευκαιρία για ξεπόρτισμα.

«Ναι, θέλεις να τον βγάλεις εσύ; Εδώ γύρω στη γειτονιά τον πηγαίνω, όχι μακριά».

«Πού θα πας, παιδάκι μου, με το δαίμονα; Ξέρεις εσύ από σκυλιά;» είπε η κυρα-Τασία από πίσω.

«Σκυλί είναι, ρε μάνα, όχι αλωνιστική μηχανή. Το κρατάς από το λουρί και περπατάτε».

«Ποιο λουρί, παιδάκι μου; Αυτό είναι δαιμονισμένο, θα σε ρίξει χάμω και θα σε σέρνει στους δρόμους σαν παρκετέζα».

Ο Στάθης, φυσικά, είχε ήδη κρεμάσει από το λαιμό του Αντώνη ένα μικρό τσαντάκι με τα συμπράγκαλα: σακουλάκια για τα περιττώματα, ένα ζουληχτό παιχνιδάκι, ένα μπαλάκι τένις, ένα σακουλάκι με λιχουδιές και ένα μπουκάλι νερό με ειδικό καπάκι για να μπορεί να πίνει το σκυλί.

«Τι είναι όλα αυτά, ρε Στάθη; Βόλτα είπαμε, όχι ταξίδι».

«Μερικές φορές τον πηγαίνω σε εκείνο το παρκάκι πιο πάνω για να ασκείται και λίγο. Του αρέσει να κυνηγάει το μπαλάκι».

«Ποιο παρκάκι; Εκείνο με τα προζόνια;» τσίριξε η κυρα-Τασία. «Να πάρεις και προστασία, Αντώνη!»

«Εντάξει, ρε μάνα. Θα πάρω και προφυλακτικά».

«Ευχαριστώ πολύ! Οποτε θες, τον φέρνεις επάνω», είπε ο Στάθης και διακτινίστηκε, σχεδόν, πριν προλάβει να του χαλάσει την κοπάνα η κυρα-Τασία.

«Πού πας, παιδάκι μου; Θα σε μαχαιρώσουν».

«Ποιος θα με μαχαιρώσει εννιά το πρωί, ρε μάνα; Οσοι είναι στο πάρκο βαράνε ντάγκλες τέτοια ώρα, δεν θα με βλέπουν καν μπροστά τους».

«Τι νούμερο θα στείλεις;» ρώτησε η μάνα του όταν τον είδε να βγάζει το κινητό.

«6. Βγάζω τον σκύλο για βόλτα».

«Κι άμα δεν γυρίσεις πίσω, εγώ τι θα κάνω;»

«Μην ανησυχείς, θα γυρίσει ο Σκύλος. Θα σου ξύσει την πόρτα, θα ανοίξεις και θα σε οδηγήσει στο πτώμα μου», απάντησε εκείνος γελώντας και τρέχοντας στις σκάλες, όσο η μάνα του τον έβριζε από πίσω.

«Πού θες να πάμε, αγόρι μου;» ρώτησε όλο ενθουσιασμό ο Αντώνης όταν βγήκαν έξω.

Παντού, προφανώς.

Ο Σκύλος άρχισε να τραβάει σαν παλαβός, μυρίζοντας τα πάντα, κατουρώντας κάθε δέντρο, ρόδα, κολόνα, πόρτα, γλάστρα και κουτί του ΟΤΕ και προσπαθώντας να χώσει την κεφαλα του όπου χωρούσε. Ο Αντώνης, τελειώς άβγαλτος, έκανε ό,τι μπορούσε για να τον κουμαντάρει, αλλά κατέληγε να κάνει σκι πάνω στις πλάκες του πεζοδρομίου.

Αυτό που τον τρομοκράτησε περισσότερο ήταν το γεγονός ότι το σκυλί αποφάσισε να κάνει την ανάγκη του ακριβώς μπροστά στην είσοδο μιας πολυκατοικίας. Κάθιδρος και αγχωμένος, προσπαθούσε με το ένα χέρι να κοντρολάρει τον Σκύλο που τραβολογούσε σαν παλαβός και με το άλλο να βγάλει ένα σακουλάκι και να μαζέψει το “δωράκι” που είχε αφήσει πίσω του. Και όλα αυτά, συγκρατώντας την αηδία που τον είχε πιάσει.

Τη στιγμή που (νόμιζε πως) τα είχε καταφέρει, ο Σκύλος τέντωσε το κορμί του απότομα και κάρφωσε το βλέμμα του στο απέναντι πεζοδρόμιο. Εκεί όπου περνούσε μια γυναίκα με το δικό της σκύλο, ένα μικροκαμωμένο λευκό τεριέ. Ο Σκύλος έβγαλε ένα δυνατό γάβγισμα και πετάχτηκε μπροστά με όλη του δύναμη.

«Οχι!» φώναξε ο Αντώνης, ο οποίος ένιωσε να χάνει την ισορροπία του.

Απλωσε και το άλλο χέρι και άρπαξε δυνατά και με τα δύο το λουρί. Παράλληλα, είδε με τρόμο το φρεσκογεμισμένο σακουλάκι που κρατούσε να εκτοξεύεται προς τα πίσω. Το σακουλάκι το οποίο δεν είχε κλείσει ακόμη. Το περιεχόμενό του διέγραψε καμπυλωτή πορεία στον αέρα και κατέληξε με ένα φινετσάτο “πλατς” πάνω στο παρμπρίζ ενός σταθμευμένου αυτοκινήτου.

Ο Σκύλος τράβηξε πάλι γαβγίζοντας, το απέναντι σκυλί γάβγισε κι εκείνο, φανερά τρομοκρατημένο, ο Αντώνης πέταξε μια ακατάληπτη βρισιά και στη συνέχεια έσκασε με την κοιλιά πάνω σε μια ξεχαρβαλωμένη ζαρντινιέρα. Ευτυχώς, η ζαρντινιέρα πρόσφερε την κατάλληλη αντίσταση. Ο Αντώνης στηρίχτηκε πάνω της με τον ώμο και συγκράτησε το ζωντανό πριν ταξιδέψει σε τόπο χλοερό, τόπο αναψύξεως κάτω από τις ρόδες ενός διερχόμενου ταξί.

«Ηλίθιε!» φώναξε δυνατά ο Αντώνης, χωρίς να μπορεί να ξεχωρίσει αν έβριζε περισσότερο το σκυλί ή τον εαυτό του.

Η κυρία με το τεριέ τον κοίταξε με ένα βλέμμα περιφρόνησης, φρίκης και οίκτου ταυτόχρονα. Εκείνος σηκώθηκε, ξεσκονίστηκε κι έριξε ένα άγριο βλέμμα στο χαζόσκυλο, το οποίο έσκυψε να χαϊδέψει στο κεφάλι, μια και δεν έφταιγε εκείνο που ήταν χαζό.

«Μπουνταλάς, σαν τα αφεντικά σου», είπε.

Την ίδια στιγμή τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Άκουσε έναν χαρακτηριστικό ήχο και είδε τα φώτα του αυτοκινήτου μπροστά του να αναβοσβήνουν στιγμιαία, σημάδι πως κάποιος το είχε ξεκλειδώσει. Το ίδιο αυτοκίνητο με το πεσκέσι πάνω στο παρμπρίζ.

Με την άκρη του ματιού του είδε έναν γεροδεμένο τύπο να σκάει μύτη από μια πόρτα και να πλησιάζει το όχημα. Αρπάξε τον Σκύλο στην αγκαλιά του σαν τσουβάλι κι άρχισε να τρέχει πανικόβλητος στο πεζοδρόμιο. Λίγο αφού έστριψε στη γωνία άκουσε κάποιον να κατεβάζει καντήλια πίσω του και τα πόδια του πήραν φωτιά, ενώ το σκυλί έμοιαζε ενθουσιασμένο από την αλλαγή ρουτίνας.

Μισή ώρα αργότερα είχε μπει στο δικό τους κτίριο. Ήταν κατάκοπος, ιδρωμένος και σχεδόν σίγουρος ότι

είχε σπάσει μερικά πλευρά. Μπήκε στο ασανσέρ, επέστρεψε τον Σκύλο στο Στάθη και τον ενημέρωσε ότι η όλη εμπειρία ήταν αρκετά ενδιαφέρουσα και πρωτόγνωρη και δεν σκόπευε να την επαναλάβει ποτέ στη ζωή του.

Η κυρα-Τασία τον περίμενε στο σαλόνι.

«Ζεις;»

«Οριακά».

«Πήγατε στο πάρκο;»

«Όχι, γυμναστήκαμε αλλιώς».

Πήγε στο δωμάτιό του και δεν ξαναβγήκε μέχρι το μεσημέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Ημέρα 15: Μνήμες Τσερνόμπιλ, μέρος δεύτερον

Η Δευτέρα ήταν η μέρα που καινούργιος πανικός γεννήθηκε στο σπίτι της κυρα-Τασίας. Καινούργιος πανικός, ο οποίος -παραδόξως- ήταν βασισμένος σε έναν παλιότερο. Προφανώς, το 2020 ήταν η χρονιά που οι συμφορές έρχονταν πιασμένες χεράκι-χεράκι.

«Αχου, Παναγιά μου, τι κακό μάς βρήκε πάλι;» έσκουξε από το δωμάτιό της.

«Τι κακό μας βρήκε;» ρώτησε από το σαλόνι ο Αντώνης.

Η μάνα του εμφανίστηκε με το ασύρματο στο χέρι, οπότε ήταν προφανές ότι το κακό είχε το όνομα “Ελένη”.

«Βάλε αμέσως τηλεόραση, τις ειδήσεις».

«Είπαμε να τις κόψουμε τις ειδήσεις, γιατί συνέχεια πανικοβάλλεσαι, ακριβώς όπως τώρα».

«Παιδάκι μου, βάλε να δούμε, καίγεται το Τσερνόμπιλ πάλι. Στον αέρα θα τυναχτούμε με τα πυρηνικά τους».

«Ρε μάνα, το Τσερνόμπιλ έχει σταματήσει να λειτουργεί είκοσι χρόνια τώρα».

«Ναι, αλλά τα πυρηνικά ακόμη εκεί μέσα τα έχουν, δεν τα έχουν πάρει. Βάλε να δούμε, είπα».

«Δεν βάζω τίποτα. Το διάβασα στο ίντερνετ. Δεν καίγεται ο αντιδραστήρας, το δάσος καίγεται, στη ζώνη αποκλεισμού».

«Βρε, η Ελένη λέει ότι έχει ανέβει η ραδιενέργεια».

«Δεν είναι αερόστατο να ανέβει, έχει αυξηθεί λίγο το επίπεδο».

«Τι λίγο; Εκατό φορές είπε η Ελένη».

«Όχι, εφτά χιλιάδες πες της. Δεκαέξι φορές είναι -και είναι πάλι μέσα στα όρια. Το δάσος ήταν στο επίκεντρο της μόλυνσης κι έχει εμποτιστεί με ραδιενέργεια. Τώρα που καίγεται, λογικό είναι ν' απελευθερώνεται αυτή στην ατμόσφαιρα».

«Κι άμα φτάσει εδώ τι θα κάνουμε;»

«Θα πετάξουμε σε πιο ασφαλές μέρος με τα φτερά που θα μας φυτρώσουν».

«Να μου λείπουν οι ειρωνείες σου. Εννιά μήνες», είπε η μάνα του.

Ο Αντώνης την κοίταξε παραξενεμένος.

«Το ξέρεις το υπόλοιπο, βαριέμαι να στο λέω συνέχεια», πρόσθεσε εκείνη.

«Λοιπόν, μάνα, δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση. Κομμένα και τα τηλέφωνα της κυρίας Ελένης. Μια φορά τη βδομάδα θα μιλάτε, θα λέτε μόνο τα δικά σας -κι εκείνα με επίβλεψη».

«Μπα; Δεν το ξέραμε να σε βάλουμε δερβέναγα με ποιον θα μιλάμε».

«Η Ελένη μιλάει με τον ηλίθιο το Θωμά και μετά παίρνει εσένα και σου γεμίζει τα μυαλά με βλακείες και σε αγχώνει όλο και πιο πολύ. Και είπαμε ότι πρέπει να αποφεύγεις το στρες».

«Με έχεις κλεισμένη μέσα στο σπίτι όλη μέρα, μόνο την Ελένη έχω να μιλάω. Δεν θα μου το κόψεις κι αυτό».

«Δεν σε έχω εγώ κλεισμένη, καραντίνα έχουμε».

Το κουδούνι διέκοψε την αψιμαχία. Κοιτάζανε και οι δύο την πόρτα παραξενεμένοι.

«Ποιος είναι;» ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Δεν έχω τηλεπαθητικές δυνάμεις, ίσως αποκτήσω αν με χτυπήσει η ραδιενέργεια», είπε ξερά ο Αντώνης.

Εκείνη κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της και κοίταξε από το ματάκι.

«Η Ελένη είναι», είπε σαστισμένη.

«Αυτή δεν βγαίνει ποτέ έξω, τι έπαθε; Λες να ακουγόμασταν;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Μας άκουσε από τον τρίτο; Αυτή δεν θα ακούσει σήμαντρο αν το χτυπήσεις στο αυτί της», είπε η μάνα του και άνοιξε την πόρτα.

Η κυρία Ελένη μπήκε μέσα σε αλλόφρονη κατάσταση, έπεσε σε μια καρέκλα κι άρχισε να κλαψουρίζει.

«Τι έπαθες, παιδάκι μου; Τι έγινε;» ρώτησε η κυρα-Τασία κι έκατσε δίπλα της.

«Η Λίτσα», κλαψούρισε εκείνη.

«Η κόρη σου;»

Η κυρία Ελένη κούνησε το κεφάλι καταφατικά και ξέσπασε σε λυγμούς.

«Τι έπαθε;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Το κόλλησε», απάντησε εκείνη σπαρακτικά.

«Αχου, Παναγιά μου», είπε η κυρα-Τασία και κοίταξε τον Αντώνη με ένα βλέμμα τρόμου.

«Πού το ξέρετε;» ρώτησε εκείνος πάλι.

Η κυρα-Τασία έφερε ένα ποτήρι νερό στη φιλενάδα της κι εκείνη σαν να ηρέμησε κάπως.

«Με πήρε τηλέφωνο. Είχε λίγο βήχα εδώ και μέρες, ένιωθε και μια ατονία. Δεν μου είχε πει τίποτα για να μην ανησυχήσω. Έκανε το τεστ χθες και σήμερα της είπαν ότι βγήκε θετικό», είπε και της ήρθε πάλι ένας λυγμός.

«Ηρθε σε επαφή μαζί σας αυτές τις μέρες;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Οχι, μόνο από το τηλέφωνο. Και πίσω από την πόρτα της μιλούσα, όποτε μου έφερνε τα ψώνια μου. Αχ, τι θα κάνω, Τασία μου; Τι θα κάνω αν πεθάνει;»

«Φάε τη γλώσσα σου, καημένη. Γιατί να πεθάνει;»

Ο Αντώνης πλησίασε κι έκατσε δίπλα της.

«Η Λίτσα είναι νέα. Και δεν έχει κάποιο πρόβλημα υγείας, έτσι δεν είναι;»

Η κυρία Ελένη έγνεψε καταφατικά.

«Ωραία, δεν ανήκει σε ομάδα υψηλού κινδύνου, τότε».

«Κι άλλοι δεν ανήκαν και πέθαναν», είπε εκείνη κι έβαλε πάλι τα κλάματα.

«Μπορεί να είχαν κάποιο υποκείμενο νόσημα και να μην το γνώριζαν. Ούτως ή άλλως, αποτελούν μικρό ποσοστό. Οι περισσότεροι θα περάσουν τη νόσο στην πολύ ήπια μορφή της. Κάποιοι μπορεί να είναι και τελείως ασυμπτωματικοί, το διάβασα σε ένα άρθρο».

«Δηλαδή, μπορεί να γίνει καλά;»

«Αυτό είναι το πιο πιθανό και αυτό λένε και τα στατιστικά στοιχεία. Το πιο μεγάλο ποσοστό των ασθενών θα αναρρώσει. Κι από τους νοσούντες, οι περισσότεροι δεν θα αρρωστήσουν καν βαριά. Μια χαρά θα είναι η Λίτσα».

«Τι θα κάνω εγώ ως τότε; Δεν έχω κανέναν άλλο», ρώτησε η κυρία Ελένη την κυρα-Τασία.

«Θα πηγαίνω εγώ να σας ψωνίζω», είπε ο Αντώνης. «Ο,τι θέλετε θα το λέτε στη μάνα μου και θα φτιάχνει εκείνη μια λίστα και θα σας το φέρνω εγώ».

«Και τα φάρμακά μου;»

«Και τα φάρμακά σας θα τα φέρνω εγώ. Οι συνταγές πια γράφονται και εξ' αποστάσεως, δεν χρειάζεται καν να πηγαίνετε στον γιατρό».

«Και θα σου φέρνει και το κομπιούτερ να μιλάς με τη Λίτσα στο Σκιπ».

«Το απορρυπαντικό;» ρώτησε εκείνη μπερδεμένη.

Λίγο αργότερα είχαν καταφέρει να την ηρεμήσουν. Ο Αντώνης της έδειξε και κάμποσα αισιόδοξα άρθρα στο ίντερνετ για να την καθησυχάσει κι επέστρεψε σπίτι της κεφάτη. Εκείνος άραξε στο σαλόνι ξεφυσώντας και η μάνα του αποφάσισε να ετοιμάσει το βραδινό. Πριν πάει στην κουζίνα στάθηκε για λίγο από πάνω του.

«Μπουνταλά», είπε σιγανόφωνα και του ανακάτεψε τα μαλλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ημέρα 17: Ψεκασμένοι

«**Ε**πανάσταση θα γίνει», είπε η κυρα-Τασία, στην-
μένη μπροστά στην τηλεόραση.

«Τι λες πάλι, Ποπολάρε;» ρώτησε ο Αντώνης από το
δωμάτιό του.

«Παιδάκι μου, είναι δυνατόν να απαγορεύσουν τις
ακολουθίες του Πάσχα; Πού ακούστηκε Πάσχα στην
Ελλάδα χωρίς επιτάφιο και δώδεκα ευαγγέλια;»

«Αντε πάλι. Θα γίνουν, ρε μάνα, απλώς δεν θα πάει ο
κόσμος. Εδώ ακόμα κι οι παπάδες δείχνουν να το απο-
δέχονται και ζητάνε από τον κόσμο να προσευχηθεί
από το σπίτι του. Εσύ γιατί κόλλησες;»

«Μα δεν είναι μόνο αυτό. Εδώ, λέει, σκοπεύουν να
κόψουν και την έξοδο του Πάσχα. Θα ελέγχουν τον
κόσμο μην τυχόν και φύγει για τα χωριά και θα ρίχνουν
πρόστιμα κατακέφαλα».

«Και καλά θα κάνουν. Τα χωριά και τα νησιά είναι τα
πιο ασφαλή αυτή τη στιγμή και θέλουν κάμποσοι ανε-
γκέφαλοι να τα γεμίσουν κι αυτά με κόσμο; Γιατί; Για
να μεταδοθεί κι εκεί ο ιός; Και στην επαρχία δεν έχουν
καν νοσοκομεία και κλινικές, θα τους ξεκάνουν όλους».

«Δεν έχεις κι άδικο», είπε η κυρα-Τασία κουνώντας
το κεφάλι. «Αλλά τι σόι Πάσχα θα είναι αυτό;»

«Διαφορετικό. Γι' αυτό και θα το θυμόμαστε».

Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι. Πετάχτηκε η κυρα-
Τασία από την πολυθρόνα της, λες κι είχε έρθει η Γκε-
στάπο να τη συλλάβει.

«Ποιος είναι;» φώναξε πανικόβλητη στον Αντώνη.

«Εμένα ρωτάς; Γιατί δεν ρωτάς τον ίδιο;» είπε εκείνος μπαίνοντας στο σαλόνι.

Η μικρόσωμη γυναίκα έτρεξε στην εξώπορτα, πάτησε στις μύτες των ποδιών και κοίταξε από το ματάκι. Στη συνέχεια γύρισε προς τον Αντώνη.

«Είναι ένας καπελωμένος», του είπε με μια έκφραση απορίας.

«Τι εννοείς καπελωμένος;»

«Φοράει καπέλο».

«Καουμπόικο;»

Το κουδούνι ήχησε ακόμη μια φορά.

«Ρώτα ποιος είναι, ρε μάνα».

Εκείνη κόλλησε πάνω στην πόρτα συνωμοτικά.

«Ποιος είσαι;»

«Έχω την παραγγελία σας από την Amazon».

Η κυρα-Τασία στράφηκε πάλι στον γιο της.

«Ποια είναι αυτή;»

Ο Αντώνης της έκανε νόημα να παραμερίσει και πήγε με γοργό βήμα να ανοίξει, ενώ η μάνα του έτρεξε και κλείστηκε στην κρεβατοκάμαρα τρομαγμένη. Δυο λεπτά αργότερα, ένα μικρό ορθογώνιο πακέτο βρισκόταν στον πάγκο της κουζίνας. Η κυρα-Τασία στεκόταν σε μian άκρη και το περιεργαζόταν από απόσταση.

«Τι είναι αυτό;»

«Ήρθαν τα βιβλία που παρήγγειλα».

«Πάλι πετάς τα λεφτά σου σε χαζομάρες;»

«Χαζομάρες τα βιβλία; Μακάρι να μπορούσα να αγοράσω περισσότερα».

«Όταν ήσουν στη σχολή δεν άνοιγες βιβλίο. Τώρα σε έπιασε ο πόνος».

«Αλλά τα βιβλία της σχολής, κι άλλο τα λογοτεχνικά».

«Εγώ ξέρω ότι τα παιδάκια στην Αφρική πεινάνε».

«Και τι θες; Να τους στείλω τα βιβλία να τα φάνε;» απάντησε εκείνος με τον ειρωνικό τόνο που πάντοτε άναβε τα λαμπάκια της μάνας του.

Δεν την περίμενε να του υπενθυμίσει πάλι το φουλ εννιάμηνο που τον κουβαλούσε στην κοιλιά της. Πήγε στο δωμάτιό του για να βρει ένα κοπίδι. Όταν επέστρεψε, η μάνα του στεκόταν πάνω από το πακέτο, με την πλάτη γυρισμένη προς αυτόν. Μια έντονη, δυσάρεστη μυρωδιά γαργάλησε τα ρουθούνια του.

«Τι κάνεις εκεί;» τη ρώτησε όταν συνειδητοποίησε τι συνέβαινε.

«Ψεκάζω. Μπορεί να είχε τον ιό αυτός και να τον έχει αφήσει στο πακέτο».

«Και το ψεκάζεις με εντομοκτόνο; Ιός είναι, όχι κολεόπτερο».

«Αυτό σκοτώνει τα πάντα. Δεν θυμάσαι τότε που ψέκασε η Σταυρούλα και ψόφησε η γάτα της;»

«Η γάτα της κυρίας Σταυρούλας ήταν εκατόν ογδόντα χρονών, σαν την κυρία Σταυρούλα. Και με βεντάλια να τη φυσούσες θα τα κακάρωνε, δεν ήθελε και πολύ».

«Δεν το ξέρεις αυτό».

«Ωραία, τουλάχιστον μη χρησιμοποιείς αυτό το δηλητήριο. Θα γλιτώσουμε από τον ιό και θα πάμε από κατσαριδοκτόνο. Αν θες να είσαι σίγουρη, καθάρισε το πακέτο με αντισηπτικό χεριών».

«Τρελάθηκες; Αν τελειώσει πού θα βρούμε άλλο; Στην Αμερική πυροβολούν ο ένας τον άλλο για ένα μπουκαλάκι».

«Έχουμε τόσα μπουκαλάκια».

«Όχι. Θα το κρατήσουμε για ώρα ανάγκης».

«Είμαστε ήδη σε πανδημία! Αυτή είναι η ώρα ανάγκης. Και σταμάτα να ψεκάζεις, μας φλόμωσες».

«Να ανοίξεις τα παράθυρα».

«Έχει 10 βαθμούς έξω σήμερα. Το θέμα είναι να αποφύγουμε την πνευμονία, όχι να την αρπάξουμε εθελοντικά».

«Ολο υπερβάλλεις. Δεν μυρίζει τόσο πολύ».

«Έχει αρχίσει να ξεφλουδίζει η μπογιά από τους τοίχους, ρε μάνα, με δουλεύεις;»

Πέντε λεπτά αργότερα κάθονταν στο μπαλκόνι με μπουφάν και τις πόρτες ορθάνοιχτες, ώσπου να ξεβρομίσει το σπίτι. Η κυρα-Τασία γύρισε και κοίταξε τον Αντώνη που χάζεψε τα νεοαπεκτηθέντα βιβλία του.

«Εστειλες sms;»

«Τι sms να στείλω;»

«Οτι είμαστε έξω».

«Στο μπαλκόνι είμαστε, όχι στο στάδιο Καραϊσκάκη».

«Εγώ ξέρω ότι έχει απαγορευτεί να βγαίνουμε έξω χωρίς λόγο».

«Μα δεν είμαστε έξω, σπίτι μας είμαστε».

«Ναι, Αντώνη μου, αλλά δεν είμαστε ΜΕΣΑ στο σπίτι μας. Είμαστε έξω από αυτό».

«Και τι θες τώρα; Να στείλω μήνυμα ότι βγήκαμε για γυμναστική; Ωραία, τρέχα εσύ πάνω-κάτω στο μπαλκόνι κι εγώ θα κάνω μονόζυγο στα μπουγαδόσχοινα».

«Να μου λείπουν οι ειρωνείες σου. Εννιά μήνες...»

«Ναι, ναι, ξέρω, εννιά μήνες με κουβάλησες και δεν έλεγα να βγω. Αν ήξερα τι με περίμενε, θα χωνόμουν και πιο βαθιά».

Ακολούθησαν μερικές στιγμές πολυπόθητης ησυχίας. Αλλά ήταν σίγουρος ο Αντώνης ότι δεν θα κρατούσε πολύ. Την έβλεπε την κυρα-Τασία με την άκρη του ματιού του να σαλεύει και να σπαρταράει στην καρέκλα της, λες και τρωγόταν να πει αυτό που είχε στο μυαλό της. Ωσπου δεν κρατήθηκε άλλο και το είπε.

«Είμαστε ασφαλείς εδώ;»

«Τι εννοείς;»

«Μήπως μπορεί να κολλήσουμε το χτικιό».

«Δεν μεταδίδεται με τον αέρα, μια χαρά είμαστε».

«Ναι, αλλά η λεγάμενη από πάνω ήταν έξω κι άπλω-
νε προχθές. Και την άκουσα που έβηξε κάποια στιγμή».

«Έβηξε προχθές και θα κολλήσουμε σήμερα; Ανα-
δρομική γρίπη πρώτη φορά ακούω».

«Στις ειδήσεις άκουσα που έλεγαν ότι ο ιός μπορεί να
ζήσει πολλές μέρες στις επιφάνειες».

«Θα την ξηλώσω την κεραία και θα ησυχάσω».

Πάλι μερικά δευτερόλεπτα ησυχίας. Αλλά την ήξερε
τη μάνα του ο Αντώνης. Όταν την έπιαναν οι εμμονές
της δύσκολα το έβαζε κάτω. Όπως ήταν αναμενόμενο,
επανήλθε δριμύτερη.

«Κι αν έβηξε προς τα κάτω η λεγάμενη;»

«Παίζει ρόλο η φορά του βήχα;»

«Μπορεί να έβηξε πάνω στα κάγκελά μας».

«Ρε μάνα, θα με τρελάνεις σήμερα; Μια με το κατσα-
ριδοκτόνο, μια με την παράνοια; Ακούμπησες τα κάγκε-
λα;»

«Όχι».

«Ε, τότε μην τα ακουμπάς και θα είσαι εντάξει».

«Ναι, αλλά φυσάει και μπορεί να μας έρχεται το χτι-
κιό στα μούτρα».

Ο Αντώνης έκλεισε το βιβλίο με δύναμη και το πέτα-
ξε στο τραπέζι. Το απεγνωσμένο βλέμμα του τα έλεγε
όλα. Σκέφτηκε τις επιλογές του. Μπορούσε να μπει πάλι
μέσα και να επιλέξει την αργή και βασανιστική ασφυ-
ξία. Μπορούσε να κάτσει εκεί και να προσπαθήσει να
συζητήσει λογικά με τη μάνα του -κάτι που δεν είχε κα-
ταφέρει να κάνει από το 2003. Η μπορούσε απλώς να
πηδήξει από το μπαλκόνι. Στον πρώτο έμεναν, με λίγη

τύχη θα προσγειωνόταν ομαλά. Με ακόμη περισσότερη τύχη, θα έσκαγε κάτω με το κεφάλι και θα ησύχαζε οριστικά. Αποφάσισε να σφίξει τα δόντια και να επιλέξει το δεύτερο.

«Και να έβηξε η Μαιρούλα, δεν σημαίνει ότι είναι άρρωστη. Ο κόσμος βήχει για χίλιους δυο λόγους».

«Μμμμμμ...» ξίνισε η μάνα του στο άκουσμα του ονόματος. «Η Μαιρούλα... Το ξόανο».

«Τι τη βρίζεις τη γυναίκα τώρα; Τι σου έκανε;»

«Εμένα τίποτα. Σε κάτι μουσάτους κάνει. Εμ, πώς να μην το κολλήσει μετά το χτικιό με τόσους που πηγαίνει;»

«Μάνα, αρκετά. Σταμάτα να τις διαδίδεις κι εσύ αυτές τις φήμες, σαν καμιά κατίνα. Και στο κάτω κάτω δεν θα σας δώσει και λογαριασμό τι θα κάνει με την ερωτική της ζωή».

«Ποια ερωτική ζωή, βρε χαϊβάνι; Εμείς στο χωριό κάτι τέτοιες τις ξυρίζαμε γουλί και τις γυρνούσαμε από μαχαλά σε μαχαλά».

«Μάνα, αν συνεχίσεις θα γλείψω τα κάγκελα», φώναξε εκείνος και σηκώθηκε απειλητικά.

Η μάνα του λούφαξε στην καρέκλα της.

«Κάτσε κάτω, παιδάκι μου. Δεν μπορούμε να πούμε μια κουβέντα παραπάνω, αμέσως ν' αρχίσεις τα δράματα».

Επεσε πάλι σιωπή για λίγες στιγμές. Και μετά, ακούστηκε η ατάκα που του γύρισε το μάτι ανάποδα.

«Μήπως να ψεκάσω κι εδώ;»

Τριάντα δευτερόλεπτα αργότερα, το μπουκαλάκι με το εντομοκτόνο εκτοξευόταν από τη βεράντα και κατέληγε κάπου στην απέναντι οικοδομή, κάτω από τις έντονες διαμαρτυρίες της κυρα-Τασίας.

«Θα πάω να το πάρω πίσω, να ξέρεις», είπε η μάνα.

«SMS να στείλεις πρώτα», απάντησε ο γιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ημέρα 18: Σύρραξη

Τα μαθήματα νοηματικής με τη Μαίρη και τον Σάββα συνεχίζονταν τακτικά μέσω υπολογιστή, μια και έπρεπε να τηρούν τις αποστάσεις. Ο Αντώνης τις τηρούσε, δηλαδή -η Μαίρη και ο Σάββας είχαν αποφασίσει να περάσουν το υπόλοιπο την καραντίνας μαζί, οπότε η Μαίρη είχε εγκατασταθεί στο σπίτι του.

Αλλωστε, είχε ενημερωθεί από τον Αντώνη για την κατάσκοπο που είχε φυτέψει η μάνα του και δεν ήθελε να ρισκάρει να δει κάνα αδιάκριτο μάτι τον Σάββα. Κάπου κάπου επέστρεφε στο δικό της διαμέρισμα η Μαίρη για να βάλει μπουγάδα ή να πάρει κάτι που χρειαζόταν.

Όπως έκανε και το πρωινό εκείνης της Πέμπτης, που έμελλε να γίνουν θέαμα σε ολόκληρη τη γειτονιά. Διότι όταν εξαναγκάζεις τόσους ανθρώπους σε υποχρεωτική απομόνωση και εγκλεισμό, είναι πολύ λογικό τα νεύρα τους να τεντώνονται. Μέχρι που κάποια στιγμή σπάνε με την πιο ασήμαντη αφορμή.

Η Μαίρη, λοιπόν, βγήκε στο μπαλκόνι της να απλώσει τα ρούχα. Την ίδια ώρα που βγήκε και η κυρα-Τασσία να ποτίσει τα λουλούδια της. Και καθώς η Μαίρη άπλωνε το τρίτο μπλουζάκι, καθάρισε ασυναίσθητα τον λαιμό της, όπως τον καθαρίζουν πού και πού όλοι οι άνθρωποι.

«Νάτα μας πάλι!» ακούστηκε μια τσιρίδα από τον κάτω όροφο.

Η Μαίρη κοντοστάθηκε, μα δεν έδωσε σημασία. Με κάποιον τα είχε βάλει πάλι η τρελή η μάνα του Αντώνη. Απλωσε ένα σουτιέν και καθάρισε πάλι τον λαιμό της.

«Μπες μέσα, πια, που θα μας στείλεις όλους στον άλλο κόσμο», ακούστηκε νέα φωνή.

Η Μαίρη συνοφρυώθηκε και κοίταξε από κάτω.

«Σε μένα μιλάτε;» ρώτησε διστακτικά.

Το κεφάλι της κυρα-Τασίας ξεπρόβαλε από τα κάγκελα.

«Εμ, σε ποιαν άλλη; Μόνο η αφεντιά σου είναι έξω».

«Συνέβη κάτι;» ρώτησε πάλι η Μαίρη.

«Όχι, αλλά θα συμβεί όπως πάμε. Νομίζεις δεν σε ακούω που βήχεις κάθε μέρα;»

«Δεν βήχω, τον λαιμό μου καθάρισα», διευκρίνισε εκείνη.

«Γιατί τον καθαρίζεις; Σε γαργαλάει;»

Στο μεταξύ, ο Αντώνης άκουσε τις φωνές και βγήκε έξω να δει τι συμβαίνει.

«Ακόμη και να έβηξα, τι έγινε; Τι πρόβλημα έχετε εσείς;»

«Κανένα πρόβλημα, Μαίρη μου», εμφανίστηκε και το κεφάλι του Αντώνη. «Η μάνα μου έχει αγχωθεί λιγάκι με την όλη κατάσταση».

«Τι κανένα πρόβλημα λες κι εσύ, βρε μούργο; Είναι άρρωστη και θα μας κολλήσει όλους».

«Δεν είμαι άρρωστη, αλλεργίες έχω».

«Ναι, το μάθαμε τώρα, όλοι αλλεργίες έχουμε».

Στο σημείο αυτό, οι φωνές είχαν προσελκύσει και κόσμο από τα γύρω κτίρια και διάφοροι θεατές είχαν εμφανιστεί στα μπαλκόνια.

«Μάνα, μπες μέσα, ξεφτιλιζόμαστε», είπε ο Αντώνης και προσπάθησε -μάταια- να τραβήξει την ηλικιωμένη γυναίκα στο σπίτι.

«Αυτή να μπει μέσα, που βγαίνει στα μπαλκόνια και σπέρνει τα μικρόβιά της από δω κι από κει».

«Δεν πας καλά. Δεν θα μου πεις τι να κάνω στο σπίτι μου», ακούστηκε πάλι η Μαίρη από πάνω.

«Να σταματήσεις να βήχεις προς τη γενική μας κατεύθυνση!»

«Τι λες, κυρά μου; Είσαι με τα καλά σου;»

«Κυρά να πεις τη μάνα σου, που δεν σου έμαθε τρόπους. Αλλά την ξέραμε τη διαγωγή σου από πριν. Κάθε μέρα κι άλλος μες στο σπίτι, μόνο το κόκκινο φωτάκι λείπει απ' όξω!»

«ΜΑΝΑ!» γκάριξε ο Αντώνης κι εκείνη σαν να λούφαξε κάπως.

«Ε, τι Αντώνη μου; Ψέματα λέω; Τα πόδια της ανοίγουν πιο συχνά κι από πόρτες λεωφορείου».

«Χιιιι! Τώρα θα δεις!» ακούστηκε μια τσιρίδα από πάνω.

Τα τακούνια της Μαίρης, της Μαιρούλας αντήχησαν δυνατά και μετά έπεσε ησυχία. Εν τω μεταξύ, οι γύρω θεατές είχαν αρχίσει να βγάζουν έξω σνακ και μπύρες. Δυο-τρεις από αυτούς είχαν σηκώσει και τα κινητά και βιντεοσκοπούσαν. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα ξανακούστηκαν τα τακούνια της Μαίρης. Ακολούθησε ένας περιεργος ήχος, σαν βουλωμένη καραμούζα.

«Τι κάνει;» ρώτησε η κυρα-Τασία τον Αντώνη, ο οποίος ανασήκωσε τους ώμους με απορία.

Ξαφνικά, κάτι έπεσε από τον επάνω όροφο και προσγειώθηκε αθόρυβα μέσα σε μια από τις γλάστρες της κυρα-Τασίας. Οι δυο τους πλησίασαν και κοίταξαν με περιέργεια.

«Αχου, Παναγιά μου», έσκουξε έντρομη η κυρα-Τασία και πετάχτηκε προς τα πίσω.

Πάνω στη φούρια της, τράβηξε μια δυνατή αγκωνιά στον Αντώνη, ο οποίος έπεσε και σφήνωσε με τον πισινό στη λεκάνη για τα ρούχα.

Μέσα στη γλάστρα βρισκόταν ένα χρησιμοποιημένο χαρτομάντηλο.

Πάλι φύσημα της μύτης από πάνω και νέο χαρτομάντηλο διέγραψε καθοδική πορεία για να βρεθεί, με τη σειρά του, στο πεζούλι του μπαλκονιού. Δεύτερο σκούξιμο από την κυρα-Τασία, που και τον Σατανά καβάλα στον Κέρβερο να έβλεπε στη βεράντα, μικρότερος νταμπλάς θα την ερχόταν.

«Μας κάνει βιολογικό πόλεμο», ούρλιαξε κι άρπαξε τον Αντώνη από τον γιακά, σέρνοντάς τον μέσα στο σπίτι, όπως ήταν με τη λεκάνη σφηνωμένη στα κωλομέρια, σαν το χελωνονιντζάκι.

«Σιγά ρε μάνα, πατσαβούρα με έκανες», φώναξε εκείνος, ενώ τα γύρω μπαλκόνια είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια -τέτοιο ζωντανό σώου εν μέσω καραντίνας, ούτε στα πιο τρελά όνειρά τους.

«Πατσαβούρα είναι αυτή από πάνω», φώναξε η κυρα-Τασία.

Η απάντηση ήρθε με τη μορφή ενός τρίτου χαρτομάντηλου, το οποίο έκανε γκελ στο κάγκελο του μπαλκονιού και κατέληξε πάνω στο τραπεζάκι.

Η κυρα-Τασία πετάχτηκε έξω σαν τη βολίδα και κρεμάστηκε από τη μέση και πάνω έξω από τα κάγκελα. Ισα που πρόλαβε να την αρπάξει από τα ποδάρια ο Αντώνης, αλλιώς ικανή ήταν να φύγει από κάτω και να σκάσει στο πεζοδρόμιο σαν παραγινωμένο σύκο.

«Εκεί πίνω τον καφέ μου, μωρή», φώναξε με τη γροθιά υψωμένη.

Από πάνω εμφανίστηκε η μούρη της Μαίρης, της Μαιρούλας, με ένα σαρδόνιο χαμόγελο από το ένα αυτί

στο άλλο. Κοίταξε για λίγο την αναψοκοκκινισμένη γυναικούλα και μετά άρχισε να βήχει στα ψέματα κατά πάνω της. Εκείνη έβγαλε μια κραυγή, ξαναπέταξε τον Αντώνη στη λεκάνη -με τη μούρη πρώτα αυτή τη φορά- και σχεδόν διακτινίστηκε στο μπάνιο, όπου χώθηκε κάτω από τη ντουζιέρα όπως ήταν, με τα ρούχα.

Ο Αντώνης προσπάθησε να τα μπαλώσει όπως μπορούσε με τη Μαιρούλα -, η οποία έδειξε μια κάποια κατανόηση για την “παλαβή του μάνα”. Οι θεατές επέστρεψαν σκυθρωποί στον εγκλεισμό τους. Η κυρα-Τασία κρατούσε μούτρα στον γιο της για την υπόλοιπη μέρα. Αφενός επειδή δεν πήρε το μέρος της στον καυγά και αφετέρου διότι δεν την άφησε μετά να κάνει καταγγελία στην αστυνομία για απόπειρα ανθρωποκτονίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Ημέρα 21: Μυστική αποστολή

Κυριακή πολύ πρωί, σαν να άκουσε κίνηση στο μπαλκόνι ο Αντώνης. Ανοιξε με δυσκολία το ένα μάτι κι έριξε μια λοξή ματιά στο ξυπνητήρι πάνω στο κομοδίνο του. Εξι και σαραντατέσσερα. Αποκλείεται, η ιδέα του θα ήταν.

Εκλεισε πάλι τα μάτια, άλλαξε πλευρό και πλάκωσε το κεφάλι με το μαξιλάρι. Νάτο πάλι μετά από λίγο! Κάτι σαν σύρσιμο έξω στη βεράντα και μετά πιχτοί ψίθυροι και ένα γενικό σούσουρο. Δεν υπήρχε αμφιβολία, η κυρα-Τασία ήταν έξω και κάτι έκανε. Αλλά τι, μέσα στο άγριο το χάραμα;

Σηκώθηκε και ξεφύσηξε απελπισμένος που έπρεπε να ασχοληθεί με τις παλαβομάρες της μάνας του από τόσο νωρίς. Κοίταξε πρώτα από τη τζαμόπορτα, τραβώντας ελαφρά τις κουρτίνες. Η μάνα του στεκόταν στο γυάλινο διαχωριστικό ανάμεσα στο μπαλκόνι τους και εκείνο της κυρίας Σταυρούλας και φάνηκε σαν να μιλάει συνωμοτικά με κάποιον. Κουνούσε πέρα δώθε το κεφάλι και μετά τεντώθηκε πέρα από τα κάγκελα και κοίταξε πάνω, σαν να παρακολουθούσε κάτι να κατεβαίνει από ψηλά.

«Τι διάλογο;» μονολόγησε ο Αντώνης.

Σκέφτηκε να βγει έξω και να δει τι σκάρωναν με τη γειτόνισσα, αλλά προτίμησε να συνεχίσει να κατασκοπεύει. Η μητέρα του άπλωσε τα χέρια πίσω από το διαχωριστικό και πήρε κάτι που της έδωσαν δυο χέρια από

το άλλο μπαλκόνι. Φαινόταν σαν διπλωμένο σεντόνι. Το έσφιξε στην αγκαλιά της ενθουσιασμένη, κάτι ψιθύρισε κουνώντας το κεφάλι και μπήκε νυχοπατώντας στο σπίτι.

Η περιέργεια του Αντώνη είχε φτάσει στο απώγειο. Εφτά παρά το πρωί ανταλλάζανε μεταξύ τους μπουγάδες; Βρέθηκε μπροστά σε δίλημμα. Να έκανε αισθητή την παρουσία του και να μάθαινε μια και καλή τι συνέβαινε ή να το άφηνε να εξελιχθεί για να δει πόσο θα τραβούσε;

Η κυρα-Τασία επέστρεψε στο δωμάτιό της και το σούσουρο συνεχίστηκε εκεί. Αγκομαχητά, πνιχτές κατάρτες, συρτάρια που ανοιγόκλειναν και κάτι που έμοιαζε σαν κάποιος να ξετύλιγε κολλητική ταινία.

«Τι διάολο;» μονολόγησε και πάλι ο Αντώνης.

Κάποια στιγμή άκουσε τη μάνα του που βγήκε από το δωμάτιο κι έσερνε τα βήματά της στη μοκέτα βαριανασαίνοντας. Κοίταξε το ρολόι, είχε πάει εφτά και δέκα η ώρα.

«Να δεις που κάποιον σκότωσε και τώρα προσπαθεί να ξεφορτωθεί το πτώμα», σκέφτηκε ο Αντώνης.

Η περιέργειά του τον νίκησε. Ανοίξε απότομα την πόρτα του δωματίου του κι ήρθε μούρη με μούρη με τη μάνα του, η οποία είχε χωθεί μέσα σε μια λευκή στολή, σαν αυτή με την οποία είχε εμφανιστεί ο Θωμάς μερικές μέρες πριν. Η κυρα-Τασία άφησε μια κραυγή από την τρομάρα, ενώ εκείνος είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό, προσπαθώντας να καταλάβει αν τα ζούσε όλα αυτά ή κοιμόταν ακόμα.

«Τι... τι... ΤΙ;» κατάφερε να πει μόνο, με τα χέρια του απλωμένα προς τη μάνα του.

«Μού 'κοψες τη χολή, παιδάκι μου», φώναξε εκείνη.

«Εγώ σου έκοψα τη χολή; Τι κάνεις πρωινιάτικα; Τι φοράς; Τι είναι αυτό;»

«Στολή προστασίας».

«Γιατί;»

«Για το χτικιό».

«Θα έρθει επίσκεψη;»

«Τι λες, παιδάκι μου;»

«Γιατί τη φοράς; Και πού τη βρήκες;»

Η μάνα του κοκκίνισε κι έσκυψε το κεφάλι. Ο Αντώνης κατάλαβε ότι θα ακολουθούσε άλλη μια παρανοϊκή ιστορία επικών διαστάσεων και ήταν πολύ πολύ πρωί για να το αντέξει αυτό. Ξαφνικά ακούστηκαν δυο απαλά χτυπήματα στην πόρτα. Η κυρα-Τασία άλλαξε απόχρωση κι από κόκκινη έγινε κίτρινη. Ο Αντώνης κοίταξε από το ματάκι, μετά κοίταξε τη μάνα του με δολοφονικό βλέμμα κι άνοιξε την εξώπορτα.

Πρόβαλε η κυρία Σταυρούλα, επίσης ντυμένη με παρόμοια στολή.

«Ετοιμη;» είπε χαμηλόφωνα και κοίταξε πίσω από την πόρτα, αλλά μόλις αντίκρισε τον Αντώνη έβγαλε κι αυτή μια κραυγή φόβου.

Ο Αντώνης άνοιξε το στόμα για να της μιλήσει κι έμεινε εμβρόντητος. Πίσω της, στο βάθος, ο κυρ-Απόστολος ήταν ακουμπισμένος στον τοίχο, φορώντας κι εκείνος λευκή στολή.

«Δεν μπορώ να το διαχειριστώ αυτό», γύρισε και είπε ο Αντώνης ξέψυχα.

«Αντώνη μου, είπαμε με τη μητέρα σου να πάμε στην εκκλησία», είπε απαλά η κυρία Σταυρούλα. «Αλλά επειδή δεν επιτρέπεται φορέσαμε αυτές τις στολές και έτσι θα είμαστε ασφαλείς».

«Πού τις βρ...»

Ξαφνικά, το μάτι του άστραψε.

«Αυτό ήταν που κοιτούσες πριν;» ρώτησε τη μητέρα του. «Σας τις κατέβαζε ο άλλος ο παλαβός από το μπαλκόνι του;»

«Μας κατασκόπευες;» ρώτησε η μάνα του.

«Να μη με ξυπνούσες με τα πέρα-δώθε σου».

«Εγώ στο είπα ότι θα σε ακούσει, Τασία μου».

«Ποιος είναι αυτός;» ακούστηκε ο κυρ-Απόστολος από το βάθος.

«Η Αντιτρομοκρατική!» φώναξε ο Αντώνης. «Δηλαδή αν δεν ξυπνούσα θα βγαίνατε έτσι έξω; Το έχετε χάσει τελείως; Κι εσύ, ρε μάνα, δεν πατάς το πόδι σου στην εκκλησία, τώρα σου ήρθε;»

«Ε, παιδάκι μου, Κυριακή των Βαΐων είναι. Να μην πάμε για βάγια;»

«Για Βάγια Κον Ντίος θα πάτε στο τέλος. Θα κολλήσετε και θα Τον συναντήσετε από κοντά τον Ερχόμενο, μια και καλή».

«Χτύπα ξύλο, παιδάκι μου», είπε η κυρία Σταυρούλα. «Με τη στολή είμαστε ασφαλείς. Θα πηγαίναμε και στο Κουκάκι που έχει έναν παπά που κοινωνεί στα κρυφά από την πίσω πόρτα».

Η κυρα-Τασία προσπαθούσε τόση ώρα να της κάνει νόημα να σταματήσει να μιλάει, αλλά ήταν πλέον αργά. Το μάτι του Αντώνη άστραψε.

«Δηλαδή φορέσατε προστατευτική στολή για να πάτε μετά να κοινωνήσετε; Καταλαβαίνετε πόσο οξύμωρο είναι αυτό;»

«Γιατί; Δεν αρρωσταίνεις με τη Θεία Κοιν»

Η πόρτα έκλεισε στα μούτρα της κυρίας Σταυρούλας πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της. Ο Αντώνης στράφηκε προς τη μάνα του κι εκείνη πρώτη φορά τρόμαξε τόσο βλέποντας τα μούτρα του γιου της. Εκανε

μεταβολή και κλειδώθηκε στην κρεβατοκάμαρά της χωρίς να βγάλει λέξη.

«Βγάλε αυτό το πράμα και δώστο μου», διέταξε απ' έξω ο Αντώνης.

Το ίδιο μεσημέρι ο Θωμάς άνοιξε την πόρτα του και βρήκε στο χαλάκι του μια από τις προστατευτικές στολές του. Η, καλύτερα, ένα κουβάρι λωρίδες που πριν αποτελούσαν μια από τις προστατευτικές στολές του. Και αν δεν ίσχυε ακόμη η κοινωνική αποστασιοποίηση θα είχε βρει, πιθανότατα, και τη γροθιά του Αντώνη να τον περιμένει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Ημέρα 22: Μαλλιά κουβάρια

Μετά το φιάσκο της προηγούμενης ημέρας, η κυρα-Τασία τον είχε στα ώπα-ώπα τον Αντωνάκη της. Από τη μια προσπαθούσε να τον καλμάρει κι από την άλλη υπήρχε κάτι άλλο που ήθελε να του ζητήσει και ήξερε ότι υπήρχε περίπτωση να αφρίσει πάλι.

Μετά το μεσημεριανό, που εκείνος έκατσε στο σαλόνι και χάζευε στο τάμπλετ, η μάνα του όλο τον γυρόφερνε. Την έβλεπε με την άκρη του ματιού που συνεχώς περνούσε από δίπλα του, τον κοιτούσε, κοντοστεκόταν για λίγο σαν να ήθελε κάτι να πει και μετά χωνόταν στην κουζίνα.

«Τι τρέχει;» τη σταμάτησε κάποια στιγμή.

«Δεν τρέχει κάτι».

«Τότε γιατί περιστρέφεται γύρω μου σαν τον δορυφόρο;»

«Τις δουλειές μου κάνω, σε πειράζει κι αυτό;»

«Καλά...»

Κοντοστάθηκε και πάλι και τον κοίταξε.

«Μίλησα λίγο και με την Κασσιανή στο τηλέφωνο. Να δω τι κάνουν».

Ετοιμαζόταν να του το ξεφουρνίσει, προφανώς.

«Μπράβο. Καλά είναι όλοι;»

«Ναι. Ξέρεις, τα συνηθισμένα».

«Ωραία».

«Η Κασσιανή έχει μια ξαδέλφη».

«Εντάξει, συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες».

Καινούργια παύση μερικών στιγμών.

«Όχι, εννοώ η ξαδέλφη της είναι κομμώτρια. Καλό κορίτσι, εργατικό».

«Μάνα, αν είναι πάλι προξενιό...»

«Όχι, παιδάκι μου, είσαι με τα καλά σου; Να συγγενέψουμε με τη Μαντάμ Σουσου στα καλά καθούμενα; Απλώς... Η Κασσιανή είπε στην ξαδέλφη της να έρθει το απόγευμα να της φτιάξει τα μαλλιά».

«Γιατί; Ποιος θα τη δει την ψωνάρα εν μέσω καραντίνας; Εκτός αν αρχίσει κι αυτή να ανεβάζει στο ίντερνετ σέλφι, σαν την Του-Μπου-Φλο».

«Ε, μέρες που είναι... Πάσχα πλησιάζει. Και στο κάτω-κάτω γιατί να μη φτιάξει τα μαλλιά της η γυναίκα, αν την κάνει να νιώσει λίγο καλά μέσα στη μαυρίλα αυτή;»

Ο Αντώνης κοίταξε τη μάνα του καχύποπτα. Σαν πολλή εισαγωγή είχε πέσει.

«Πού το πας;»

«Εεεε, νααα... Η Κασσιανή το πρότεινε, δηλαδή. Ε, Πάσχα έρχεται!»

«Ήσουν κατατοπιστικότερη!»

«Μου είπε, αν είναι, να έρθει κι από δω η ξαδέλφη της να μου φτιάξει κι εμένα τα μαλλιά, που έχω δυο μήνες να πάω κομμωτήριο».

Η μάνα του τον κοίταξε με ένα δήθεν κακομοίρικο βλέμμα, που μόνο γέλια του προξένησε.

«Θα πάει κι από της Ελένης πρώτα. Θα βγάλει και μεροκάματο η κοπέλα που έχει τόσες μέρες να δουλέψει».

«Θα βάλει η κυρία Ελένη άλλον άνθρωπο μέσα στο σπίτι; Θα την ντύσει πρώτα με καμιά από τις στολές του Θωμά;»

«Έχεις δει πώς έχει γίνει το μαλλί της Ελένης; Από το να μείνει καραφλή, είπε να κάνει την καρδιά της πέτρα. Ασε που θα φοράνε μάσκες και οι δυο».

«Μάλιστα. Δηλαδή όλες μαζί στην παρανομία».

Επεσε σιγή. Ο Αντώνης κοίταξε τη μάνα του και το σκέφτηκε διεξοδικά. Από τη μια, το έβλεπε τελείως ανούσιο όλο αυτό -και επικίνδυνο. Από την άλλη, θα έδινε λίγη χαρά στην κυρα-Τασία που είχε μαραζώσει τόσες μέρες κλεισμένη μέσα. Και μπορεί να σταματούσε και τη γκρίνια για λίγο παραπάνω.

«Θα φοράει καινούργια μάσκα και γάντια όταν έρθει και θα αποστειρώσει καλά πρώτα όλα της τα συμπράγκαλα», είπε στο τέλος.

«Εννοείται, παιδάκι μου, είναι επαγγελματίας η κοπέλα».

Ο Αντώνης αναστέναξε.

«Ωραία, λοιπόν, ας το ζήσουμε κι αυτό. Αντάρτικη κομμωτική».

Η κυρα-Τασία έτρεξε περιχαρή να συνεννοηθεί τηλεφωνικώς με τη Μαντάμ Σουσού. Το ραντεβού κλείστηκε για τις εφτά το απόγευμα. Στις πέντε θα ξεκινούσε με την Κασσιανή και έξι ήταν η σειρά της Ελένης -θα έπιανε τους ορόφους με φθίνουσα σειρά.

Η κυρα-Τασία δεν κρατιόταν από τη χαρά της, ήταν λες κι είχε κανονίσει οικογενειακό γλέντι. Ο Αντώνης, από την άλλη, σχεδίαζε να τη βγάλει κλεισμένος στο δωμάτιό του, μια και η κομμώτρια θα ερχόταν με φρέσκα αποθέματα κουτσομπολιού από τις προηγούμενες δύο γειτόνισσες και δεν θα έβαζαν γλώσσα μέσα τους. Ασε που η μάνα του θα κατάφερνε με κάποιον τρόπο να οδηγήσει πάλι τη συζήτηση στους Κινέζους και δεν είχε καμιά όρεξη να του ανάψουν τα λαμπάκια.

Ξαφνικά, κατά τις έξι και είκοσι άρχισαν ν' ακούγονται δυνατές φωνές, τσιρίδες και κλαψουρίσματα. Τα οποία μετά από λίγο έγιναν πιο δυνατά, σημάδι ότι ακούγονταν πλέον από κάποιον διάδρομο του κτιρίου.

Ο Αντώνης κι η μάνα του πετάχτηκαν όρθιοι και πήγαν στην πόρτα.

«Η Ελένη είναι;» ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Ναι, μου φαίνονται γνώριμες αυτές οι θρηνωδίες. Τι έγινε; Της έκαψε το μαλλί η άλλη;»

Η κομμώτρια δεν είχε κάψει το μαλλί της κυρίας Ελένης μεν, της είχε ανάψει άλλες φωτιές δε. Διότι κάποια στιγμή, εκεί που ήταν σκυμμένη από πάνω της και της άπλωνε τη χρωμοβαφή, μιλώντας περί ανέμων, υδάτων και Μαιρούλας, η κομμώτρια έκανε το θανάσιμο ατόπημα. Φτερνίστηκε.

Τι κι αν φορούσαν μάσκα κι οι δυο τους, τι κι αν ορκιζόταν γονυπετής η κομμώτρια ότι κάτι απλώς μπήκε στη μύτη της -η Ελένη είχε μπει σε κατάσταση DEFCON 1 και έτρεχε σε αλλόφρονη κατάσταση πάνω-κάτω, βαρώντας συναγερμό. Σχεδόν πέταξε έξω από το σπίτι την κομμώτρια και τα πράγματά της και μετά άδειασε στη μούρη της ένα μπουκάλι αντισηπτικό. Συνέχισε με ένα μπουκάλι λευκό ξύδι και παραλίγο να πλυθεί και με χλωρίνη, αλλά το καλοσκέφτηκε τελευταία στιγμή -αλλιώς θα την έβρισκαν σαν τον Τζόκερ.

Κατέβηκε η κομμώτρια αλαφιασμένη στις κυρα-Τασίας, ζήτησε ένα ποτήρι νερό να συνέλθει και εξιστόρησε τα πάντα στην κυρα-Τασία. Γούρλωσε εκείνη τα μάτια, σκαρφίστηκε μια δικαιολογία της τελευταίας στιγμής και την ξαπόστειλε κι αυτή την κομμώτρια, κακήν-κακώς. Στη συνέχεια, πέταξε στα σκουπίδια το ποτήρι που είχε πιει και πήγε στο μπάνιο να ραντιστεί κι αυτή πατόκορφα με αντισηπτικό, σιχτιρίζοντας “τη χτικιάρα που είχε μπει στο σπίτι τους να τους στείλει στον τάφο πριν την ώρα τους, πανάθεμά την”.

«Τι έπαθες, ρε μάνα; Απλώς φτερνίστηκε η κοπέλα, δεν σημαίνει ότι είναι άρρωστη».

«Αμα θέλει να φτερνίζεται, να κάθεται στις Κασσιανής, η βρομιάρα. Θα την πάρω κι αυτήν τηλέφωνο να την ξεχέσω που μας έστειλε την κακορίζικη».

«Και το μαλλί σου;»

«Ας μου πέσει», είπε εκείνη ξερά. Τι να την κάνω την περμανάντ στο φέρετρο;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Ημέρα 27: Χριστός Ανέστη;

Η υπόλοιπη Μεγάλη Εβδομάδα κύλησε δίχως απρόοπτα. Με μια ασυνήθιστη μουντάδα και κατήφεια -λίγο περισσότερη από την τυπική της περιόδου αυτής -και με λίγη γκρίνια από την κυρα-Τασία, η οποία ακόμη δεν μπορούσε να χωνέψει ότι δεν θα έτρωγε την Κυριακή του Πάσχα όλη η οικογένεια μαζί.

«Μην αρχίσουμε πάλι την ίδια συζήτηση μάνα, να χαρείς», της είπε τη Μεγάλη Τετάρτη ο Αντώνης. «Καραντίνα αυτό σημαίνει, ούτε οικογενειακές συναθροίσεις ούτε τραπεζώματα».

«Δηλαδή τα μούτρα σου θα βλέπω πασχαλιάτικα;»

«Και τις υπόλοιπες μέρες τα μούτρα μου βλέπεις, τι αλλάζει; Καλά θα περάσουμε κι οι δυο μας, θα φάμε τη μαγειρίτσα μας, θα ψήσω εγώ την επόμενη μέρα στο μπαλκόνι, θα τσουγκρίσουμε και τα αυγά μας».

«Να τα βράσω τα αυγά σου!»

«Ε, να τα βράσεις. Ωμά θα τα τσουγκρίσουμε;»

Το αποδέχτηκε, τελικά, η κυρα-Τασία και κράτησε τα έθιμα όσο μπορούσε, προσπαθώντας να διατηρήσει όσο το δυνατόν περισσότερο μια αίσθηση κανονικότητας. Εβραψε τα αυγά, ζύμωσε τσουρέκια, στόλισε το σπίτι, είδε και τον Ιησού από τη Ναζαρέτ για 50η φορά στην τηλεόραση, έβαλε και τον Αντώνη να περιμένει

σαράντα λεπτά στην ουρά του χασάπη για να προλάβει συκωταριές και αρνί.

Και τώρα, Μεγάλο Σάββατο, καθόταν κι έπλενε έντερα στην κουζίνα για την πατροπαράδοτη μαγειρίτσα.

«Μάνα, μην ξεχαστείς, οι δυο μας θα είμαστε φέτος, μη φτιάξεις μαγειρίτσα για εκατό άτομα και την τρώμε μέχρι της Αναλήψεως».

«Ε, σιγά, όση μείνει θα τη βάλουμε στην κατάψυξη, δεν παθαίνει τίποτα».

«Σιγά μην τη φάμε και γρανίτα. Θα φτιάξεις λίγη, για το καλό. Αύριο έτσι κι αλλιώς θα έχουμε και το αρνί».

«Μμμμμ. Αν πηγαίναμε στου αδελφού σου θα ψήναμε ολόκληρο αρνί έξω, στην αυλή του».

«Ε, τι να κάνω; Στην ψησταριά της βεράντας δεν χωράει ολόκληρο το ζώο, το πήρα σε τεύχη. Έτσι κι αλλιώς, είπαμε: οι δυο μας θα είμαστε φέτος».

Η μάνα του αναστέναξε και συνέχισε το πλύσιμο και βράσιμο των εντοσθίων κι ο Αντώνης πήγε κι έκατσε έξω στο μπαλκόνι, για να αποφύγει τη μυρωδιά. Η μαγειρίτσα τού άρεσε, αλλά μόνο όταν την έβλεπε έτοιμη στο πιάτο του, δεν χρειαζόταν να δει και το making of.

Κατά το βραδάκι, πήρε τη λαμπάδα της η κυρα-Τασία και πήγε στο σαλόνι.

«Πού πας με τη λαμπάδα;»

«Ε, θα κάτσω να δω την ακολουθία στην τηλεόραση. Να μην έχω και τη λαμπάδα μου μαζί; Στην εκκλησία δεν θα την έπαιρνα;»

«Καταρχάς στην εκκλησία θα πήγαινες δέκα λεπτά πριν το “Χριστός Ανέστη”, όπως κάνουμε κάθε χρόνο. Δεν θα στηνόσουν από τις εννιά».

«Ναι, αλλά τώρα έχω τη δυνατότητα να το κάνω από το σπίτι, χωρίς την ορθοστασία».

«Μην την ανάψεις και γεμίσεις κεριά το χαλί».

«Οχι, παιδάκι μου, θα την ανάψω λίγο πριν την Ανάσταση».

Αφησε έναν αναστεναγμό.

«Ούτε το Αγιο Φως δεν θα πάρουμε φέτος».

«Ναι, ενώ τις άλλες χρονιές ήσουν σίγουρη ότι το έπαιρνες».

«Πάλι θ' αρχίσεις τα αντίχριστά σου; Σύρε στο δωμάτιό σου να δω την ακολουθία με την ησυχία μου».

Ο Αντώνης γέλασε και πήγε μέσα. Γύρω στη μισή ώρα αργότερα του φάνηκε ότι άκουσε χλιμιντρίσματα και κλαγγές, οπότε σηκώθηκε να δει τι συμβαίνει.

«Τι έγινε, ρε μάνα; Πού την κάνουν την ακολουθία, στο Κολοσσαίο;»

«Ε, βαρέθηκα, παιδάκι μου. Τα λέει αργά ο ψάλτης. Εβαλα να δω ένα έργο και θα το ξαναβάλω λίγο πριν το “Χριστός Ανέστη”».

«Τουλάχιστον τηρήσαμε κι αυτό το έθιμο, έστω και εξ'αποστάσεως», είπε εκείνος και πήγε στην κουζίνα.

Το μάτι του έπεσε στην κατσαρόλα -ή, καλύτερα- στο καζάνι που βρισκόταν πάνω στην κεραμική εστία. Σήκωσε το καπάκι και του ήρθε σκοτοδίνη.

«Ρε μάνα, τι είναι αυτό;»

«Μαγειρίτσα».

«Για εμάς ή για το στρατόπεδο Καποτά;»

«Αφού είχα τα υλικά. Δεν είναι πολλή».

«Τι δεν είναι πολλή, ρε μάνα; Κι εγώ χωράω εδώ μέσα. Ποιος θα τη φάει όλη αυτή;»

«Θα τη φάω εγώ, μη σε νοιάζει», είπε εκείνη απότομα.

«Με το χωνί θα στην ταΐσω», είπε ο Αντώνης κι έκατσε δίπλα της να χαζοδεί την ταινία.

Δώδεκα παρά δέκα του έκανε νόημα. Γύρισε πάλι στο κανάλι που είχε απευθείας μετάδοση από το ναό κι εκείνος σηκώθηκε, πήρε και το δικό του κερί και τα άναψε και τα δύο με τον αναπτήρα. Η μάνα του στάθηκε όρθια και ακολούθησε κι αυτός το παράδειγμά της, δυσανασχετώντας λιγάκι από μέσα του.

Λίγη ώρα αργότερα, ακούστηκε το «Δεύτε, λάβετε φως» κι οι ψάλτες άρχισαν το αναστάσιμο απολυτίκιο. Η κυρα-Τασία αγκάλιασε τον Αντώνη και τον φίλησε.

«Χριστός Ανέστη!»

«Αληθώς ο Κύριος!»

Την ίδια στιγμή, ξεκίνησε ένας πανζουρλισμός απ' έξω.

«Τι γίνεται;» ρώτησε η κυρα-Τασία και βγήκαν στο μπαλκόνι.

Οι καμπάνες από τις εκκλησίες των γύρω περιοχών χτυπούσαν χαρμόсуна και μαζί με αυτές ακούγονταν και βαρελότα, δυναμιτάκια, στρακαστρούκες και σφυρίχτρες. Σχεδόν όπως γινόταν κάθε χρονιά.

Ο κόσμος είχε βγει έξω κι ας ήταν ακόμη μέσα. Είχε ανέβει στις ταρατσες, είχε γεμίσει τα μπαλκόνια, είχε σταθεί σε πυλωτές και αυλές, κρατώντας κεριά και φαναράκια. Και μέσα στον χαλασμό και στις λάμπεις από τα βεγγαλικά και τα πυροτεχνήματα που εκτοξεύονταν από κάθε κτίριο, ευχόταν ο ένας στον άλλο. Χωρίς φιλιά και αγκαλιές, αλλά με ένα χαμόγελο αισιοδοξίας.

«Είδες; Σχεδόν σαν την κανονική Ανάσταση!» είπε ο Αντώνης.

«Σχεδόν», απάντησε η μάνα του χαμογελώντας.

Ένα δυναμιτάκι προσγειώθηκε μέσα στον απέναντι κάδο σκουπιδιών και έσκασε με έναν εκκωφαντικό θόρυβο, κάνοντας τον κάδο να κυλήσει στο δρόμο.

«Μάλλον ήρθε η ώρα να μπούμε μέσα», είπε ο Αντώνης τρομαγμένος.

Η μάνα του, φυσικά, είχε ήδη φτάσει στην κουζίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Ημέρα 28: Αληθώς Ανέστη!

Το κλίμα ήταν κάπως διαφορετικό την Κυριακή του Πάσχα. Σίγουρα, η οικογένεια έλειπε, όμως τα υπόλοιπα ήταν σχεδόν τα ίδια. Στους δρόμους αντηχούσε ένα κομπούζιο από κλαρίνα, βιολιά και μπουζούκια από τη μουσική που έπαιζαν στη διαπασών τα γύρω διαμερίσματα, κάτι που προκάλούσε πονοκέφαλο στον Αντώνη.

Στον αέρα ήταν διάχυτη μια έντονη μυρωδιά κάρβουνου, τσίκνας και ψητού κρέατος και μερικοί πιο γενναίοι είχαν στήσει πρόχειρες ψησταριές σε αυλές και πυλωτές, τηρώντας όσο μπορούσαν τις αποστάσεις. Ούτως ή άλλως, η συγκεκριμένη μέρα έβρισκε πάντα τις οικογένειες στα σπίτια, να τρώνε, να χορεύουν και να γλεντάνε. Απλώς τη χρονιά εκείνη τις βρήκε λίγο πιο κατακερματισμένες.

Η κυρα-Τασία είχε μιλήσει από νωρίς με τον Χρήστο, την Αγγελική και τις οικογένειές μέσω Σκάιπ. Το ίδιο και ο Αντώνης. Μέρα που ήταν έπρεπε να φανεί κι εκείνος τυπικός και να ευχηθεί, ακόμα και στη Σμαράγδα, η οποία δεν έχασε να τον ενημερώσει πόσα κιλά ήταν το αρνί που έψηναν. Αλλωστε, ήταν και λίγο στα κέφια του ο Αντώνης, διότι η επαφή μαζί τους περιορίστηκε μόνο σε αυτή την ηλεκτρονική επικοινωνία και δεν χρειάστηκε να τους φάει όλους στη μάπα από κοντά. Είχε και τα καλά της η καραντίνα.

Ο Αντώνης έπιασε να ετοιμάσει το κρέας. Είχε αγοράσει και μερικά λουκάνικα και λίγη πανσέτα. Η κυρα-Τασία άρχισε τις δικές της ασχολίες: πατάτες φούρνου, τζατζίκι, μια πίτα για το καλό, δυο-τρία μεζεδάκια ακόμα.

«Ρε μάνα, οι δυο μας είμαστε, είπαμε. Πάλι ξεχάστηκες; Ήδη είμαι σκασμένος από τη μαγειρίτσα χθες, δυο πιάτα έφαγα».

«Δεν στα μπούκωσα με το ζόρι, μόνος σου τα έβαλες. Ας μείνει φαγητό, δεν πειράζει. Θα έχουμε για τις επόμενες μέρες», απάντησε εκείνη κι άρχισε να ετοιμάζει και δυο σαλάτες.

«Αν δεν τελειώσει σύντομα αυτή η καραντίνα, μας βλέπω έτοιμους για το επόμενο πρωτάθλημα σούμο».

«Λες να πλάσω και τίποτα κεφτεδάκια;» ήρθε και ρώτησε η κυρα-Τασία.

«Έχω πάρει μισό κοπάδι σε κρέας, θες κι άλλο;» απάντησε ο Αντώνης.

Το μεσημέρι τα πάντα ήταν έτοιμα. ο Αντώνης έβαζε και τα τελευταία κρεατικά στην πιατέλα κι η μάνα του έφερνε κομμένα λεμόνια.

«Χρόνια πολλά, Χριστός Ανέστη», ακούστηκε μια φωνή από δίπλα.

«Αληθώς Ανέστη, Σταυρούλα μου», είπε η κυρα-Τασία κι έτρεξε για ασπασμό, αλλά την τράβηξε από το γιακά τελευταία στιγμή ο Αντώνης.

«Ξεχνιέσαι», της είπε.

«Χρόνια πολλά, Σταυρούλα μου», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή κι από πάνω.

Γύρισαν όλοι και αντίκρισαν την κυρία Ελένη σκυμμένη στα κάγκελα. Σειρά πήραν δυο ακόμη φωνές από τον τρίτο -της Κασσιανής και του Πελοπίδα. Και μετά άρχισαν να εύχονται με τη σειρά ο ένας στον άλλο, φω-

νάζοντας για κάνα πεντάλεπτο, μέχρι που ο Αντώνης μπήκε στον πειρασμό να χώσει μερικά από τα πυρακτωμένα κάρβουνα στα αυτιά του.

«Ψήσατε εσείς;» ρώτησε η κυρα-Τασία την κυρία Σταυρούλα.

«Όχι, παιδάκι μου, ποιος να ψήσει; Ο Απόστολος; Αυτός τις προάλλες έβαλε τις παντόφλες του στο φούρνο και τις ψάχναμε δυο ώρες. Εχω φτιάξει από χθες λίγο μοσχαράκι».

«Δεν γίνεται Κυριακή του Πάσχα χωρίς ψητό. Να φάμε μαζί», είπε η κυρα-Τασία.

«Ρε μάνα», τη μάλωσε ο Αντώνης.

«Γιατί, παιδάκι μου; Δεν χρειάζεται να είμαστε κοντά. Έχει καλό καιρό, θα στρώσω να φάμε εδώ έξω όλοι μαζί, καθένας στη βεράντα του».

«Α, καλή ιδέα, Τασία μου! Θα στρώσω κι εγώ εδώ να τα λέμε», συμφώνησε η γειτόνισσα.

Ο Αντώνης ανασήκωσε τους ώμους σε συμφωνία. Μπορούσε να κάνει κι αλλιώς; Λίγα λεπτά αργότερα ένα ταπεράκι με διάφορα κρεατικά περνούσε στη διπλανή βεράντα, το οποίο ακολούθησε ένα ταπεράκι με μαγειρίτσα.

«Για το καλό», είπε η κυρα-Τασία. «Εφτιαξα μπόλικη».

«Να είστε καλά, και του χρόνου», είπε η κυρία Σταυρούλα και λίγο αργότερα εμφανίστηκε κι εκείνη με μια πιατέλα πρασόπιτα.

«Ελένη;» ούρλιαξε η κυρα-Τασία κι ο Αντώνης παραλίγο να ρίξει κάτω την πιατέλα με τις πατάτες που κουβαλούσε.

«Ελα!» ούρλιαξε κι εκείνη από πάνω.

«Εφτιαξες μαγειρίτσα;»

«Οχι, παιδάκι μου, έχω εγώ υπομονή για μαγειρίτσα; Η Λίτσα την έφτιαχνε τα τελευταία χρόνια, αλλά τώρα που είναι άρρωστη, πού να έρθει;»

«Να σου ανεβάσω εγώ ένα τάπερ;», φώναξε πάλι η κυρα-Τασία κι ο Αντώνης σκέφτηκε να βρει τις ωτοασπίδες του.

«Τι τάπερ;» ακούστηκε η φωνή του Πελοπίδα από τον τρίτο.

«Μαγειρίτσα, Πελοπίδα μου, θέλεις; Έχω πολλή».

«Εθνικό νόμισμα θα την κάνουμε σε λίγο», μονολόγησε ο Αντώνης.

«Η Κασσιανή ποτέ δεν φτιάχνει, σιχαίνεται», απάντησε εκείνος από πάνω.

«Θα σου ανεβάσω εγώ ένα τάπερ».

«Μη μπεις σε φασαρία, κυρα-Τασία μου», πετάχτηκε η Κασσιανή. «Τόσα φαγητά του έχω φτιάξει του πεινάλα, η μαγειρίτσα τον μάρανε».

«Μισό λεπτό», ακούστηκε πάλι ο Πελοπίδας.

Λίγες στιγμές αργότερα, εμφανίστηκε ένα ουρανοκατέβατο πλεκτό καλαθάκι, δεμένο με σκοινί, έξω από τα κάγκελα. Ο Αντώνης σηκώθηκε και κοίταξε μέσα. Είχε δυο ταπεράκια.

«Λίγη ρώσικη, τη φτιάχνω μόνη μου» ακούστηκε η Κασσιανή. «Δώστε και στην κυρία Σταυρούλα το ένα μπωλάκι».

Και ξεκίνησε μια δοσοληψία άνευ προηγουμένου. Η μαγειρίτσα της κυρα-Τασίας ανέβηκε εις διπλούν στον τρίτο. Το ένα τάπερ στον Πελοπίδα και το άλλο το κατέβασε εκείνος στην Ελένη. Η Ελένη έβαλε τρία ταπεράκια με φρικασέ και τυρί από το νησί, τα οποία μεταφέρθηκαν στα υπόλοιπα τρία μπαλκόνια και σειρά είχαν τα κρεατικά, τα γλυκά, οι πίτες, ώσπου στο τέλος και τα

τέσσερα διαμερίσματα είχαν μοιραστεί τα φαγητά μεταξύ τους.

Ακολούθησαν όλοι το παράδειγμα της κυρα-Τασίας και έστρωσαν τραπέζι στις βεράντες, όπου έφαγαν όλοι μαζί, χώρια. Και με το καλαθάκι να ανεβοκατεβαίνει, τις πιατέλες να αλλάζουν χέρια και τις φωνές και τα γέλια από τον τρίτο στον πρώτο κι από τον πρώτο στο δεύτερο, έγινε κι εκείνη η Κυριακή του Πάσχα λίγο πιο οικογενειακή.

Η κυρα-Τασία είχε ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά για την υπόλοιπη μέρα.

«Είδες; Δεν πήγε χαμένη η μαγειρίτσα, τελικά», είπε στον Αντώνη.

«Ναι, δεν πήγε χαμένη», απάντησε αυτός.

«Μόνο η λεγάμενη έλειπε. Ικανή την έχω να ξεπόρτισε, παρά την απαγόρευση. Καλά, οι άλλοι στον τέταρτο παίζει να είναι όλοι τους άθεοι, έτσι κι αλλιώς».

«Θα είχε κλειστά η Μαίρη και δεν θα άκουγε», είπε ο Αντώνης νευρικά.

Πού να 'ξερε η κυρα-Τασία ότι ήταν στο σπίτι του Αγέλαστου η Μαιρούλα, όπου έκαναν -πιθανότατα- Ανάσταση κάθε βράδυ.

«Ο Θωμάς πού να ήταν, όμως;» αναρωτήθηκε η κυρα-Τασία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Ημέρα 30: Θωμά, είσαι σπίτι;

Ηκυρα-Τασία καθόταν στον καναπέ κι έκλαιγε με λυγμούς κι ο Αντώνης ήταν όρθιος από πάνω της και της έτριβε τους ώμους. Στην ανοιχτή πόρτα στεκόταν το ίδιο συντετριμμένη η κυρία Σταυρούλα, με μια μάσκα στο πρόσωπο.

«Τον κατεβάζουν τώρα», είπε εκείνη κι η κυρα-Τασία έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια.

Τρίτη του Πάσχα τον βρήκαν τον Θωμά. Δεν είχαν ακούσει νέα του καθόλου μέσα στη Μεγάλη Εβδομάδα, του φώναζε ο Πελοπίδας από το μπαλκόνι, αλλά καμιά απόκριση. Του χτύπησε και την πόρτα την Κυριακή του Πάσχα να του ευχηθεί και να τον καλέσει στο μπαλκονάτο γεύμα, αλλά πάλι τίποτα.

Ήταν συνηθισμένη συμπεριφορά, πολλές φορές κλεινόταν στο σπίτι και δεν μιλούσε με κανέναν -πριν την καραντίνα μπορεί να έφευγε και να εξαφανιζόταν για μέρες. Φαινόταν να έχει κι εκείνος τους δικούς του δαίμονες.

Η μυρωδιά ήταν που τους έκανε να ανησυχήσουν στο τέλος. Η μυρωδιά είναι πάντα. Κάλεσαν την αστυνομία, βρήκαν και τον ιδιοκτήτη του διαμερίσματος, στο τέλος έσπασαν την πόρτα και μπήκαν μέσα. Πρώτα τους χτύπησε η έντονη δυσωδία. Στη συνέχεια είδαν όλες τις μύγες. Πρέπει να βρισκόταν τρεις-τέσσερις μέρες μέσα στη μπανιέρα, με το νερό κατακόκκινο από τις σκισμέ-

νες φλέβες του. Έτσι τους τα περιέγραψε ο ιδιοκτήτης, δηλαδή.

Το σπίτι ήταν σε άθλια κατάσταση. Σφραγισμένα παράθυρα, πεταμένα ρούχα, άπλυτα πιάτα και σκεύη που είχαν προσελκύσει κάθε λογής ζώφια. Η τηλεόραση έπαιζε μόνη της χωρίς ήχο. Αποκόμματα, άρθρα εφημερίδων, σκίτσα και διαγράμματα καρφιτσωμένα σε κάθε τοίχο και πόρτα. Σελίδες ολόκληρες γραμμένες με τον γραφικό του χαρακτήρα, γεμάτες παραληρήματα. Και κάμποσα κουτάκια με χάπια, τα περισσότερα ακόμη σφραγισμένα.

«Διπολική διαταραχή», τους είπε η Κασσιανή.

Ο Αντώνης δεν ήθελε να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες η μητέρα του, ήδη είχε κλονιστεί πολύ. Της είχε δώσει μισό ηρεμιστικό χαπάκι και την είχε βάλει να ξαπλώσει. Είχε κατέβει κι η κυρία Ελένη στο διαμέρισμά τους, το ίδιο συγκλονισμένη κι εκείνη. Του είχε μεγάλη συμπάθεια του Θωμά κι ας την διαόλιζε κάθε λίγο και λιγάκι με τις ιστορίες του.

«Θα κάτσετε λίγο εδώ μήπως ξυπνήσει η μητέρα μου; Θέλω να πάρω λίγο αέρα», είπε ο Αντώνης.

«Όσο θες, αγόρι μου. Με την ησυχία σου», απάντησε εκείνη.

Η κοινωνική αποστασιοποίηση μπορούσε να πάει στα τσακίδια για την ώρα. Μπήκε στο ασανσέρ και ανέβηκε στον τέταρτο. Του άνοιξε η Μαίρη. Εκατσαν οι τρεις τους στον καναπέ αμίλητοι, ο Αντώνης με τα μούτρα κατεβασμένα στο πάτωμα. Είχε τα χέρια πλεγμένα στα πόδια κι έπαιζε νευρικά με τους αντίχειρες. Ο Σάββας του έκανε νόημα να τον κοιτάξει.

«Είσαι καλά;» ρώτησε με χειρονομίες.

«Όχι», έγνεψε εκείνος κι έσφιξε τα χείλη.

«Μάθαμε τι έγινε», είπε θλιμμένα η Μαίρη, μιλώντας ταυτόχρονα και με τη νοηματική. «Δεν είχα και πολλά πάρε-δώσε εγώ μαζί του, αλλά φαινόταν καλό ανθρωπάκι. Με τα προβλήματά του κι αυτός, αλλά αγαθός».

«Νιώθω άσχημα», είπε ο Αντώνης.

«Γιατί;» ρώτησε ο Σάββας.

«Τον απόπαιρνα συνέχεια, τον κακομοίρη. Ολο στο ψιλό τον είχα. Αν ήξερα ότι...»

«Δεν τον σκότωσες εσύ, Αντώνη μου. Ήταν άρρωστος, είναι ύπουλο πράγμα αυτή η πάθηση. Και δεν βοηθά και η κατάσταση που ζούμε αυτή την περίοδο. Η απομόνωση, η απομάκρυνση από τους δικούς σου ανθρώπους. Ρίχνουν τον καθένα ψυχολογικά, πόσο μάλλον όταν υπάρχει ήδη κάποιο ψυχικό νόσημα».

«Ναι, αλλά δεν του έκανα κι εγώ τη ζωή πιο εύκολη», είπε ο Αντώνης.

Ο Σάββας τον χτύπησε ελαφρά στο πόδι για να τον κοιτάξει.

«Όλοι έχουμε τα προβλήματά μας, μερικές φορές είναι εύκολο να ξεσπάμε στους άλλους χωρίς να σκεφτόμαστε τι περνάνε κι εκείνοι», του είπε. «Δεν είσαι κακός άνθρωπος, αν ήξερες θα φερόσουν αλλιώς».

«Δεν ξέρω... Είναι κι ο τρόπος που έφυγε. Ολομόναχος. Εσείς, τουλάχιστον, έχετε ο ένας τον άλλο. Εγώ ποιον έχω;»

«Δεν είσαι μόνος σου», είπε η Μαίρη. «Έχεις τη μητέρα σου -αν και δεν ξέρω αν το λες και καλό αυτό».

Του έφυγε ένα αυθόρμητο γέλιο.

«Έχεις κι εμάς. Ξέρεις ότι είμαστε εδώ για σένα, ότι χρειαστείς», συνέχισε εκείνη.

Ο Αντώνης την κοίταξε και αναστέναξε. Αχ, και να ήξερε η Μαίρη, η Μαιρούλα.

«Δεν είναι το ίδιο», της είπε. «Ξέρεις πώς το εννοώ».

«Στο χέρι σου είναι όλα, Αντώνη. Δεν σε έχουν πάρει και τα χρόνια κι είσαι μια χαρά παιδί. Απλώς πρέπει να βγεις λίγο απ' το καβούκι σου», απάντησε εκείνη.

Εκείνος χαμογέλασε και σηκώθηκε.

«Πρέπει να πάω κάτω, μην ξυπνήσει η κυρα-Τασία και με ψάχνει. Το πήρε βαριά η κακομοίρα».

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Σάββας.

«Θα μου περάσει».

Κατέβηκε κι έστειλε και την κυρία Ελένη σπίτι. Εκάτσε να χαζέψει μπροστά στην τηλεόραση, χωρίς να βλέπει. Το μυαλό του ταξίδευε εδώ κι εκεί. Κάνα δίωρο μετά άκουσε τη μάνα του να τον ψάχνει από μέσα. Πήγε να τη δει. Σαν να είχε ηρεμήσει κάπως. Της έφτιαξε ένα τσάι και της το πήγε στην κρεβατοκάμαρα με λίγες φρυγανιές.

«Ούτε στην κηδεία του δεν μπορούμε να πάμε», είπε εκείνη χαμηλόφωνα. «Θα γιόρταζε την άλλη Κυριακή. Να ζυμώσω ένα πρόσφορο να πάμε στην εκκλησία τη μέρα εκείνη, στη μνήμη του. Πώς θα το πάμε;»

Μιλούσε στο κενό, σαν χαμένη, με ένα βλέμμα απλάνες. Ίσως έφταιγε και το χαπάκι.

«Θα το πάω εγώ, μάνα», είπε ο Αντώνης και της χαιδεψε την πλάτη.

Δεν κοιμήθηκε καθόλου τη νύχτα εκείνη. Σκεφτόταν μια τον Θωμά, μια τη μητέρα του, που του είχε φανεί τόσο κλονισμένη και μια τον εαυτό του και το μέλλον του. Τι του επιφύλασσε, άραγε;

Πήρε το κινητό του και το ξεκλείδωσε. Το απότομο φως της οθόνης τον τύφλωσε. Ανοίξε τη λίστα επαφών κι άρχισε να ψάχνει τα ονόματα μέχρι που σταμάτησε σε ένα από αυτά. Αρχισε να πληκτρολογεί ένα μήνυμα.

«Κοιμάσαι;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Ημέρα 32: Το μεγάλο μπαμ

Η ζωή συνεχίστηκε στον απόηχο του τραγικού γεγονότος, διότι η ζωή συνεχίζεται πάντα χωρίς να λαμβάνει υπόψη τον δικό μας μικρόκοσμο. Η κυρα-Τασία είχε αρχίσει να συνέρχεται κάπως. Σε αυτό βοήθησε και η χαρμόσυνη είδηση που την έκανε να σταυροκοπηθεί δέκα φορές μνημονεύοντας όποια Παναγιά ήξερε -από τη Γλυκοφιλούσα μέχρι τη Χρυσοδαφνιώτισσα: στις 4 Μαΐου η χώρα θα έβγαине από την καραντίνα.

Τα μέτρα είχαν πετύχει τον σκοπό τους, τα κρούσματα είχαν παραμείνει χαμηλά και σταθερά και ο κόσμος μπορούσε να πάρει μια ανάσα. Μικρή, όμως.

«Μην ετοιμάζεσαι να πάρεις και τα βουνά, μάνα. Δεν θα αλλάξουν πολλά πράγματα. Θα πρέπει ακόμα να χρησιμοποιείς μάσκα, να κρατάς αποστάσεις... Και θα έχουν ακόμα ουρές τα μαγαζιά».

«Δεν πειράζει, αφού δεν θα στέλνουμε αυτόν τον διάολο τον SMS για να ξεμυτίσουμε από το σπίτι, καλά είναι», είπε εκείνη.

Μέχρι να επανέλθει η ζωή στο φυσιολογικό, όμως, θα περνούσε πολύς καιρός -ειδικά με την απειλή του ιού να πλανάται εκεί έξω. Μέχρι τότε, υπήρχε κάμποσος χώρος για μερικές εκπλήξεις ακόμη. Μερικές από τις οποίες έσκασαν, στην κυριολεξία, από το πουθενά. Η καλύτερα, από τον τέταρτο. Εκεί όπου ακούστηκε πρώτα μια έκρηξη και στη συνέχεια μια γυναικεία κραυγή.

Η έκρηξη είχε σημειωθεί στο διαμέρισμα του Σάββα και η κραυγή ανήκε στη Μαίρη, η οποία άρχισε να τρέχει στο διαμέρισμα στριγγλίζοντας από τον φόβο της. Ο Σάββας -όπως ήταν αναμενόμενο- δεν είχε ακούσει το παραμικρό, οπότε έπλεε σε πελάγη ευτυχίας. Μέχρι που τον άρπαξε ξαφνικά η Μαίρη από το μπλουζάκι κι άρχισε να τον ταρακουνάει βίαια, ουρλιάζοντας διάφορα ακατάληπτα και κόντεψε να πάει από καρδιά ο άνθρωπος.

Ενα λεπτό αργότερα, η Μαίρη έτρεχε στον διάδρομο του ορόφου πανικόβλητη κι από πίσω ακολουθούσε ο Σάββας το ίδιο πανικόβλητος -μόνο που εκείνος δεν είχε την παραμικρή ιδέα για ποιον λόγο έπρεπε να είναι πανικόβλητος.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο θόρυβος τράβηξε την προσοχή. Πολύ γρήγορα είχε ανοίξει και η πόρτα των τρέντηδων και η Μαίρη βρέθηκε φάτσα φόρα με τη Φλο, τον Στάθη και τον Σκύλο, ο οποίος γάβγιζε σαν τρελός, συμμετέχοντας στο γενικό πανδαιμόνιο.

Καινούργιο σοκ για τη Μαίρη, η οποία ήταν ντυμένη μόνο με ένα σορτσάκι και ένα πουκάμισο του Σάββα και τώρα είχε καταπιεί τη γλώσσα της.

«Όλα καλά; Τι πάθατε;» ρώτησε η Φλο.

«Κάτι... κάτι ανατινάχτηκε», είπε λαχανιασμένη η Μαίρη.

Ο Σάββας ο κακομοίρης δεν ήξερε τι να πει, διότι δεν ήξερε και τι συνέβαινε. Μόνο στεκόταν μπροστά στην πόρτα με το μποξεράκι του και μια στραπατσαρισμένη μπλουζα και με πλήρη επίγνωση ότι το μυστικό τους είχε πλέον μαθευτεί. Οχι επειδή τους είδαν η Φλο και ο Στάθης, αλλά επειδή -από τον κάτω όροφο- είχαν εμφανιστεί κοψοχολιασμένοι και η Κασσιανή με τον Πελοπί-

δα για να δούνε τι συνέβη. Και οι δυο τους έδειξαν να απολαμβάνουν ό,τι έβλεπαν!

Τρία λεπτά μετά την έκρηξη, κάθε προσπάθεια κοινωνικής αποστασιοποίησης είχε πάει στον βρόντο, αφού κατέφτασαν και οι υπόλοιποι ένοικοι και ο διάδρομος του τετάρτου είχε πλέον πιο πολύ κόσμο κι από πρεμιέρα στο Broadway.

«Το ήξερες, πανάθεμά σε;» φώναζε δέκα λεπτά αργότερα η κυρα-Τασία στον γιο της.

Όλα τα διαμερίσματα συζητούσαν το ζουμερό μαντάτο. Η Μαίρη του δευτέρου τραβιόταν με τον Σάββα του τετάρτου κάμποσους μήνες τώρα στα κρυφά και τα πράγματα έδειχναν σοβαρά. Τόσο σοβαρά, που την καραντίνα την είχαν περάσει μαζί, σαν πιτσουνάκια, και μάλλον το πήγαιναν και για γάμο.

Η έκρηξη που τα πρόδωσε όλα οφειλόταν στον θερμοσίφωνα του Σάββα, ο οποίος αποφάσισε να σκάσει στα καλά καθούμενα, ευτυχώς κάνοντας μικρή ζημιά μόνο στο πατάρι και στο ταβάνι του μπάνιου. Μέχρι να γίνουν οι επισκευές, είχε έρθει η σειρά του Σάββα να εγκατασταθεί στις Μαιρούλας. Φυσικά, το πυκνό μυστήριο που κάλυπτε τον Αγέλαστο παρέμενε -όμως θα λυνόταν σύντομα και αυτό.

«Και το κρατούσες κρυφό;» συνέχισε το λεκτικό ράπισμα η κυρα-Τασία. «Εμ, βέβαια, έκανες πλάτες του μουσάτου, όλοι οι άντρες ίδια τομάρια είστε».

«Τι πλάτες να κάνω, ρε μάνα; Ζευγάρι είναι οι άνθρωποι, δεν κάνουν τίποτα παράνομο, σχέση έχουν και δεν ήθελαν να το μάθει ακόμα ο κόσμος».

«Τι σχέση είναι αυτή, μωρέ, που έφερναν και τρίτο; Γύρευε τι αίσχη γινόταν εκεί μέσα μ' αυτούς και με τον μπασμένο».

Ο Αντώνης αναστέναξε και έσκυψε το πρόσωπο.

«Εγώ είμαι ο μπασμένος», είπε κατακόκκινος.

Η μάνα του τον κοίταξε για λίγο σαν να μην κατάλαβε τι της είπε. Μετά άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και έφερε τα χέρια στα μάγουλα, τελείως αμίλητη, λες κι είχε πάθει αποπληξία.

«Δεν είναι αυτό που φαντάζεσαι. Μου μάθαιναν τη νοηματική».

«Δεν θέλω να ξέρω τι σου μάθαιναν, δεν θα το αντέξω το ρεζιλίκι», ψέλλισε η κυρα-Τασία κι έπεσε βαριά στον καναπέ.

«Τη νοηματική, ρε μάνα. Τη γλώσσα των κωφών».

«Τι να την κάνεις εσύ τη γλώσσα των κουφών, βρε; Τα αγγλικά χρυσό σε κάναμε να τα τελειώσεις. Και πού ξέρουν αυτοί από νοηματικές;»

Ο Αντώνης αναστέναξε και πάλι και τής εξήγησε τα πάντα, από την πρώτη μέρα που ανακάλυψε για τη σχέση της Μαίρης με τον τότε Αγέλαστο. Η κυρα-Τασία κοιτούσε με γουρλωμένα τα μάτια, απορροφώντας κάθε πληροφορία. Στο τέλος έκατσε σιωπηλή στον καναπέ, προσπαθώντας να χωνέψει όσα έμαθε.

«Γι' αυτό σε έβλεπα κάθε τόσο που χτυπιόσουν μπροστά στον κομπιούτερ και μου έλεγες συνέχεια ότι κάνεις ασκήσεις για τον λαιμό;»

«Ναι, μιλούσα στη νοηματική. Εκτός από μια φορά που είχε πάθει αγκύλωση ο αγκώνας μου και προσπαθούσα να τον ξεμουδιάσω».

«Δηλαδή είναι κουφό το παλικάρι;» ρώτησε εκείνη πάλι.

«Ναι».

«Συνέχεια;»

«Όχι, ρε μάνα, ακούει τις Παρασκευές! Τι βλακείες ρωτάς κι εσύ τώρα;»

«Εγώ τις Ιατρικές δεν τις έμαθα. Ημουν απασχολημένη να μεγαλώνω τρία παιδιά», φώναξε εκείνη και στη συνέχεια φάνηκε θλιμμένη. «Το καημένο το παιδί».

«Εντάξει, δεν είναι για οίκτο. Έχει μια αναπηρία. Πέρα από αυτό είναι ένας φυσιολογικός και λειτουργικός άνθρωπος».

«Ναι, αλλά σκέψου πώς είναι να μην ακούς».

«Το σκέφτομαι κάθε φορά που αρχίζεις τη μίπλα».

«Να μην αστειεύεσαι με αυτά τα πράγματα», φώναξε εκείνη αυστηρά. «Να ευχαριστείς τον Θεό που είσαι αρτιμελής κι έχεις την υγεία σου».

«Εντάξει, ρε μάνα», είπε ο Αντώνης κάπως μαζεμένος. «Δεν τον κοροϊδεύω, έχει κι εκείνος την ίδια αίσθηση χιούμορ. Μην κοιτάς που τον λέγαμε Αγέλαστο».

«Εσείς τον λέγατε έτσι, εμένα μου φαινόταν πάντα σοβαρό παιδί και μετρημένο», πέταξε η κυρα-Γασία και πήγε γρήγορα στην κουζίνα.

Ο Αντώνης είχε μείνει στον καναπέ με το στόμα ανοιχτό.

«Με δουλεύεις; Εσύ δεν του έβγαλες το παρατσούκλι και μετά το διέδωσε παντού η κυρία Ελένη; Σε λίγο θα μας πεις και ότι τη Μαίρη την έβλεπες πάντα σαν κόρη σου».

«Μπορεί και να την έβλεπα», φώναξε εκείνη από μέσα. «Γι' αυτό ήμουν αυστηρή μαζί της, επειδή φανταζόμουν τι θα έκανα αν στη θέση της ήταν η Αγγελική».

«Αχ, ναι μωρέ. Γι' αυτό κάθε φορά που μιλούσα γι' αυτήν, σου άναβαν τα λαμπάκια».

«Μου άναβαν γιατί ήξερα ότι η Μαιρούλα δεν ήταν για τα δόντια σου, της άξιζε καλύτερος», ξαναφώναξε η μάνα του.

Ο Αντώνης κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε κι έτρεξε στην κουζίνα.

«Συγγνώμη, η ποια;» ρώτησε έκπληκτος.

«Η Μαιρούλα».

«Από πότε την αποκαλείς εσύ “Μαιρούλα”; Λεγάμενη την ανέβαζες, σακαφιόρα την κατέβαζες».

«Ναι, γιατί δεν ήξερα ότι είναι σοβαρή κοπέλα και πήγαινε για γάμο. Μπράβο της που αποφάσισε να νοικοκυρευτεί».

Ο Αντώνης ξάπλωσε στο πάτωμα κι άρχισε να κάνει αέρα με έναν μεταλλικό δίσκο. Τα χτυπήματα διαδέχονταν το ένα το άλλο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Ημέρα 34: Χλωρίνη

Μέχρι τη μέρα της πανηγυρικής απελευθέρωσης, οι κρατούμενοι έκαναν όση υπομονή μπορούσαν στα σπίτια τους, μετρώντας τα λεπτά. Η κατάσταση στη χώρα ήταν σταθερή, σημάδι πως τα μέτρα είχαν έρθει εγκαίρως και είχαν αποφευχθεί τα χειρότερα. Προσωρινά, τουλάχιστον. Ο Αντώνης είχε τον φόβο πως με τη λήξη της καραντίνας θα ξεχύνονταν όλοι σε δρόμους, πλατείες και μαγαζιά και ο ιός θα έκανε το θριαμβευτικό comeback του.

Όταν ερχόταν εκείνη η μέρα θα κατάφερνε να δασκαλέψει την κυρα-Τασία να μη χαλαρώσει τις άμυνές της. Για την ώρα, εκείνη παρακολουθούσε τις ειδήσεις κουνώντας το κεφάλι κι αυτός καθόταν στην πολυθρόνα με το κινητό κι αντάλλαζε μηνύματα.

«Με τη Μαιρούλα μιλάς τόση ώρα; Χαιρετίσματα πες της», πετάχτηκε η κυρα-Τασία.

Ο Αντώνης στραβομουτσούνιασε. Ήταν η σειρά του να δυσανασχετεί όποτε άκουγε τη μάνα του να λέει το όνομα “Μαιρούλα”. Ηθελε να της υπενθυμίσει άλλη μια φορά πόσο υποκριτικό ήταν εκ μέρους της, αλλά η κυρα-Τασία είχε την βολική υπερδύναμη να διαγράφει από τον σκληρό δίσκο ό,τι δεν τη συμφέρει.

«Όχι, δεν μιλάω με τη Μαιρούλα», απάντησε.

«Ο Σάββας είναι;» ξαναρώτησε εκείνη.

«Ρε μάνα, ξέρω κι άλλους ανθρώπους πέρα από τη Μαίρη και τον Σάββα. Δεν ζούσα σε σπηλιά πριν έρθω εδώ».

«Καλά, ντε. Σου θίξαμε το κοινωνικό στάτους».

Ο Αντώνης ανασήκωσε το κεφάλι παραξενεμένος.

«Πού το έμαθες τώρα αυτό;»

«Στο έργο που βλέπουμε με την Ελένη. Το λέει συνέχεια ο Σέκερης, ο μεγιστάνας. Έχει κοινωνικό στάτους και του το καταστρέφει η παρδάλω η Γλυκερία».

Ο Αντώνης επέστρεψε στα μηνύματά του.

«Πάει, το έχει κάψει τελείως κι αυτός. Τι τον κρατάνε;» πετάχτηκε πάλι η μάνα του.

«Με ποιον τα έχεις βάλει τώρα;»

«Με τον κακομούτσουνο τον Αμερικάνο, με ποιον άλλο;»

«Τον Τραμπ; Τι έκανε πάλι;»

«Παιδάκι μου, δεν άκουσες τι είπε; Να κάνει ο κόσμος ενέσεις με χλωρίνη, να σκοτώσει το χτικιό».

«Α, ναι, κάτι είδα. Τον γλεντάνε κανονικά στο ίντερνετ. Ο άνθρωπος είναι πιο ηλίθιος κι από σακί με πατάτες».

«Θα τους πάρει όλους στο λαιμό του. Είναι και ντιπ χαζοί οι αμερικάνοι», είπε η κυρα-Τασία.

«Τουλάχιστον, άλλαξες ήπειρο και άφησες τους Κινέζους στην ησυχία τους».

«Ε, δεν είναι χαζοί; Δεν είδες ποιον ψήφισαν;»

«Έχω δει τι ψηφίζουμε κι εμείς κατά καιρούς, οπότε κρατάω μια πισινή για το βραβείο του πιο ηλίθιου λαού».

«Οι δικοί μας είναι πιο άκακοι, δεν τους βλέπει όλος ο πλανήτης. Δεν έχουν το στάτους του Προέδρου».

«Να υποθέσω ότι αυτή θα είναι η καινούργια λεξούλα της εβδομάδας;» ρώτησε ο Αντώνης.

«Είδες, όμως;» συνέχισε η μάνα του. «Δεν πα να είσαι το μεγαλύτερο ντουβάρι. Αν έχεις χρήματα κάνεις τα πάντα. Μέχρι κι εσύ θα μπορούσες να γίνει Πρόεδρος αν είχες τα λεφτά αυτουνού».

Ο Αντώνης ανασήκωσε το βλέμμα και σούφρωσε τα χείλη του.

«Α, ευχαριστώ πολύ», είπε.

«Αλλά πού να ασχοληθείς εσύ; Παράτησες και διαβάσματα και σχολή και πήγες και κλείστηκες στο παλιομάγαζο του πατέρα σου».

Ο Αντώνης κατέβασε τελείως το κινητό και κοίταξε τη μάνα του με ηττημένο ύφος.

«Πώς φτάσαμε από τον Τραμπ να μιλάμε για μένα;»

«Γιατί είσαι κι εσύ μπουνταλάς».

«Ο θείος πήρε σύνταξη, θα το έκλεινε μαγαζί, κάποιος έπρεπε να το αναλάβει».

«Ας το έκλεινε».

«Ηταν του πατέρα».

«Κι εσένα τι σε ένοιαζε; Ισα που τον πρόλαβες κι εσύ. Να συνέχιζες τις σπουδές σου να είχες πτυχίο».

«Ναι, τεράστια χρησιμότητα θα είχε. Είδα και τους υπόλοιπους πτυχιούχους ντελιβεράδες και σερβιτόρους της χώρας».

«Ενα χαρτί είναι πάντα χρήσιμο, κάπου θα βολευόσουν. Αλλά όχι, προτίμησες τις μπογιές και τα σφυριά. Κάτσε εκεί, τώρα που στο κλείσανε με το ζόρι».

«Δεν το κλείσανε για πάντα, θα το ανοιξω πάλι μετά την καραντίνα».

Η μάνα του ησύχασε για λίγο κι ο Αντώνης έτριψε τα μηνίγγια του κι επέστρεψε στο κινητό.

«Με γυναίκα μιλάς;» ακούστηκε πάλι η κυρα-Τασία.

«Με ιπποπόταμο μιλάω, σε νοιάζει;»

«Όχι, τι να με νοιάζει εμένα; Μίλα με όποιον θες, μαγκούφη».

Απλώθηκε πάλι σιγή για λίγο, μέχρι να την σπάσει ξανά η μάνα του.

«Η Μάρθα είναι; Πότε θα τη γνωρίσω;»

Ο Αντώνης σηκώθηκε απότομα από την πολυθρόνα και κατευθύνθηκε προς το μπάνιο.

«Πού πας;»

«Να βρω τη χλωρίνη».

«Τη λευκή να πάρεις, αρωματίζει κιόλας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Ημέρα 42: Γιορτή της Μητέρας

Η τελευταία μέρα πριν τη σταδιακή άρση των μέτρων ήταν εκείνη η Κυριακή. 42 μέρες είχαν κλείσει σε εξαναγκαστικό εγκλεισμό. Ο κόσμος είχε ήδη αρχίσει να σχεδιάζει τι θα κάνει και πού θα πάει από την επομένη, τα κομμωτήρια είχαν κλείσει τα ραντεβού τους για καμιά τριετία και ο Αντώνης έδειχνε λίγο πιο κεφάτος από το συνηθισμένο του. Κάτι που δεν θα κρατούσε για πολύ, όμως.

Στάθηκε και κοίταξε το ημερολόγιο στον τοίχο της κουζίνας.

«Σε μια βδομάδα θα είναι κι η γιορτή της Μητέρας», είπε.

«Μμμ, τι μας λες, τιμή μας που θα μας θυμηθείτε και μια μέρα», είπε εκείνη από το νεροχύτη.

«Τι δώρο θες να σου κάνω;»

«Ένα εγγόνι».

Ο Αντώνης αναστέναξε.

«Έχεις ήδη πέντε, να σου πάρω μια πρέσα ατμού που δεν έχεις καμιά;»

«Έχω πέντε, αλλά από σένα δεν έχω».

«Ίδιο με τα άλλα θα είναι και το δικό μου, δυο χέρια, δυο πόδια κι ένα κεφάλι».

«Δεν με νοιάζει, εγγόνι θέλω εγώ».

«Ωραία, επειδή σε δέκα μέρες δεν το προλαβαίνουμε το εγγόνι, να συμβιβαστούμε με κάτι άλλο για φέτος; Κι από του χρόνου βλέπουμε».

«Τα χρόνια περνάνε, μαγκούφης θες να μείνεις;»

«Ρε μάνα, γιατί πρέπει να την κάνουμε συνέχεια αυτή την κουβέντα; Δεν θέλω να παντρευτώ. Κι αν το αποφασίσω, δεν θα το κάνω για ν' αρχίσω ν' αραδιάζω με το στανιό μια στρατιά κουτσούβελα».

«Κακό του κεφαλιού σου. Μετά θα θες να νοικοκυρευτείς και δεν θα μπορείς».

«Σταμάτα, μάνα».

«Κοίτα τον Χρήστο και την Αγγελική πόσο καλά είναι. Έχουν έναν άνθρωπο, έχουν παιδιά, κάποιον να τους νοιαστεί».

«Τέλος η συζήτηση, είπα».

Ο Αντώνης είχε αρχίσει να φουντώνει από τα νεύρα και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

«Εγώ για το καλό σου τα λέω πάντα. Θες να καταλήξεις σαν το Θωμά, Θεός σχωρέστον; Πρέπει να βρεις έναν άνθρωπο, να μεγαλώσετε μαζί».

«Κι εσύ που τον βρήκες, τι κατάλαβες;» φώναξε με όλη τη δύναμη της φωνής του. «Σε άφησε μονάχη σου με τρία παιδιά να τα βγάλεις πέρα επειδή προτίμησε το γαμημένο το τσιγάρο από την οικογένειά του».

Η μάνα του τον κοίταξε σιωπηλή και στη συνέχεια σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό της. Ο Αντώνης έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια του κι έβγαλε έναν αναστεναγμό. Σηκώθηκε κι εκείνος, πήρε τα κλειδιά του και βγήκε από το σπίτι.

Λίγα λεπτά αργότερα βρισκόταν στο σπίτι του Σάββα, καθισμένος στον καναπέ, με τα μούτρα κατεβασμένα πάλι ως το πάτωμα.

«Α, τόσο καλά...» είπε η Μαίρη βλέποντάς τον.

«Τι έχεις;» ρώτησε ο Σάββας με νοηματική.

«Η μάνα μου θέλει παιδί», απάντησε με τον ίδιο τρόπο ο Αντώνης.

«Λίγο μεγάλη δεν είναι;» ξαναρώτησε ο Σάββας.

Η Μαίρη γέλασε και του έδειξε τη σωστή φράση.

«Η μάνα μου θέλει να κάνω εγώ παιδί», επανέλαβε ορθώς εκείνος.

«Δεν θέλουν και κάτι άλλο οι μανάδες», είπε η Μαίρη. «Ολο αυτό ζητάνε. Πότε θα παντρευτείς, θα νοικοκυρευτείς και θα κάνεις και πεντέξι παιδιά. Έτσι μεγάλωσε η γενιά τους, με αυτές τις προτεραιότητες. Η μάνα μου ακούει για καριέρα και της έρχεται σκοτοδίνη».

«Ναι, αλλά εσύ έχεις και το Σάββα να της δείξεις, να ηρεμήσει κάπως».

«Δεν με έχει δείξει ακόμα», χειρονόμησε ο Σάββας και την κοίταξε με παράπονο.

«Τώρα μιλάμε για τον Αντώνη, μωρό μου, μετά τα δικά σου θέματα», τον γείωσε εκείνη κατευθείαν, χτυπώντας τον απαλά στο πόδι.

«Εγώ έχω μόνο μια Μάρθα -κι εκείνη δεν την έχω και σίγουρη».

«Γιατί; Έχετε βρεθεί στο παρελθόν και της άρεσες. Το ότι μιλάτε πάλι είναι καλό σημάδι».

«Και την έχει γνωρίσει και η μάνα σου και της άρεσε», είπε ο Σάββας και κοίταξε πάλι τη Μαίρη με παράπονο.

«Κάποια στιγμή θα καταλάβει κι η μάνα σου ότι είσαι πια ενήλικας και παίρνεις τις δικές σου αποφάσεις», συνέχισε εκείνη.

«Αυτό είναι το θέμα», είπε ο Αντώνης. «Σκέφτομαι μήπως έχει δίκιο. Μήπως είναι πια αργά κι έχω ήδη πάρει τις λάθος αποφάσεις».

«Δεν μπορείς να ζεις μια ζωή με το “αν” και με τις αμφιβολίες. Το παρελθόν είναι παρελθόν. Και τι σημαίνει “λάθος απόφαση”; Γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι η ζωή θα ήταν καλύτερη αν είχες κάνει διαφορετικές επιλογές;»

Ο Αντώνης έδειξε να το σκέφτεται.

«Δεν έχεις άδικο. Το θέμα είναι τι θα κάνω από δω και πέρα. Θα δω πώς θα εξελιχθεί με τη Μάρθα, αξίζει να το προσπαθήσω τουλάχιστον».

«Φρόντισε να σε ερωτευτεί πριν γνωρίσει τη μάνα σου από κοντά, έτσι θα είσαι σίγουρος ότι δεν θα σε παρατήρει», είπε ο Σάββας γελώντας μόνος του.

Το γέλιο τού κόπηκε όταν είδε τη φάτσα της Μαίρης.

«Τώρα καταλαβαίνεις για ποιον λόγο δεν έχεις γνωρίσει κι εσύ ακόμα τη δική μου μάνα», του είπε.

Ο Αντώνης κατέβηκε ξανά στο σπίτι του. Επρεπε να τα μπαλώσει πρώτα με την κυρα-Τασία. Θα της υποσχόταν πως θα καλούσε και τη Μάρθα για φαγητό και θα έφτιαχνε η διάθεσή της. Η γιορτή της Μητέρας θα ήταν και η κατάλληλη μέρα, θα σταματούσε να τον πρήζει και για εγγόνι προσωρινά. Αν και την είχε ικανή να ζητήσει από τη Μάρθα κάνα χαρτί γιατρού για να βεβαιωθεί ότι είναι γόνιμη.

Μπήκε στο διαμέρισμα και κοίταξε τριγύρω. Η μάνα του πρέπει να ήταν ακόμα κλεισμένη στο δωμάτιό της. Αμφιταλαντεύτηκε για λίγο, να της χτυπούσε ή όχι. Είπε να το ρισκάρει, τελικά, δεν είχε και πολλά βαριά αντικείμενα να του πετάξει εκεί μέσα. Στάθηκε απ' έξω και χτύπησε την πόρτα της τρεις φορές.

«Μάνα, θα βγεις λίγο έξω;»

Εκείνη δεν του απάντησε, όπως γινόταν συνήθως στους καυγάδες τους.

«Μάνα, βγες να μιλήσουμε ήρεμα, σαν άνθρωποι».

Πάλι καμιά απάντηση. Ανοιξε δειλά την πόρτα και κοίταξε μέσα. Δεν την είδε πουθενά.

«Τι διάολο; Την κοπάνησε και πήγε στην κυρία Ελένη;» σκέφτηκε.

Όταν γύρισε να βγει από το δωμάτιο, το αίμα του πάγωσε. Με την άκρη του ματιού είδε στο πάτωμα πίσω από το κρεβάτι δυο πόδια να εξέχουν. Έτρεξε πανικόβλητος και αντίκρισε την κυρα-Τασία πεσμένη στο χαλί, με τα μάτια κλειστά.

«Μάνα;» φώναξε.

Εδειξε ν' αναπνέει με δυσκολία. Εβαλε το χέρι του στο λαιμό της. Είχε σφυγμό, αλλά του φάνηκε αδύναμος.

«Όχι, γαμώτο», φώναξε πάλι κι έτρεξε να βρει το τηλέφωνο.

Μέχρι να έρθει το ασθενοφόρο την είχε σηκώσει και την είχε ακουμπήσει στο κρεβάτι. Προσπαθούσε να τη συνεφέρει με κάποιον τρόπο, αλλά δεν τα κατάφερνε. Μόνο όταν κατέφτασαν οι τραυματιοφορείς άνοιξε κάπως τα μάτια της. Είδε δυο άγνωστους άντρες σκυμμένους από πάνω της και πανικοβλήθηκε. Απλωσε απότομα το χέρι προς τον Αντώνη.

«Μην τους αφήσεις να με πάρουν. Μην τους αφήσεις. Δεν θέλω».

Η ηλικιωμένη γυναίκα πάλευε με όσες δυνάμεις της είχαν απομείνει, κουνώντας τα χέρια δεξιά κι αριστερά, σαν να πολεμούσε κάποιον άορατο εχθρό. Εκείνος πρώτη φορά παρατήρησε προσεκτικά τα χέρια της. Λιπόσαρκα, ρυτιδιασμένα, γερασμένα. Το ίδιο και το πρόσωπό της.

Τώρα που της φορούσαν τη μάσκα οξυγόνου και τον κοιτούσε με τρόπο και απόγνωση, ήταν λες και διέκρινε για πρώτη φορά πόσο είχε αλλάξει η φυσιογνωμία της στο πέρασμα των δεκαετιών. Πόσο είχε αφήσει ο χρόνος ανεξίτηλα τα σημάδια του στο δέρμα της.

«Μην τους αφήσεις να με πάρουν», είπε ικετευτικά, ακόμη μια φορά, πίσω από τη μάσκα που θόλωσε. Γράπωσε γερά το μπράτσο του -σχεδόν τον εξέπληξε η δύναμή της.

«Δεν τους αφήνω, μάνα, θα έρθω κι εγώ μαζί», της είπε.

Όσο καθησυχαστικά μπορούσε.

«Όλα θα πάνε καλά», είπε ξανά.

Κι αυτό το τελευταίο το είπε πιο πολύ για τον εαυτό του...

Οι σειρήνες του ασθενοφόρου είχαν τρομάξει τους πάντες. Στο κατώφλι της απέναντι πόρτας στεκόταν η κυρία Σταυρούλα αγκαλιά με τον κυρ-Απόστολο. Στα σκαλιά από πάνω τους η κυρία Ελένη παρακολούθουσε με τα χέρια στο πρόσωπο, κλαίγοντας. Πιο πίσω ο Πελοπίδας και η Κασσιανή. Στην είσοδο κάτω περίμεναν η Μαίρη με τον Σάββα, πιασμένοι χέρι-χέρι. Κάπου από το βάθος ακούστηκε κάτι σαν γάβγισμα σκύλου. Η κυρα-Τασία τους κοιτούσε όλους έναν-έναν όσο το φορείο περνούσε από μπροστά τους. Γύρισε στο πλάι και κοίταξε κατάματα αυτόν που της κρατούσε το χέρι.

Ήταν ο άντρας της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καρδιακό επεισόδιο, λίγο πιο σοβαρό αυτή τη φορά. Το χτικιό φοβόταν η κυρα-Τασία, αλλά η καρδιά της ήταν που της την έσκασε, τελικά. Να, όμως, που τη σκαπούλαρε και πάλι. Το είχε πάρει απόφαση, προφανώς, να μην κλείσει τα μάτια αν δεν έβλεπε και το έκτο εγγόνι. Μπορεί να ζούσε και για πάντα, δηλαδή.

Ο Χρήστος και η Αγγελική είχαν μόλις φύγει. Την είδαν από κοντά, χωρίς να καταφέρουν να της μιλήσουν, αφού δεν είχε καθόλου επαφή με το περιβάλλον. Μίλησαν και με τους γιατρούς, βεβαιώθηκαν πως τα πράγματα ήταν σοβαρά μεν, συγκρατημένα αισιόδοξα δε και έφυγαν για να γυρίσουν στις οικογένειές τους.

Ο Αντώνης έκατσε εκεί μαζί της. Η δική του οικογένεια ήταν στο κρεβάτι εκείνο. Όταν κάποια στιγμή συνήλθε κάπως, δεν είπε πολλά. Της μιλούσε εκείνος μόνο. Το δωμάτιο είχε γεμίσει λουλούδια και δώρα, τα περισσότερα από τους γείτονές τους. Της έδειχνε από πού ήταν το καθετί.

«Κι αυτά τα λουλούδια είναι από τη Μαιρούλα».

«Μμμμμ» πήγε να κάνει από συνήθεια η μάνα του, αλλά θυμήθηκε αμέσως ότι οι εχθροπραξίες με τη Μαίρη είχαν λήξει προσφάτως.

Ο Αντώνης την κοίταξε για λίγο και ξεφύσηξε.

«Εντάξει είσαι, μαμά. Το προλάβαμε», της είπε στο τέλος.

Εσφιξε το χέρι του στο δικό της και κοίταξε το χλωμό πρόσωπό της. Εκείνη έφερε αργά αργά το άλλο της χέρι στο μάγουλό του και του χαμογέλασε με δυσκολία.

«Από όλα τα παιδιά, εσύ του μοιάζεις πιο πολύ», είπε ψιθυριστά. «Μπουνταλάς. Σαν τον πατέρα σου».

